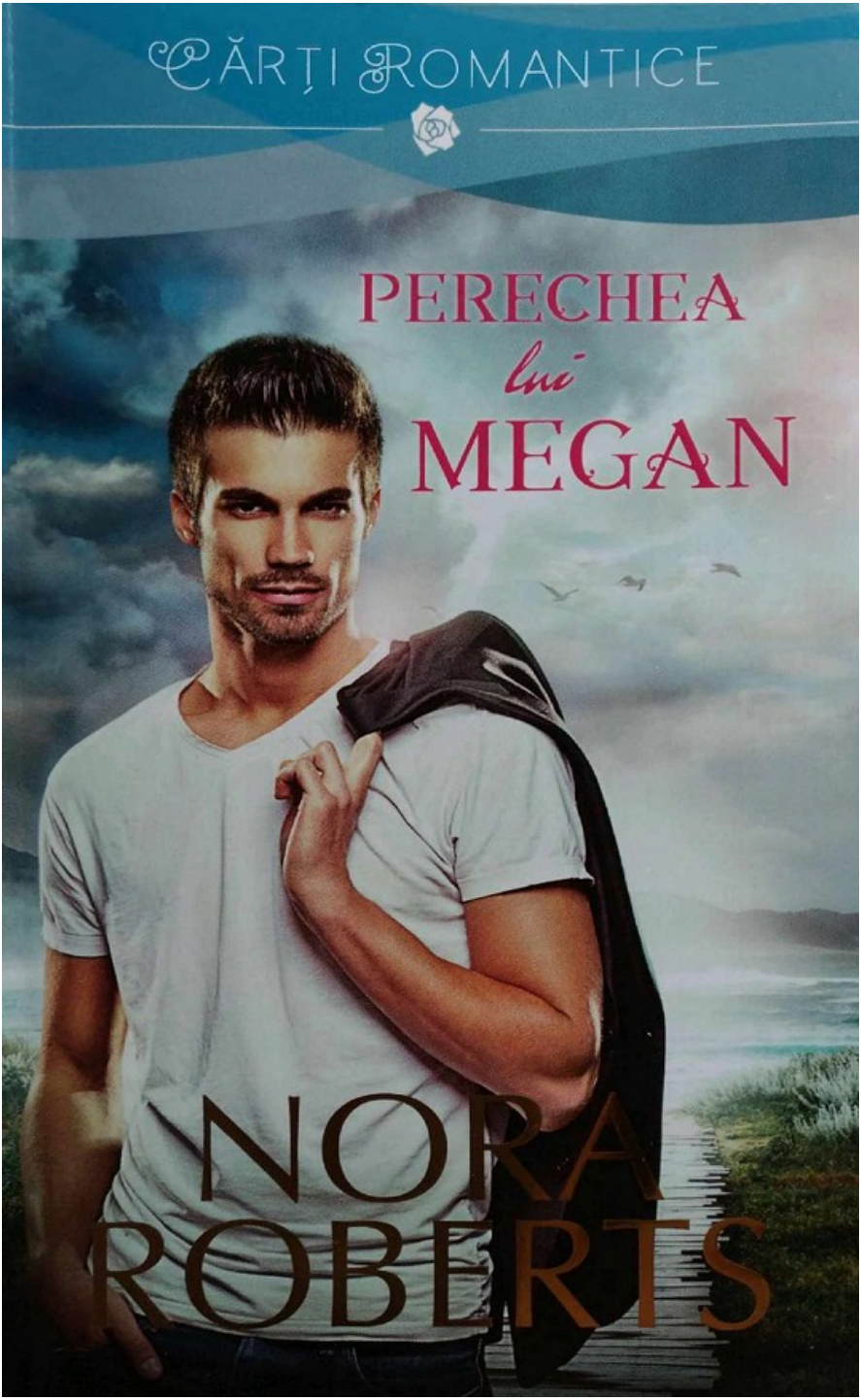
CĂRȚI ROMANTICE
PERECHEA lui MEGAN
NORA ROBERTS

NORA ROBERTS
Perechea lui Megan
Seria Surorile Calhoun

Megan’s Mate by Nora Roberts

Copyright © 1996 Nora Roberts
Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Cristina Stoenescu/Graal Soft

capitolul 1

Nu îi plăcea să rişte. Se asigura întotdeauna ca un pas să fie încheiat înainte să îl facă pe următorul. Aşa era personalitatea ei – cel puţin aşa fusese de aproape zece ani. Se antrenase să fie precaută, pragmatică. Megan O'Riley era genul de femeie care verifica încuietorile de două ori înainte să se culce.

Ca să se pregătească pentru zborul din Oklahoma către Mâine, împachetase meticulos bagajele de mână pentru ea şi fiul ei şi aranjase ca restul lucrurilor lor să fie trimise prin curier. Era prostesc, se gândea ea, să piardă timpul la aeroport cu bagajele de cală.

Mutarea în est nu fusese din impuls. Îşi repetase asta de zeci de ori în ultimele şase luni. Era un pas în egală măsură pragmatic şi avantajos, nu numai pentru ea, ci şi pentru Kevin. Acomodarea nu avea de ce să fie dificilă, se gândi ea în timp ce aruncă o privire către locul de la fereastră din avion, unde fiul ei moţăia. Aveau rude în Bar Harbor, şi Kevin fusese foarte entuziasmat de când ea îl anunţase că se gândea ca ei doi să se mute lângă unchiul lui şi fraţii săi vitregi. Şi veri, se gândi ea. Patru noi copii se născuseră de când ea şi Kevin zburaseră pentru prima oară la Mâine, pentru a fi prezenţi la nunta fratelui ei cu Amanda Calhoun.

Îl privi pe scumpul ei băieţel cum dormea. Nu mai era aşa mic, constată ea. Avea aproape nouă ani. Îi prindea bine să facă parte dintr-o familie mai mare. Dumnezeu îi era martor că familia Calhoun era foarte iubitoare.

Nu avea să uite niciodată cum Suzanna Calhoun Dumont, acum Bradford, o primise cu un an în urmă. Deşi ştia că Megan fusese iubita soţului ei înainte de căsătoria lor, cu un copil făcut cu Baxter Dumont, Suzanna fusese amabilă şi darnică.

Desigur, Megan nu era un exemplu foarte bun de amantă clasică. Ea nu ştiuse de existenţa Suzannei atunci

când se îndrăgostise de Baxter. Avea numai şaptesprezece ani, era naivă, gata să creadă toate promisiunile şi jurămintele de dragoste nemuritoare. Nu, ea nu ştiuse de logodna lui Bax cu Suzanna Calhoun.

Când ea îl născuse pe fiul lui Baxter, el fusese plecat în luna de miere. Nu îl văzuse şi nici nu îl recunoscuse pe fiul lui Megan O'Riley.

Ani mai târziu, atunci când soarta îi adusese împreună pe Sloan, fratele lui Megan şi pe Amanda, sora Suzannei, povestea ieşise la suprafaţă.

Acum, prin voia sorţii, Megan şi fiul ei aveau să trăiască în casa unde Suzanna şi surorile ei copilăriseră. Kevin ar avea o familie – un frate vitreg şi o soră vitregă, veri şi o casă plină de unchi şi mătuşi. Şi ce casă!

Turnurile, aşa le numea Megan. Kevin încă se referea la construcţia din piatră veche ca la un castel. Se întreba cum era să locuiască acolo, să muncească acolo. Acum, că renovarea se încheiase, o mare porţiune a casei fusese transformată în hotel. Un hotel St. James, adăugă ea gânditoare, ideea lui Trenton St. James al III-lea, care se căsătorise cu fiica cea mai mică din familia Calhoun, Catherine.

Hotelurile St. James erau recunoscute în toată lumea pentru stilul şi calitatea lor. Oferta de a se alătura companiei în calitate de expertă contabil fusese prea bună pentru a-i rezista, chiar dacă se gândise mult înainte de a o accepta.

Şi de abia aştepta să îşi revadă fratele, pe Sloan, restul familiei, chiar şi Turnurile.

Era chiar prostesc să aibă emoţii, îşi spunea în sinea ei. Pasul era unul pragmatic, foarte logic. Noul ei titlu, manager de conturi, îi îmblânzea ambiţiile mânate de frustrare, şi, deşi banii nu fuseseră niciodată o problemă, nici salariul nu era rău pentru egoul ei.

Şi, ceea ce era şi mai important, avea mai mult timp pentru Kevin.

Pe măsură ce se apropia aterizarea, Megan îşi trecu

mâna prin părul lui Kevin. Băiatul îşi deschise somnoros ochii lui negri.

— Am ajuns?

— Aproape. Pune-ţi scaunul în poziţie dreaptă. Uite, poţi să vezi golful.

— Mergem cu barca, nu? Dacă nu era aşa adormit, şi-ar fi amintit că nu mai era atât de mic încât să se bâţâie de nerăbdare pe scaun. Dar exact asta făcu acum, cu faţa lipită de geamul din dreptul lui. Şi uite balene! Mergem pe barca noului tată al lui Alex!

Ei, ideea de a merge cu barca îi întorcea stomacul pe dos, dar zâmbi jucăuş.

— Păi, normal că mergem.

— Şi chiar o să stăm în castel?

Se întoarse către ea, băiatul ei frumos cu pielea albă şi cu părul negru ciufulit.

— Vei primi camera veche a lui Alex.

— Şi sunt şi fantome, zise el şi zâmbi, lăsând să se vadă spaţiile goale rămase în locul dinţilor de lapte căzuţi.

— Aşa se spune. Unele prietenoase.

— Poate nu chiar toate. Cel puţin aşa spera Kevin. Alex spune că sunt multe acolo şi că uneori ţipă şi gem. Şi anul trecut un om a căzut prin fereastra turnului şi şi-a frânt oasele pe stânci.

Ea se înfioră, ştiind prea bine că asta chiar era adevărat. Smaraldele Calhoun, descoperite în urmă cu un an, atrăseseră multe poveşti, dar şi un hoţ şi un ucigaş.

— Acum s-a terminat, Kevin. Turnurile sunt un loc sigur.

— Da.

Dar el era copil şi spera puţin la aventură şi pericol.

*

Mai era un băiat care visa la aventuri. I se păruse că aşteptase o veşnicie să se deschidă poarta aeroportului şi

să îl vadă pe fratele lui. Alex o ţinea cu o mână pe mama lui şi cu cealaltă pe Jenny – pentru că, aşa cum îi spusese mama, el era mai mare şi trebuia să aibă grijă de sora lui.

Mama lui îl ţinea şi pe fratele lui bebeluş. Alex de abia aştepta să se laude cu el.

— De ce nu au ajuns încă?

— Pentru că durează până când oamenii coboară din avion şi ajung la poartă.

— Dar de ce se numeşte poartă? voia să ştie Jenny. Nu arată ca o poartă.

— Cred că obişnuiau să aibă porţi, aşa că încă le numesc aşa.

Era cea mai bună explicaţie la care Suzanna se putu gândi după o jumătate de oră stresantă la aeroport cu trei copii după ea. Apoi bebeluşul gânguri şi o făcu să zâmbească.

— Uite, mamă! Ei sunt!

Înainte ca Suzanna să poate răspunde, Alex se repezi de lângă ea şi făcu slalom printre oameni, înspre Kevin, cu Jenny pe urmele lui. Ea se crispă când îi văzu că erau cât pe ce să se lovească de alţii şi apoi ridică o mână ca să îi semnaleze lui Megan unde era.

— Bună! Alex, învăţat de mama lui cum să se comporte în aeroport, luă bagajul de mână din braţele lui Kevin. Trebuie să iau eu asta, pentru că „noi vă luăm de la aeroport”. Îl deranja puţin că, deşi mama lui îi spunea tot timpul că devenea cu fiecare zi tot mai înalt, Kevin îl depăşea totuşi în înălţime.

— Încă ai fortul?

— Avem unul la casa cea mare, îi spuse Alex. Şi avem unul nou la colibă. Locuim acolo acum.

— Cu tata, spuse răspicat Jenny. Avem nume noi şi tot. El poate repara orice, şi mi-a făcut un dormitor nou.

— Are perdele roz, spuse Alex cu dispreţ.

Ştiind că o ceartă era periculos de aproape, Suzanna interveni repede între cei doi copii.

— Cum a fost zborul?

Se aplecă, îl sărută pe Kevin şi apoi se ridică pentru a o săruta şi pe Megan.

— A fost bine, mersi. Megan încă nu ştia cum să răspundă afecţiunii Suzannei. Încă mai erau momente în care voia să ţipe: „M-am culcat cu soţul tău. Nu înţelegi? Poate că nu era pe atunci soţul tău şi nici nu ştiam că urma să fie, dar s-a întâmplat”. Cu puţină întârziere, spuse ea însă. Sper că nu aţi aşteptat prea mult.

— Ore, spuse Alex.

— O jumătate de oră, îl corectă Suzanna râzând. Şi restul lucrurilor voastre?

— Am trimis totul prin curier. Atât avem deocamdată. Megan îi arătă geanta ei.

Incapabilă să se abţină, ea îşi duse privirea la copilaşul cu ochi vioi din braţele Suzannei. Era tot roz şi catifelat, cu ochii de un albastru-închis specific unui nou-născut şi cu un pămătuf de păr negru. Simţi deodată cum i se lăţeşte pe chip zâmbetul prostesc specific adulţilor aflaţi în preajma bebeluşilor în clipa când micuţul îşi ridică un pumn ireal de mic până sub nasul ei.

— Oh, este aşa frumos şi atât de mic.

— Are numai trei săptămâni, spuse Alex cu importanţă în voce. Numele lui este Christian.

— Pentru că acesta era numele străbunicului nostru, spuse Jenny. Avem acum şi veri noi. Bianca şi Cordelia – dar îi spunem Delia –, şi Ethan.

Alex îşi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea a făcut copii.

— E drăguţ, decise Kevin după o privire lungă adresată copilaşului. E şi el fratele meu?

— Desigur, spuse Suzanna, înainte ca Megan să răspundă. Ai o familie foarte mare acum. Kevin îi aruncă o privire timidă şi atinse uşor pumnul lui Christian cu un deget. Nu mă deranjează.

Suzanna îi zâmbi lui Megan.

— Vrei să facem schimb?

Megan ezită un moment şi apoi cedă impulsului.

— Mi-ar plăcea. Ea luă în braţe copilul în timp ce Suzanna luă geanta. Oh, Doamne! Este aşa uşor să uiţi cât de mici pot fi. Cât de minunat miros! Şi tu... In timp ce mergeau prin terminal, ea se uită cercetător la Suzanna. Cum poţi să arăţi aşa bine, când n-ai născut decât de trei săptămâni?

— Oh, ce drăguţă eşti! Mă simţeam tare şleampătă. Alex, nu fugi!

— Nici tu, Kevin. Cum se descurcă Sloan acum că e tată? Megan voia să ştie. Îmi pare rău că nu am venit când a născut Mandy, dar, cu vânzarea casei şi toate detaliile legate de mutare, chiar nu am reuşit.

— Toată lumea a înţeles. Şi Sloan se descurcă grozav. Dacă Amanda i-ar da voie, el ar lua-o peste tot pe Delia. A făcut cea mai drăguţă cameră pentru copii. Delia şi Bianca o împart acum, şi când C.C. şi Trent sunt în oraş – ceea ce se întâmplă din ce în ce mai des acum că s-a deschis complexul turistic de la Turnuri –, şi Ethan stă acolo.

— Este minunat că vor creşte cu toţii împreună.

Ea se uită la Kevin, Alex şi Jenny, gândindu-se atât la bebeluşi, cât şi la ei. Suzanna înţelegea perfect.

— Da, este. Sunt atât de fericită că aţi venit, Megan. Este de parcă aş avea încă o soră.

Megan îşi plecă privirea. Nu era încă pregătită pentru astfel de declaraţii, aşa că Suzanna schimbă subiectul.

— Şi o să fie o mare uşurare pentru mine să îţi predau registrele. Nu numai pentru Turnuri, ci şi pentru afacerea cu bărcile.

— De abia aştept.

Suzanna se opri lângă maşină, deschizând uşile.

— Haideţi toţi sus, le spuse ea copiilor, apoi luă uşor bebeluşul din braţele lui Megan.

— Sper să spui asta şi după ce te uiţi pe registre. Puse cu pricepere copilul în scaunul de maşină. Mă tem că Holt

este groaznic în ceea ce priveşte contabilitatea. Şi Nathaniel...

— Oh, aşa este. Holt are un partener acum. Ce mi-a spus Sloan? Un prieten vechi?

— Holt şi Nathaniel au crescut împreună pe insulă. Nathaniel s-a mutat înapoi acum câteva luni. Lucra în comerţul maritim. Uite aici, scumpete! Sărută bebeluşul, apoi aruncă o privire de vultur celorlalţi copii ca să se asigure că centurile de siguranţă sunt prinse bine. Închise uşa de la dubiţă, apoi merse înapoi spre scaunul şoferului în timp ce Megan se aşeză pe scaunul de lângă ea. E un personaj, spuse Suzanna. O să-ţi placă.

*

Personajul tocmai termina un prânz uriaş cu pui fript, salată de cartofi şi plăcintă cu cremă de lămâie. Cu un oftat satisfăcut, el se lăsă pe spate în scaun şi îşi măsură gazda cu o privire pofticioasă.

— Ce trebuie să fac să te măriţi cu mine, scumpete?

Ea chicoti, se roşi în obraji şi flutură din mână.

— Eşti aşa pus pe tachinat, Nate.

— Cine tachinează? El se ridică, îi luă mâna din aer şi i-o sărută îndelung. Ea avusese întotdeauna un parfum foarte feminin – delicat, aromat, minunat. El îi făcu cu ochiul şi îşi pregăti buzele să îi sărute încheietura. Ştii că sunt înnebunit după tine, Coco.

Cordelia Calhoun McPike scoase un nou chicot încântat şi apoi îi mângâie obrazul.

— După cum gătesc.

— Şi asta. El rânji atunci când ea i se strecură din braţe ca să îi toarne cafea. Era o femeie dată naibii, se gândi el. Înaltă, impunătoare, superbă. Îl mira că niciun bărbat nu reuşise până acum să o cucerească pe văduva McPike.

— Cu cine mă întrec săptămâna asta?

— Acum, că Turnurile s-au deschis, nu am timp pentru aventuri.

Probabil că ar fi oftat dacă n-ar fi fost aşa mulţumită cu viaţa ei. Toate fetele ei se măritaseră şi erau fericite, cu copii. Avea nepoate şi nepoţi pe care să îi tot răsfeţe, nepoţi adoptaţi pe care să îi cocoloşească şi chiar şi o carieră ca bucătar-şef la complexul turistic de la Turnuri. Îi oferi lui Nathaniel cafea şi, pentru că îl prinse uitându-se la plăcintă, îi servi încă o felie.

— Îmi citeşti gândurile.

Acum ea chiar scoase un mic oftat. Nu era nimic mai plăcut pentru Coco decât un bărbat care savura mâncarea ei. Şi ce bărbat! Atunci când Nathaniel Fury se reîntorsese în oraş, crease ceva vâlvă. Cine ar putea să treacă cu vederea un bărbat atât de înalt, chipeş şi cu un iz de mister? Cu siguranţă nu Coco McPike. Mai ales atunci când combinaţia includea ochi cenuşii, o bărbie puternică şi o piele bronzată peste pometi fermi – ca să nu mai vorbim despre şarmul deloc de neglijat.

Perechea de blugi pe care îi purta împreună cu tricoul negru conturau un trup atletic, bine lucrat – umeri laţi, braţe musculoase şi şolduri înguste.

Apoi mai era şi aura aceea de mister, ceva exotic. Era ceva profund, din interior, deşi ochii lui negri şi coama ondulată de păr castaniu erau elemente îndeajuns de exotice. Era o chestiune de prestanţă, presupuse ea, încununarea a tot ce văzuse şi experimentase în anii în care poposise prin porturi străine.

Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără… Ei bine, se gândi ea, în timp ce îşi aranja părul castaniu bogat, poate doar cu zece.

Dar nu era cazul, aşa că îi permisese lui Nathaniel să i se strecoare în suflet asemenea unui fiu pe care nu îl avusese niciodată. Era hotărâtă să găsească femeia potrivită pentru el şi să îl vadă la casa lui, fericit. Aşa cum erau şi minunatele ei fete.

De vreme ce se simţea responsabilă de cuplarea celor

patru nepoate ale ei cu pretendenţi potriviţi, era încrezătoare că putea face asta şi în cazul lui Nathaniel.

— Ţi-am făcut astrograma seara trecută, spuse ea relaxat, verificând tocăniţa de peşte pe care o pregătea pentru cină.

— Oh, da?

Luă mai multă plăcintă. Doamne, femeia chiar ştia să gătească.

— Intri într-o nouă etapă din viaţa ta, Nate.

El văzuse prea mult din lumea asta ca să nu creadă în astrologie – sau în orice altceva. Aşa că îi zâmbi.

— Cred că ai dreptate, Coco. Am o afacere, o casă pe uscat şi mi-am luat adio de la mare.

— Nu, etapa asta este mai personală. Sprâncenele ei se ridicară jucăuş. Are de-a face cu Venus.

El rânji la auzul cuvintelor.

— Deci te măriţi cu mine?

Ea făcu uşor un semn din deget către el.

— Vei spune altcuiva asta, la modul serios, înainte de sfârşitul verii. De fapt, te-am văzut îndrăgostit de două ori. Nu ştiu sigur ce înseamnă asta. Fruntea ei se încreţi în timp ce se gândea. Nu părea să ai de ales, deşi erau ceva interferenţe. Poate chiar pericol.

— Dacă un bărbat se îndrăgosteşte de două femei, cu siguranţă dă de belele. Şi Nathaniel era mulţumit, cel puţin pentru moment, să nu aibă pe nimeni în viaţa lui. Femeile nu veneau fără aşteptări, şi el se mulţumea să-şi împlinească propriile aşteptări. Şi de vreme ce inima mea îţi aparţine…

El merse lângă ea la aragaz şi o sărută pe obraz.

Hărmălaia începu fără avertisment. Uşa de la bucătărie se deschise larg şi trei vârtejuri mici se repeziră înăuntru.

— Mătuşă Coco! Sunt aici!

— Oh, Doamne! Coco îşi duse o mână în dreptul inimii. Alex, mi-ai luat un an din viaţă. Dar zâmbi, studiind

trăsăturile băiatului cu ochii negri de lângă el. Kevin? Tu eşti? Ai crescut vreo treizeci de centimetri! Nu o pupi pe mătuşa Coco?

— Da, doamnă. El păşi înainte politicos, încă nesigur de situaţie. De îndată fu învăluit de sânii ei moi, de parfumul ei dulce. Se simţea mai bine şi nu mai era aşa emoţionat.

— Ne bucurăm că eşti aici. Lui Coco îi dădură lacrimile. Acum toată familia este într-un singur loc. Kevin, acesta este domnul Fury. Nate, nepotul meu.

Nathaniel ştia povestea, cum nenorocitul de Baxter Dumont reuşise să lase o copilă naivă însărcinată cu puţin înainte de căsătoria cu Suzanna. Băiatul se holba la el acum, emoţionat, dar calm. Nathaniel înţelese că şi Kevin ştia povestea – sau măcar o parte din ea.

— Bine aţi venit la Bar Harbor!

Întinse mâna spre Kevin, iar acesta i-o strânse politicos.

— Nate conduce magazinul de bărci şi diverse chestii împreună cu tatăl meu. Sonoritatea cuvintelor „tatăl meu” încă era ceva nou pentru Alex. Kevin vrea să vadă balenele, îi spuse el lui Nathaniel. El vine din Oklahoma, unde nu au balene. De abia dacă au vreun lac.

— Avem câteva, îşi apără Kevin imediat locul copilăriei. Şi avem cowboy, adăugă el ca să câştige teren în faţa lui Alex. Voi nu aveţi.

— Iu-huu! Jenny sări şi ea. Eu am un costum întreg de cowboy.

— *Cowgirl*, *o* corectă Alex. Este *cowgirl*, pentru că eşti o fată.

— Nu este.

— Ba da.

Ochii ei erau deja furioşi.

— Ba nu.

— Ei bine, văd că totul e neschimbat aici. Suzanna intră pe uşă, cu o privire de avertizare către copiii ei. Bună,

Nate. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Am avut noroc. Îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Coco. Am petrecut o oră cu femeia mea.

— Iar flirtezi cu Coco? Dar Suzanna îşi dădu seama că privirea lui era deja în alt loc. Îşi amintea privirea aceea de la prima lor întâlnire. O luă de mână automat pe Megan. Megan O'Riley, Nathaniel Fury, partenerul lui Holt – ultima cucerire a mătuşii Coco.

— Mă bucur să te cunosc. Megan îşi dădu seama că era obosită. Trebuia să fie dacă acea privire limpede, directă o făcu să se enerveze. Ea trecu repede peste el, puţin prea abrupt pentru a părea politicos, şi îi zâmbi lui Coco. Arăţi minunat!

— Oh, şi uite-mă aici cu şorţul de gât. Nici măcar nu m-am aranjat. Coco îi oferi o îmbrăţişare caldă şi primitoare. Hai să vă pregătesc ceva! Sigur sunteţi obosiţi după zbor.

— Doar un pic.

— Am dus genţile sus şi apoi l-am pus pe Christian în pătuţ.

În timp ce Suzanna îşi aşeza copiii în jurul mesei, Nathaniel îşi îndreptă privirea scrutătoare către Megan O'Riley.

Rece ca briza Atlanticului, observă el. Un pic bulversată şi descurajată pentru moment, dar nu voia să arate asta. Pielea de culoarea piersicii şi părul blond-roşcat, lung şi ondulat erau o combinaţie atractivă.

Nathaniel prefera de obicei femeile brunete şi aprige, dar era ceva foarte interesant la acel amestec de trandafiriu şi auriu. Avea ochii albaştri, culoarea mării calme la răsărit. Gura aducea a încăpăţânare, i se părea lui, deşi se îndulcea drăguţ atunci când îi zâmbea fiului ei.

Un pic prea slabă, se gândi el în timp ce îşi termina cafeaua. Avea nevoie de mâncărurile lui Coco ca să se mai împlinească. Sau poate că părea slabă – şi afectată – pentru că purta acele taioare şi jachete cu aer auster.

Conştientă de privirea lui, Megan se forţă să reziste

conversaţiei cu Coco şi cu ceilalţi. Se obişnuise ca lumea să se holbeze la ea cu ani în urmă, pe când era tânără, necăsătorită şi însărcinată cu soţul altei femei.

Ştia cum reacţionau unii bărbaţi la statutul său de mamă singură, cum presupuneau că era uşor de prins. Şi ştia cum să îi trezească la realitate.

Întâlni privirea lui Nathaniel cu o răceală fermă. El nu îşi luă ochii de la ea, aşa cum făceau majoritatea, ci continuă să o privească, fără să clipească, până când o văzu strângând din dinţi.

Foarte bine, se gândi el. Poate că era slabă, dar avea curaj. El rânji, îşi săltă cana de cafea ca pentru un toast şi apoi se întoarse către Coco.

— Trebuie să plec, am un tur de făcut. Mulţumesc pentru prânz, Coco.

— Nu uita de cină. Toată familia va fi acolo. Ora opt.

El o privi din nou pe Megan.

— Nu aş rata ocazia pentru nimic în lume.

— Ai grijă să n-o faci. Coco se uită la ceas şi închise ochii. Unde este bărbatul ăsta? Iar întârzie.

— Olandezul?

— Cine altcineva? L-am trimis la măcelar acum vreo două ore.

Nathaniel ridică din umeri. Fostul lui camarad de navigare şi noul asistent-şef la Turnuri avea propriul program.

— Dacă îl văd la docuri, îl trimit aici.

— Sărută-mă de la revedere, ceru Jenny, încântată când Nathaniel o luă în braţe.

— Eşti cel mai frumos cowboy de pe insulă, îi şopti la ureche. Jenny se uită cu îngâmfare la fratele ei atunci când picioarele ei atinseră din nou podeaua. Să îmi spui când eşti gata de un drum cu barca, zise el către Kevin. Mi-a părut bine, domnişoară O’Riley.

— Nate e marinar, spuse Jane cu importanţă în voce atunci când Nathaniel ieşi pe uşă. A fost peste tot şi a făcut

de toate.

Megan nu se îndoia nicio secundă de asta.

*

Turnurile se schimbaseră mult, dar camerele familiei de la primele două etaje şi aripa estică rămăseseră mai mult sau mai puţin la fel. Trent St. James şi fratele lui Megan, Sloan, în calitate de arhitect, se străduiseră să schimbe primele zece camere din aripa de vest, împreună cu sala de cină pentru invitaţi şi turnul vestic. Toată zona care cuprindea hotelul.

Din scurtul tur care i se făcu, Megan putea să vadă cât timp şi efort fuseseră investite în renovări, cu maximum de eficienţă.

Sloan făcuse un design care respecta structura de fortăreaţă a construcţiei, păstrând tavanul înalt şi scările circulare, asigurându-se că toate şemineurile funcţionau, păstrând ferestrele cu menouri şi uşile franceze care duceau înspre terase, balcoane şi parapete.

Holul era somptuos, decorat cu statui vechi şi prevăzut cu multe colţuri confortabile unde invitaţii puteau lenevi în zilele ploioase sau friguroase. Priveliştea fantastică asupra golfului, asupra stâncilor, asupra mării sau asupra grădinii fantastice a Suzannei era deliciul tuturor, tentând invitaţii să iasă pe terase şi balcoane.

Atunci când Amanda, managerul hotelului, preluă sarcina de a continua turul lui Megan, îi spuse că fiecare cameră era unică. Spaţiile de depozitare ale Turnurilor fuseseră pline de mobilă veche, amintiri şi artă. Ceea ce nu fusese vândut înainte ca Trent să investească banii de la St. James în restaurare decora acum camerele de oaspeţi.

Câteva apartamente aveau două niveluri, cu o casă a scării în stil art deco ce lega camerele, unele aveau tapet de mătase, altele aveau pereţii vopsiţi. Era şi un covor Aubusson, plus tapiserii. Şi toate camerele purtau amprenta legendei cu smaralde şi a femeii care le deţinuse.

Smaraldele în sine, descoperite după o căutare îndelungată şi periculoasă – unii susţineau că spiritul Biancăi Calhoun şi al artistului ei iubit, Christian Bradford, dăduseră o mână de ajutor –, erau acum expuse într-o casetă din sticlă în holul principal. Deasupra casetei era aşezat portretul Biancăi, cel pictat de Christian cu mai bine de optzeci de ani în urmă.

— Sunt minunate, şopti Megan. Fabuloase.

Şiragul de smaralde verzi ca iarba şi de diamante albe aproape vibrau cu viaţă.

— Uneori mă opresc şi mă uit pur şi simplu la ele, recunoscu Amanda. Îmi amintesc toate peripeţiile prin care am trecut ca să le găsim. Şi cum Bianca a încercat să le folosească pentru a fugi cu copiii ei la Christian. Presupun că ar trebui să mă întristeze, dar mi se pare potrivit ca ele să fie aici, sub portretul ei.

— Aşa este. Megan putea simţi chemarea lor, chiar şi prin sticlă. Dar nu este riscant să le expuneţi aşa?

— Holt s-a ocupat de pază. Faptul că din familie face parte şi un fost poliţist înseamnă că nu a fost lăsat nimic la voia întâmplării. Sticla este antiglonţ. Amanda bătu cu un deget în ea. Şi este conectată la un senzor de ultimă generaţie. Amanda se uită la ceas şi hotărî că mai avea un sfert de oră până să fie nevoită să se întoarcă la treabă. Sper că e totul în regulă la camerele voastre. De abia am început renovările la partea destinată familiei.

— E totul foarte bine. Şi adevărul era că lui Megan i se părea mai liniştitor să vadă pereţi roşi sau mobilă uzată. Totul era mai puţin intimidant aşa. Kevin e în paradis. Este afară cu Alex şi cu Jenny, jucându-se cu noul ei căţeluş.

— Fred al nostru şi Sadie a lui Holt sunt mândrii părinţi. Opt pui, spuse Amanda râzând şi dându-şi pe spate coama de păr întunecat.

— Aşa cum a spus şi Alex, toată lumea face copii. Şi Delia a ta e frumoasă.

— Este, nu-i aşa? Mândria maternă străluci în ochii Amandei. Nu îmi vine să cred cât de repede a crescut. Ar fi

trebuit să fii aici acum şase luni. Noi, toţi patru, aici. Ea râse din nou şi îşi întinse braţele. Fugă peste tot. Bărbaţi înnebuniţi. Ştii că au făcut pariu să vadă dacă eu sau Lilah naştem primele? M-a bătut cu două zile. Şi, de vreme ce pariase şi ea douăzeci de dolari pe ea însăşi, gândul o irita un pic. Este prima oară de când o ştiu când s-a grăbit şi ea cu ceva.

— Şi Bianca ei este frumoasă. Era trează şi cerea atenţie când am fost în camera copiilor. Dădaca voastră are treabă, nu glumă!

— Doamna Billows se poate descurca cu orice.

— De fapt, nu mă gândeam la copii, ci la Max. Ea zâmbi larg amintindu-şi cum tatăl Biancăi venise grăbit, abandonându-şi noul lui roman la maşina de scris, ca să îşi ia fetiţa din pătuţ.

— Este aşa sensibil.

— Cine este sensibil?

Sloan intră în cameră şi îşi luă sora în braţe.

— Nu tu, O'Riley, spuse Amanda, urmărind cum expresia lui se îmblânzi în vreme ce îşi lipea obrazul de faţa lui Megan.

— Eşti aici. El o învârti încă o dată. Sunt aşa fericit că eşti aici, Meg.

— Şi eu, tăticule, spuse ea cu ochii înlăcrimaţi şi-l strânse mai tare.

Cu un râset, el o puse jos şi îşi strecură braţul liber în jurul soţiei. Ai văzut-o?

— Pe cine, întrebă ea prefăcându-se a nu pricepe.

— Pe fata mea, pe Delia.

— Ah, pe ea. Megan ridică din umeri, chicoti şi apoi îşi sărută fratele bosumflat. Nu numai că am văzut-o, dar am ţinut-o în braţe, am mirosit-o şi deja am decis să o răsfăţ ori de câte ori am ocazia. Este minunată, Sloan! Arată exact ca Amanda.

— Da, aşa e, zise el şi îşi sărută soţia. Doar că are bărbia mea.

— Aceea e o bărbie de Calhoun, susţinu Amanda.

— Nu, este O’Riley până la capăt. Şi, că veni vorba despre O’Riley, unde este Kevin?

— Afară. Ar trebui probabil să îl aduc aici. Nu am despachetat încă.

— Mergem cu tine, spuse Sloan.

— Tu du-te! Eu am ceva de făcut. Şi, chiar în timp ce Amanda rosti cuvintele, telefonul de pe biroul din lemn de mahon de la intrare sună. S-a terminat pauza. Ne vedem la cină, Megan. Se înălţă pentru a-l săruta pe Sloan. Pe tine te văd mai devreme, O’Riley.

— Mmm. Sloan oftă relaxat în timp ce îşi urmărea soţia îndepărtându-se. Iubesc modul în care merge femeia asta.

— Te uiţi la ea la fel cum o făceai şi acum un an, la nunta voastră. Megan îl luă de mână în timp ce ieşeau din hol pe terasa din trepte de piatră. Este foarte drăguţ.

— Ea e… El căuta un cuvânt anume, dar se mulţumi cu simplul adevăr. Tot. Mi-ar plăcea să fii la fel de fericită ca mine, Megan.

— Sunt fericită. Briza mării îi sufla prin păr, aducând cu ea râsetele copiilor. Când aud asta, mă simt fericită. Şi sunt bucuroasă să fiu aici. Ei coborâră încă un nivel şi se întorseseră spre vest. Trebuie să recunosc că sunt puţin emoţionată. Este un pas atât de mare. Ea îşi văzu fiul urcând până în vârful fortului, cu braţele în sus în semn de victorie. E atât de bine aici pentru el.

— Dar pentru tine?

— Şi pentru mine. Se sprijini de fratele ei. Îmi va fi dor de mama şi de tata, dar ei deja au spus că, dacă suntem amândoi aici, au motive să ne viziteze de două ori mai des. Ea îşi dădu părul la o parte de pe faţă în timp ce Kevin se juca de-a lunetistul, luptându-se cu Alex şi cu Jenny la fort. El trebuie să îşi cunoască şi restul familiei. Şi eu… aveam nevoie de o schimbare. Şi dacă tot a venit vorba – se uită la Sloan –, am încercat să o conving pe Amanda să îmi arate biroul.

— Şi ea ţi-a spus că să stai locului măcar o săptămână.

— Ceva în genul acesta.

— Am decis la ultima întâlnire de familie că ar fi bine să ţi se acorde o săptămână de acomodare înainte de a trece la treabă.

— Nu am nevoie de o săptămână, îmi sunt de ajuns...

— Ştiu, ştiu. Concurezi cu Amanda pentru coroana eficienţei. Dar aşa sunt ordinele de sus.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Şi cine dă ordine pe aici?

— Toată lumea, replică Sloan cu un zâmbet. Şi de aceea este interesant.

Ea se uită gânditoare înspre mare. Cerul era limpede ca sticla, şi briza era caldă, ca de început de vară. De pe terasă, se puteau vedea micile mănunchiuri de insule din depărtare, peste apa care strălucea ca diamantul.

O altă lume, îşi dădu ea seama, altfel decât câmpiile de acasă. Şi poate o altă viaţă, pentru ea şi pentru fiul ei.

O săptămână. Să se relaxeze, să exploreze, să facă excursii cu Kevin. Tentant, da. Dar nu foarte responsabil.

— Vreau să îmi fac treaba.

— Aşa se va întâmpla, crede-mă! Se uită în direcţia din care venea sunetul clar al unui corn englez. E una dintre navele lui Holt şi ale lui Nate, îi spuse Sloan, arătând către vasul care înainta pe luciul apei. Mariner. Duce turiştii să vadă balene.

Copiii erau în vârful fortului acum, ţipând şi făcând cu mâna la barcă. Când cornul sună din nou, ei izbucniră în urale.

— Îl vei cunoaşte pe Nate la cină, începu Sloan.

— L-am cunoscut deja.

— Flirtând cu Coco pentru a face rost de mâncare?

— Aşa părea.

Sloan clătină din cap.

— Tipul acela poate mânca, nu glumă, zău aşa. Cum ţi

s-a părut?

— Nu cine ştie ce, zise ea. Părea cam necizelat pentru gustul meu.

— Te vei obişnui cu el. Face parte din familie acum.

Megan scoase un sunet greu de descifrat. Poate că aşa era, dar asta nu însemna că făcea parte şi din familia ei.

capitolul 2

Coco îl considera pe Niels Van Horne un tip foarte neplăcut. Nu primea deloc bine nici criticile constructive, nici sugestiile subtile privind amenajarea. Ea încerca să fie politicoasă, Dumnezeu îi era martor, de vreme ce el era angajat al Turnurilor şi un vechi şi drag prieten de-al lui Nathaniel.

Dar omul îi era ca un ghimpe în coastă, nisipul grunjos din încălţămintea confortabilă a mulţumirii ei de sine.

În primul rând, el era pur şi simplu mult prea mare. Bucătăria hotelului fusese ideal organizată. Ea şi Sloan lucraseră împreună la design, astfel încât produsul final să se potrivească specificaţiilor şi nevoilor ei. Adora plita imensă, cuptoarele cu convecţie şi cele clasice, strălucirea oţelului inoxidabil şi suprafeţele albe lucioase şi maşina ei de spălat vase silenţioasă. Iubea mirosul mâncării gătite, zumzetul hotelor, curăţenia sclipitoare a podelei din gresie.

Şi apoi era Van Horne – sau Olandezul, cum i se spunea –, un elefant în magazinul ei de porţelanuri, cu umerii lui cât nişte trunchiuri de copac şi cu braţele ca doi bolţari tatuate în întregime. Refuza să poarte şorţurile albe pe care le comandase ea, cu literele albastre elegante, preferând bluzele lui cu mânecile suflecate şi blugii uzaţi

legaţi cu sfoară în loc de curea.

Părul lui grizonant era legat la spate într-o coadă de ponei scurtă, iar faţa lui, de obicei posomorâtă, era la fel de mare ca restul corpului său, cu riduri adânci în jurul ochilor verzi. Nasul lui, spart de mai multe ori, cel mai probabil în încăierările de care părea tare mândru, era destul de strâmb şi făcut ferfeniţe. Pielea lui era închisă la culoare şi tăbăcită.

Iar limbajul lui... Coco nu era chiar pudică, dar era totuşi o doamnă.

Dar el chiar se pricepea la gătit. Asta era calitatea lui salvatoare.

Olandezul se ocupa de cuptor, iar ea îi superviza pe ceilalţi doi bucătari. Meniul special din noaptea aceea era tocăniţa ei de peşte şi păstrăv umplut *à la française*. Totul părea în ordine.

— Domnule Van Horne, începu ea, pe un ton care îl făcea mereu atent. Tu rămâi responsabil aici în timp ce eu sunt jos. Nu prevăd nicio problemă, dar, dacă apare vreuna, voi fi în salonul mare.

El îi aruncă peste umăr una dintre privirile lui sarcastice. Femeia era aranjată toată, de parcă mergea la un spectacol de operă sau ceva. Toată în mătase roşie şi perle. Îi venea să pufnească, dar ştia că apoi trebuia să inspire nenorocitul ei de parfum care i-ar atenua plăcerea pe care i-o oferea mirosul de orez cu curry.

— Am gătit pentru trei sute de oameni, spuse el cu voce aspră, ca de şmirghel. Pot să mă ocup şi de câţiva amărâţi de turişti.

— Oaspeţii noştri, spuse ea printre dinţi, o fi ceva mai cunoscători decât nişte marinari prizonieri pe o barcă ruginită.

Unul dintre chelneri intră chiar atunci, cu un munte de farfurii. Ochii olandezului poposiră pe una dintre ele, pe care rămăsese cam jumătate din aperitiv. Pe vasul *lui*, lumea îşi golea farfuriile.

— Nu prea înfometaţi, nu?

— Domnule Van Horne, spuse Coco inspirând adânc. Vei rămâne în bucătărie tot timpul. Nu vreau să mergi din nou în sala de mese ca să te iei de oaspeţii noştri şi de obiceiurile lor culinare. Mai mult sos pe salata aceea, te rog, spuse ea către unul dintre bucătari şi se strecură pe uşă.

— Nu suport muierile astea cu feţe aranjate, mormăi Olandezul.

Şi dacă nu ar fi fost Nate la mijloc, se gândi el cu amărăciune, olandezul Van Horne nu ar fi primit ordine de la o femeie.

*

Nathaniel nu împărtăşea acelaşi dispreţ pentru femei. El le iubea, pe una şi pe toate. Îi plăceau formele lor feminine, mirosul, vocile şi era foarte mulţumit că se stabilise într-o familie în care existau cele mai frumoase şase femei pe care avusese plăcerea să le cunoască.

Femeile Calhoun erau mereu o sursă de încântare pentru el. Suzanna, cu ochii ei blânzi, sexualitatea leneşă a lui Lilah, pragmatismul feroce al Amandei, zâmbetul încrezut al lui C.C. şi eleganţa feminină a lui Coco.

Astfel, Turnurile erau pentru Nathaniel o bucată ruptă din rai.

Iar cea de-a şasea femeie… El sorbea whisky cu apă în timp ce o privea pe Megan O’Riley. Ea era un pachet pe care el îl considera plin de surprize. În ceea ce privea fizicul, ea era la egalitate cu fabuloasele Calhoun. Iar vocea ei, cu accentul acela leneş de Oklahoma, avea propriul farmec. Ceea ce îi lipsea, remarcase el, era căldura atât de naturală a celorlalte femei.

Nu se decisese încă dacă ea era aşa rece din fire sau era doar timidă. Orice ar fi fost venea din adâncurile fiinţei ei. Era greu să fii rece sau timid într-o încăpere plină de oameni care râdeau, bebeluşi care gângureau şi copii care se luptau în joacă.

El o ţinea acum în braţe pe una dintre femeile lui favorite. Jenny sărea pe picioarele lui şi îl asalta cu întrebări.

— Te vei căsători cu mătuşa Coco?

— Nu mă acceptă.

— Eu da. Jenny se uită atent la el – o viitoare seducătoare cu un incisiv lipsă. Ne putem căsători în grădină, ca mama şi tati. Apoi poţi veni să stai cu noi.

— Acum, aceasta este cea mai bună ofertă pe care am primit-o în ultima vreme.

El îi mângâie uşor obrazul cu un deget aspru.

— Dar trebuie să aştepţi până cresc.

— Întotdeauna e înţelept să laşi un bărbat să aştepte. Cuvintele veniră din partea lui Lilah, care stătea tolănită pe o canapea, cu capul în braţele soţului ei şi cu un copilaş în braţe. Nu îl lăsa să te grăbească, Jenny. Mai încet este întotdeauna mai bine.

— Ea ar trebui să ştie cel mai bine, comentă Amanda. Lilah şi-a petrecut viaţa studiind arta de a face lucrurile fără grabă.

— Nu sunt gata să renunţ la fiica mea. Holt o luă pe Jenny pe sus. Mai ales dacă e vorba să o las pe mâinile unui marinar naufragiat.

— Te pot întrece pe orice mare, Bradford.

— Nu, nu. Alex ieşi la iveală pentru a apăra onoarea familiei sale. Tati este cel mai bun. El poate naviga mai bine ca oricine. Chiar şi dacă sunt oameni răi pe urmele lui, cu pistoale. Alex îşi petrecu un braţ în jurul unuia dintre picioarele lui Holt. Ba chiar a fost împuşcat. Are o gaură de glonţ în picior.

Holt rânji în direcţia amicului său.

— Fă-ţi rost de propriii lăudători, Nate.

— Ai fost vreodată împuşcat? ceru Alex să ştie.

— Nu pot spune asta, nu. Nathaniel roti whisky-ul în pahar. Dar era un grec în Corfu care ar fi vrut să îmi taie gâtul.

Ochii lui Alex se lărgiră. Din locul lui de pe covor, Kevin se apropie.

— Chiar aşa? Alex căuta urme de tăieturi. Ştia că Nathaniel avea pe umăr un tatuaj cu un balaur care scotea flăcări, dar o cicatrice ar fi fost şi mai bună. L-ai înjunghiat tu înainte şi l-ai omorât?

— Nu. Nathaniel văzu privirea neîncrezătoare şi neiertătoare din ochii lui Megan. El m-a ratat şi m-a rănit în umăr, iar Olandezul l-a lăsat lat cu o sticlă de uzo.

Impresionat până la disperare, Kevin se apropie de el.

— Ai o cicatrice?

— Cu siguranţă.

Amanda îl plesni pe Nathaniel peste braţ înainte ca acesta să apuce să îşi ridice cămaşa.

— Încetează, altfel fiecare bărbat din cameră va începe să se dezbrace ca să îşi arate rănile de război. Sloan e foarte mândru de una pe care a căpătat-o într-o luptă cruntă cu nişte sârmă ghimpată.

— Este o frumuseţe. Dar cicatricea lui Meg e chiar mai bună, spuse Sloan.

— Taci, Sloan!

— Hei, un bărbat se poate lăuda cu sora mai mică. Satisfăcut de el însuşi, Sloan îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei. Avea doisprezece ani – copil încăpăţânat asta mică! Aveam un armăsar aproape la fel de încăpăţânat ca ea. L-a furat într-o zi, hotărâtă să îl îmblânzească. S-a ţinut bine vreun kilometru înainte să o arunce.

— Nu m-a aruncat, spuse cu mândrie Megan. S-a rupt căpăstrul.

— Asta este povestea ei. Sloan o strânse uşor de umăr. De fapt, calul a aruncat-o fix într-un gard de sârmă ghimpată. Şi ea a aterizat pe şold. Nu cred că ai putut să stai jos timp de şase săptămâni.

— Au fost două, spuse ea, dar buzele ei zvâcniră.

— Are o cicatrice pe cinste, spuse Sloan bătând-o pe fund frăţeşte.

— Nu m-ar deranja să mă uit, spuse Nathaniel pe nerăsuflate, primind o privire încruntată de la Suzanna.

— Cred că îl culc pe Christian înainte de cină.

— Bună idee! C.C. Îl luă pe Ethan de la Trent chiar în momentul în care bebeluşul începu să se foiască. Cuiva îi e foame.

— Mie cu siguranţă îmi este foame, zise Lilah şi se ridică.

Megan se uită la mamele care urcau cu bebeluşii spre camera copiilor şi rămase surprinsă de junghiul de invidie. Ciudat, căci nici nu se gândise că ar vrea mai mulţi copii până nu venise aici şi se trezise înconjurată de atâţia.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise Coco intrând graţios în cameră, aranjându-şi părul. Am avut câteva probleme în bucătărie.

Nathaniel recunoscu privirea de frustrare de pe faţa ei şi încercă să nu zâmbească.

— Olandezul îţi face probleme, draga mea?

— Ei bine… Ei nu îi plăcea să se plângă. Nu avem aceeaşi viziune despre modul cum ar trebui să fie făcute lucrurile. Oh, Dumnezeu să te binecuvânteze, Trent, spuse ea când el îi oferi un pahar. Oh, Doamne, unde îmi stă mintea? Am uitat tartinele.

— Le iau eu.

Max se ridică de pe canapea şi porni apoi spre bucătăria familiei.

— Mulţumesc, dragă. Acum… Luă mâna lui Megan şi o strânse uşor. De abia dacă avem un răgaz să vorbim. Ce crezi despre complexul turistic?

— Este minunat, exact cum a spus Sloan că va fi. Amanda mi-a zis că toate cele zece apartamente sunt închiriate.

— A fost un prim sezon minunat. Ea se uită zâmbind la Trent. Acum mai puţin de un an eram disperată, îngrijorată că fetele mele aveau să îşi piardă casa. Deşi cărţile mele de tarot mi-au spus altceva. Ţi-am spus că l-am văzut pe Trent în cărţi înainte să îl cunosc? Chiar trebuie să

îţi citesc şi ţie, dragă, să îţi spun ce îţi rezervă viitorul.

— Ei bine…

— Poate mă laşi să arunc o privire la palma ta.

Megan respiră uşurată când Max se întoarse cu o tavă şi îi distrase atenţia lui Coco.

— Nu eşti interesată de viitor? şopti Nathaniel.

Megan se uită la el, surprinsă că se mutase mai aproape fără ca ea să observe.

— Sunt mai interesată de prezent acum. Fiecare pas la vremea lui.

— Cât cinism! Îi luă mâna şi, deşi o simţea încordată, el îi întoarse palma în sus.

— Am întâlnit o femeie în vârstă pe coasta de vest a Irlandei. O chema Molly Duggin. Zicea că am viziune. Ochii lui fumurii stăruiră o clipă într-ai ei înainte să coboare înspre palma ei. Megan simţi ceva pe şira spinării. O mână încăpăţânată. Independentă, în ciuda eleganţei.

El îşi trecu un deget peste palma ei. Acum era mai mult decât un fior. Un şoc electric.

— Nu cred în cititul în palmă.

— Nu trebuie să crezi. Timidă, spuse el încet. Mă întrebam în legătură cu asta. Pasiunea este acolo, dar este reprimată. Degetul lui mare călători uşor peste muntele Venus din palma ei. Sau canalizată. Preferi să rămâi concentrată asupra a ceva. Orientată spre rezultate, pragmatică. Preferi să iei decizii raţionale, chiar dacă inima îţi spune altceva. Ochii lui se ridicară spre ai ei. Cât de aproape sunt?

„Mult prea aproape”, se gândi ea, dar îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Un joc interesant de salon, domnule Fury.

Ochii îi trădară amuzamentul în vreme ce el îşi băgă degetele mari de la mână în buzunarele de la pantaloni.

— Nu-i aşa?

*

Până a doua zi la prânz, Megan nu mai avea cu ce să se ţină ocupată. Nu o lăsa inima să ignore rugăminţile lui Kevin de a-şi petrece ziua cu familia Bradford, deşi plecarea lui o făcuse să fie nevoită să decidă ce să facă de una singură.

Pur şi simplu nu era obişnuită să aibă atât de mult timp liber.

Un scurt drum până în holul hotelului o făcu să renunţe la ideea de a merge la Amanda ca să o roage să îi arate registrele, căci află că Amanda era în aripa de vest, pentru a rezolva o problemă.

Nu putea apela nici la Coco. Megan se opri la uşa bucătăriei când auzi zgomot de vase căzând şi voci ridicate.

Cum Lilah era plecată la muncă, în calitate de naturalist în parcurile din jur, şi C.C. era la atelierul ei auto din oraş, Megan era pe cont propriu.

Într-o casă atât de mare precum Turnurile, se simţea ca ultimul om în viaţă de pe insulă.

Putea să citească, se gândi ea, sau să stea la soare pe una dintre terase şi să contemple priveliştea. Se putea plimba pe primul etaj al zonei dedicate familiei şi să verifice progresul renovărilor. Şi să îi bată la cap pe Sloan şi pe Trent, se gândi cu un oftat, în timp ce ei încercau să îşi vadă de treabă.

Nu se gândi să îl deranjeze pe Max, ştiind că el lucra la cartea lui. Şi deja petrecuse o oră cu bebeluşii, astfel că o nouă vizită acolo ieşea din discuţie.

Se plimbă până la camera ei, unde aranjă cuvertura deja aranjată de pe minunatul ei pat. Restul lucrurilor fuseseră aduse de dimineaţă, dar deja le despachetase, într-un avânt plin de zel, caracteristic ei. Hainele ei erau deja aranjate frumos în şifonierul trandafiriu sau împachetate în comoda Chippendale. Fotografiile cu ea şi familia ei erau înrămate pe masa de lângă fereastră.

Pantofii ei erau aliniaţi, bijuteriile ei erau puse deoparte, iar cărţile erau aranjate pe raft.

Şi, dacă nu găsea ceva de făcut, înnebunea.

Cu gândul acesta în minte, ea îşi luă servieta, îi mai verifică o dată conţinutul şi ieşi, îndreptându-se spre maşina pe care Sloan i-o lăsase.

Sedanul funcţiona brici, graţie talentului lui C.C. Megan conduse pe drumul şerpuitor către sat.

Se bucură de apa albastră a golfului şi de cârdurile colorate de turişti care se plimbau în sus şi în jos pe străzile în pantă. Dar exponatele strălucitoare din vitrinele magazinelor nu o ispitiră să oprească maşina şi să se plimbe pe jos.

Era genul care mergea la cumpărături doar la nevoie, nu din plăcere.

Odată, cu mult timp în urmă, îi plăcuseră trecerea relaxată de la o vitrină la alta, satisfacţia indolentă de a cumpăra lucruri doar de dragul distracţiei. Iubise zilele goale şi nesfârşite de vară în care nu avea nimic altceva de făcut în afară de-a se uita la nori şi de-a asculta vântul.

Dar asta fusese înainte să-şi piardă inocenţa şi să primească în schimb noi responsabilităţi.

Ea văzu lângă docuri semnul pentru Excursiile Shipshape. Erau acolo câteva mici bărci lângă pontonul uscat, dar Mariner şi sora ei, *Island Queen*, nu erau de găsit.

Ea se încruntă enervată. Sperase să ajungă înainte ca Holt să plece în una dintre excursii. Totuşi, nu vedea niciun motiv pentru care să nu intre în clădirea micuţă, cu acoperiş de tablă, ce adăpostea birourile. În definitiv, Shipshape era acum unul dintre clienţii ei.

Megan parcă în spatele unui maşini T-Bird lungi decapotabile. Nu putea să nu admire liniile maşinii şi vopseaua neagră lucioasă care scotea în evidenţă interiorul alb al maşinii.

Ea rămase locului un moment, umbrindu-şi ochii în timp ce se uită la două bărci cu vele ce pluteau pe luciul apei, cu pânzele roşietice sus, cu punţile pline de oameni.

Nu putea să nege frumuseţea locului, deşi mirosul şi

apa îi erau atât de străine în comparaţie cu mediul în care crescuse ea. Briza de la prânz era proaspătă şi aducea cu ea parfumul mării şi aromele de la restaurantele din apropiere.

Ar putea fi fericită aici, îşi spusese în sinea ei. Nu, *avea să fie* fericită aici. Se întoarse hotărâtă către clădire şi bătu la uşă.

— Da. E deschis.

Dădu cu ochii de Nathaniel, cu picioarele proptite pe un birou metalic dezordonat şi vechi, cu un telefon la ureche. Blugii lui erau rupţi în genunchi şi mânjiţi cu ceva ce aducea a ulei de motor. Părul lui întunecat era ciufulit de vânt – sau de mâinile lui. El îi făcu semn cu un deget să se apropie, măsurând-o din priviri în timp ce vorbea la telefon.

— Tecul este cea mai bună alegere. Am destul în stoc, şi pot să termin puntea în două zile. Nu, motorul trebuie doar urnit. Mai are viaţă în el. Nicio problemă. Ridică apoi un trabuc încins. Îţi dau un telefon când terminăm.

Închise telefonul şi strânse trabucul între dinţi. Ciudat, se gândi el, că Megan O'Riley pe care o vedea acum semăna mult cu cea pe care o văzuse în mintea lui de dimineaţă. Aranjată toată, cu părul acela roşiatic-auriu prins la spate, cu o expresie rece şi calmă.

— Doar în trecere? o întrebă el.

— Îl căutam pe Holt.

— Este în larg cu Queen. Nathaniel se uită relaxat la ceasul lui de scufundător. Se întoarce abia peste o oră şi jumătate. Îşi schimonosi gura lui încrezută. Se pare că eşti prizoniera mea.

Ea se împotrivi instinctului de a-şi muta servieta dintr-o mână în alta, de-a se retrage.

— Mi-ar plăcea să văd registrele.

Nathaniel pufăi leneş din trabucul său.

— Credeam că eşti în vacanţă.

Ea alese cea mai bună apărare a ei. Dispreţul.

— Este vreo problemă în registre? întrebă ea rece.

— Nu poţi să te bazezi pe mine. Dintr-o mişcare, el se întinse, deschise un sertar din birou şi scoase o condică neagră. Tu eşti experta. Ia un scaun, Meg, îi spuse el înmânându-i carnetul.

— Mulţumesc. Ea trase un scaun pliabil de cealaltă parte a biroului, apoi îşi puse pe nas ochelarii cu ramă neagră. Odată ce îi avea la ochi, ea deschise registrul. Inima ei de contabil se cutremură de groază la vederea dezordinii din cifre, a notiţelor înghesuite pe margine şi a post-it-urilor lipite de pagini.

— Aşa arată registrele contabile?

— Da. Ea arăta afectată şi extrem de eficientă, cu ochelarii ei şi cu părul prins sus. Îl făcea să saliveze. Eu şi Holt facem cu rândul – de când Suzanna şi-a luat jucăriile şi ne-a zis că suntem idioţi. El îi zâmbi şarmant. Am crezut că, fiind însărcinată pe atunci, nu avea nevoie de mai mult stres.

— Hmm… Megan deja întorcea paginile. Pentru ea, starea unui registru contabil nu era un motiv de stres, ci mai degrabă o provocare. Dosarele?

— Le avem.

Nathaniel deschise sertarul dulapului de metal înghesuit în colţ. Pe el era un motor de barcă mic şi uleios.

— Şi e ceva în ele? întrebă ea pe un ton plăcut.

— Ultima oară când m-am uitat, era.

Nu putea să se abţină. Cu cât era ea mai afectată şi mai eficientă, cu atât mai mult îi venea să o necăjească.

— Facturi?

— Sigur.

— Chitanţe?

— Absolut. Deschise alt sertar şi găsi o cutie mare de trabucuri. Avem multe chitanţe.

Ea deschise cutia şi oftă.

— Aşa faceţi voi afaceri?

— Nu. Noi facem afaceri ducând oamenii pe mare sau reparându-le bărcile. Uneori le şi construim. Se înclină în

faţă pe birou, în mare parte că să poată simţi mai bine parfumul ei dulce şi subtil. Eu nu am fost niciodată priceput la hârţogărie, iar Holt şi-a făcut plinul cât a fost în armată. Zâmbetul lui se lărgi. El nu se gândi că ea purta ochelari sobri, părul prins la spate şi cămaşa încheiată până-n gât pentru ca un bărbat să vrea să o ia deoparte, să îi descheie cămaşa şi să o răvăşească. Dar rezultatul fu tot ăla. Poate de aceea contabilul pe care l-am angajat anul acesta a dezvoltat un mic tic. Începu să îşi atingă uşor pleoapa stângă cu degetul. Am auzit că s-a mutat în Jamaica să vândă coşuri de paie.

Ea nu-şi putu reţine râsetul.

— Sunt mai tare decât arăt, te asigur.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. El se lăsă din nou pe spate, şi scaunul îi scârţâi. Ai un zâmbet drăguţ, Megan. Când îl foloseşti.

Ştia bine tonul acela de flirt uşor, masculin prin excelenţă. Apărarea ei se închise ca un seif.

— Nu mă plăteşti să zâmbesc.

— Aş prefera să fie gratis, oricum. Cum de eşti contabilă?

— Mă pricep la numere. Ea deschise condica pe birou înainte să îşi desfacă servieta şi să scoată un calculator.

— Şi un agent de pariuri se pricepe. De ce ai ales tocmai asta?

— Pentru că este o carieră solidă, de viitor.

Începu să calculeze, sperând să îl poată ignora.

— Şi pentru că numerele se adună într-un singur fel?

Nu putea ignora asta – tenta de amuzament din vocea lui. Ea îi aruncă o privire piezişă, aranjându-şi ochelarii.

— Contabilitatea poate fi logică, domnule Fury, dar logica nu elimină surprizele.

— Dacă aşa spui tu… Ascultă, poate amândoi am intrat în familia extinsă Calhoun pe uşi diferite, dar suntem acolo acum. Nu te simţi prost să îmi tot spui domnul Fury?

Zâmbetul ei avea căldura unui curent rece din

Atlantic.

— Nu, chiar deloc.

— Întotdeauna eşti aşa rece cu toţi bărbaţii, sau am eu ceva special?

Răbdarea ei se termină repede, deşi crezuse că avea resurse nelimitate.

— Sunt aici să mă uit peste registre. Nu fac altceva.

— Nu te-ai împrietenit niciodată cu vreun client? Pufăi pentru ultima oară din trabuc şi îl aruncă. Ştii, e ceva ciudat cu mine.

— Sunt sigură că o să îmi spui despre ce e vorba.

— Corect. Pot avea o conversaţie plăcută cu o femeie fără să fiu tentat să mă tăvălesc cu ea pe podea şi să-i sfâşii hainele. Acum, tu eşti chiar frumoasă, Meg, dar îmi pot controla pornirile primitive – mai ales când toate semnalele tale îmi spun să mă stăpânesc.

Acum ea se simţea ridicol. Fusese nepoliticoasă sau pe-aproape, din momentul în care îl întâlnise. Şi asta, după cum recunoştea faţă de ea însăşi, fiindcă reacţia pe care el o stârnea în ea o făcea să se simtă inconfortabil. Dar, la naiba, el era cel care se tot uita la ea de parcă ar fi vrut să o devoreze.

— Îmi pare rău, spuse ea sincer, chiar dacă puţin încordată. Trec prin multe schimbări acum, aşa că nu am fost foarte prietenoasă. Şi modul în care te uiţi la mine mă face să mă simt prost.

— Destul de corect. Dar trebuie să îţi spun că eu cred că e dreptul unui bărbat să se uite. Orice depăşeşte stadiul ăsta cere o invitaţie – de un fel sau de altul.

— Atunci, putem să trecem peste asta şi să o luăm de la început, de vreme ce te asigur că nu am cum să fiu prea prietenoasă. Acum, Nathaniel – era o concesie pe care o făcuse zâmbind –, crezi că putem să ne uităm pe dările de seamă contabile?

— Pot să le caut. Îşi trase în spate scaunul. Zgomotul roţilor se sfârşi cu un schelălăit ascuţit care o făcu pe Megan să arunce hârtiile în aer. La naiba – am uitat că erai

aici. Ridică un cățeluș mic, plângăcios și negru. Doarme mult, așa că tot îl iau în picioare sau îl calc cu scaunul pe coadă, îi spuse lui Megan în timp ce cățelușul îl lingea pe față. Oricând încerc să îl las acasă, plânge până când cedez și îl iau cu mine.

— Este un drăguț. Degetele ei erau deja pregătite să îl mângâie. Seamănă mult cu al lui Coco.

— Același rând de pui. Văzu privirea sugestivă a lui Megan și puse cățelușul pe masă.

— Oh, cât de dulce ești. Cine este frumos?

În vreme ce alinta cățelul, toate zidurile ei de apărare căzură, observă Nathaniel. Uitase să fie profesionistă și rece și în schimb iradia căldură feminină – mâinile ei frumoase mângâiau blana cățelușului, zâmbetul îi era blând și ochii, plini de bucurie.

El își aminti că invitația era pentru câine, nu pentru el.

— Care este numele lui?

— Dog[1].

Se uită la el și întrebă:

— Dog? Atât?

— Îi place. Hei, Dog! La auzul vocii stăpânului lui, câinele scoase imediat capul spre Nathaniel și lătră. Vezi?

— Da, zise ea râzând. Pare puțin lipsit de imaginație.

— Dimpotrivă. Câți câini cunoști pe nume Dog?

— Ai dreptate. Punct ochit, dar să nu îți faci idei cu chitanțele astea.

Nathaniel aruncă o minge, și Dog se duse după ea bucuros.

— Asta o să îl țină ocupat, spuse el și se întoarse la birou ca să o ajute să ridice hârtiile.

— Nu pari genul de om căruia să îi placă cățelușii.

— Întotdeauna am vrut unul. Se lăsă pe vine lângă ea și începu să pună hârtiile înapoi în cutia de trabucuri. De fapt, obișnuiam să mă joc cu unul dintre strămoșii lui Dog la familia Bradford când eram copil. Dar este greu să ții un

1 În engleză, în original, *dog* înseamnă „câine”, (n.tr.)

câine pe o barcă. Am o pasăre însă.

— O pasăre?

— Un papagal pe care ham luat din Caraibe, acum cinci ani. Acesta este un motiv în plus pentru care l-am luat pe Dog cu mine. Bird[2] ar putea să îl mănânce.

— Bird?

Se uită la el, dar râsul îi îngheţă în gâtlej. De ce el era mereu mai aproape de ea decât putea ea anticipa? Şi de ce privirea lui parcă o atingea mereu?

Privirea lui coborî la gura ei. Zâmbetul ezitant era încă acolo, remarcă el. Era ceva foarte atractiv la timiditatea ei, toată învelită într-o încredere în sine rigidă. Privirea ei nu erau calmă acum, ci precaută. Nu era o invitaţie, îşi aminti el, dar era pe aproape. Şi încă una foarte tentantă.

Testând terenul, el întinse mâna să aranjeze o şuviţă rebelă în spatele urechii ei. Ea sări ca din puşcă.

— Nu încape îndoială că te sperii uşor, Megan. După ce închise capacul la cutia de trabucuri, se ridică şi el. Dar nu pot spune că nu mă unge pe suflet să ştiu că te fac să te fâstâceşti.

— Nu e cazul. Dar nu se uită la el când vorbi. Nu fusese niciodată bună la minciuni. Va trebui să le iau pe toate astea cu mine, dacă nu te deranjează. Odată ce voi avea totul organizat, iau legătura cu tine sau cu Holt.

— Bine. Telefonul sună. El îl ignoră. Ştii unde să ne găseşti.

— Odată ce am toate registrele în ordine, va trebui să găsim un sistem de îndosariere adecvat.

Zâmbind, el îşi sprijini un şold de birou. Doamne, chiar era ceva special cu ea.

— Tu eşti şefa, dulceaţă.

Ea închise servieta.

— Nu, tu eşti şeful. Şi nu îmi mai spune „dulceaţă”.

Apoi ea ieşi, se urcă în maşină şi se îndepărtă de clădire, avântându-se în trafic. Conduse cu pricepere prin

---

2 În engleză, în original, *bird* înseamnă „pasăre”, (n.red.)

sat, către Turnuri. Odată ce ajunse la capătul drumului lung şi şerpuit ce ducea spre casă, trase maşina pe dreapta şi opri.

Avea nevoie de un moment, se gândi ea, înainte de a da ochii cu altcineva. Închise ochii şi îşi sprijini capul de spătarul scaunului. Îşi simţea stomacul plin de fluturi pe care numai voinţa îi putea domoli.

Slăbiciunea ei o înfuria. Nathaniel Fury o înfuria. După tot acest timp, se gândi ea, după tot efortul făcut, numai câteva priviri fuseseră de-ajuns ca să îi reamintească, mult prea intens, că era continuare femeie.

Mai rău, mult mai rău, era faptul că el ştia foarte bine ce făcea şi ce efect avea asupra ei.

Fusese sedusă şi în trecut de un chip frumos şi de cuvinte şirete. Spre deosebire de cei apropiaţi, ea refuzase să dea vina pe tinereţe şi pe lipsa de experienţă pentru acţiunile ei iresponsabile. Odată, cândva, ea îşi ascultase inima şi crezuse în poveştile cu sfârşit fericit. Dar nu mai era cazul. Acum ştia că nu există prinţi, dovleci şi castele în eter. Acum era doar realitatea, una pe care trebuia să o construiască pentru ea însăşi – şi uneori şi pentru fiul ei.

Nu îşi dorea ca inima să îi bată tare sau ca muşchii să i se încordeze. Nu voia să simtă fluturii în stomac şi nici acea foame care voia să fie potolită. Nu acum. Nici în viitor.

Tot ce voia era să fie o mamă bună pentru Kevin, să îi ofere o casă fericită şi plină de iubire. Să îşi croiască un drum prin propriile forţe. Îşi dorea cu ardoare să fie puternică, deşteaptă şi descurcăreaţă.

Oftă adânc şi zâmbi în sinea ei. Şi invulnerabilă.

Ei bine, poate nu reuşea să ajungă la asta, dar avea să fie raţională. Nu avea să îi mai permită nici unui bărbat să îi influenţeze viaţa – şi cu siguranţă nu pentru că el reuşise să o tulbure.

Mai calmă, mai încrezătoare, porni motorul. Avea treburi de care să se ocupe.

capitolul 3

— Hai, Mandy! Megan o căutase pe cumnata ei de îndată ce sosi la Turnuri. Vreau doar să îmi fac o idee despre ce mă aşteaptă.

Amanda îşi scoase nasul din hârtii şi se lăsă pe spate.

— E groaznic să vezi pe toată lumea din jurul tău ocupată şi tu să nu ai nimic de făcut, nu-i aşa?

Megan oftă adânc. În sfârşit, cineva care înţelegea.

— Un coşmar.

— Sloan vrea să te relaxezi, începu Amanda, după care râse când o văzu pe Megan dându-şi ochii peste cap. Dar ce ştie el? Hai cu mine! Gata să îi facă pe plac, ea se ridică de la birou şi-l ocoli. Vei fi în încăperea alăturată. O conduse în josul coridorului, până la o altă uşă solidă de lemn ornat. Cred că ai aici tot ce îţi trebuie. Dar, dacă mi-a scăpat ceva, spune-mi.

Unele femei simţeau acel fior de entuziasm şi anticipaţie când intrau în vreun magazin. Pentru altele, declicul senzorial se producea datorită mirosului proaspăt de vopsea, sau luminii unei lumânări, sau susurului unei sticle de şampanie abia desfăcute.

Pentru Megan, fiorul de plăcere se declanşă la vederea unui spaţiu de lucru atât de ordonat.

Şi tot ce şi-ar fi putut dori era chiar în faţa ei.

Biroul era minunat, cu un registru de un roz ireproşabil şi o masă de lucru din abanos aşteptând să fie folosite. Un telefon cu mai multe linii şi un computer conectat la internet.

Ea aproape că jubila.

Erau în cameră dulapuri de îndosariere care încă miroseau a ulei de lămâie, cu mânerele din bronz sclipind în lumina soarelui ce se revărsa prin ferestre. Covorul oriental se potrivea cu nuanţele de roz şi albastru ale tapiţeriei scaunelor şi a micuţei canapele. Avea rafturi pentru

dosarele de contabilitate şi pentru registre, o măsuţă cu un aparat de cafea, fax şi copiator.

Farmecul de altădată şi tehnologia modernă se îmbinau minunat.

— Mandy, este perfect!

— Ştiam eu că o să îţi placă. Amanda îndreptă registrul şi mişcă uşor capsatorul, agitându-se prin cameră. Nu pot spune că îmi pare rău că îţi *predau* contabilitatea. Este chiar mai mult decât un job cu normă întreagă. Am îndosariat totul, chitanţe, facturi, chitanţe de la cărţile de credit, conturi şi toate cele.

Deschise sertarul cu dosare pentru a-i arăta.

Inima înclinată spre organizare a lui Megan se umplu de fericire văzând atâtea dosare clasificate pe culori. Alfabetizate, ordonate, aranjate.

Perfecte.

— Minunat. Nicio cutie de trabucuri.

Amanda ezită, apoi înţelese şi râse.

— Ai văzut sistemul de lucru al lui Holt şi pe cel al lui Nate, să înţeleg.

Amuzată şi simţindu-se în largul ei cu Amanda, Megan bătu uşor cu palma în servietă.

— Am aici tot *sistemul* lor de contabilitate. Incapabilă să reziste tentaţiei, se aşează pe scaunul rotativ de birou. Aşa mai merge. Ridică un creion ascuţit de pe birou şi apoi îl aşează la loc. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc pentru ce ai făcut.

— Nu fi caraghioasă! Eşti parte din familie. Oricum, s-ar putea să nu mai fii aşa recunoscătoare după câteva săptămâni de haos. Nici nu pot să îţi spun câte întreruperi – Amanda se opri atunci când îşi auzi numele strigat. Ridică dintr-o sprânceană. Înţelegi ce vreau să zic? Merse spre uşă pentru a răspunde chemării soţului ei. Aici, O’Riley! Clătină din cap în timp ce Sloan şi Trent se apropiară. Amândoi erau plini de praf. Credeam că dărâmaţi un perete sau ceva de genul ăsta.

— Asta făceam. Am avut ceva mobilă veche de cărat

din drum. Şi uite ce am găsit.

Ea examină obiectul din mâinile lui.

— Un registru vechi şi mucegăit. Minunat, iubitule! De ce nu mergi mai bine să te joci de-a constructorul cu Trent?

— Nu e un simplu registru, spuse Trent. Este registrul contabil al lui Fergus. Din 1913.

— Oh!

Inima Amandei bătu puternic în timp ce îi luă registrul din mâini. Megan sări şi ea să se uite, mânată de curiozitate.

— Este anul în care a murit Bianca. Sloan îi cuprinse umărul Amandei cu compasiune. Ştii povestea, Meg. Cum Bianca a fost prinsă în capcană într-o căsătorie abuzivă, lipsită de dragoste. L-a întâlnit apoi pe Christian Bradford şi s-a îndrăgostit de el. Decisese să ia copiii şi să îl părăsească pe Fergus, dar el şi-a dat seama de asta. S-au certat acolo, în turn, şi ea a căzut de la fereastră.

— Şi apoi el a distrus tot ce era al ei. Vocea Amandei începu să tremure. Tot – hainele ei, micile ei comori, fotografiile cu ea. Tot în afară de smaralde. Pentru că ea le ascunsese. Acum le avem şi pe ele, şi portretul pictat de Christian. Asta e tot ce ne-a mai rămas, spuse ea oftând adânc. Presupun că este bine acum, că avem şi registrul lui. Un bilanţ al câştigurilor şi al pierderilor.

— Parcă a notat câte ceva pe margini ici şi colo. Trent se întinse ca să dea pagina. Un fel de jurnal abreviat.

Amanda se încruntă şi citi cu glas tare un fragment din scrisul de mână înghesuit.

— „Prea multă risipă în bucătărie. Concediat bucătar. B. prea îngăduitoare cu angajaţii. Cumpărat butoni noi. Diamant. Bună alegere pentru operă astă-seară. Mai spectaculoasă decât a lui J.P. Getty.”

— Păi, se vede ce fel de om era, nu? spuse Amanda cu dispreţ.

— Iubito, nu ţi l-aş fi arătat dacă aş fi ştiut că o să te supere.

Amanda clătină din cap.

— Nu, familia îl va vrea cu siguranţă. Dar apoi puse jurnalul jos, simţind pe degete mai mult decât doar mucegai şi praf. Tocmai îi arătam lui Megan noul ei regat.

— Aha, acum pricep, spuse Sloan, cu ochii mijiţi. Şi ce s-a întâmplat cu relaxarea?

— Aşa mă relaxez eu, răspunse Megan. Acum ce-ar fi să plecaţi şi să mă lăsaţi să mă bucur de moment?

— O idee excelentă! Amanda îşi sărută soţul şi-l înghionti să plece. Haide, daţi-i drumul! Şi, chiar în timp ce îi dădea pe cei doi afară, telefonul Amandei sună. Dă-mi un semn dacă ai nevoie de ceva, îi spuse lui Megan şi se grăbi să răspundă.

Cu un sentiment de mândrie, Megan închise uşa de la biroul ei. Îşi frecă palmele cu entuziasm în vreme ce se îndrepta spre servietă. Avea să îi arate ea lui Nathaniel Fury adevăratul sens al expresiei „în perfectă ordine”[3].

*

Trei ore mai târziu, un zgomot de paşi mici se făcu auzit la uşă. Înainte chiar ca uşa biroului să se deschidă,

Megan se gândi că îi dăduse cineva indicaţiile de rigoare lui Kevin.

— Bună, mamă! El se aruncă în braţele ei pentru un pupic, iar ea îşi luă gândul de la toate calculele de bilanţ. A fost aşa distractiv! Ne-am jucat cu Sadie şi Fred, şi ne-am războit în noul fort. Ne-am dus şi la locul cu flori al Suzannei şi am stropit milioane de plante.

Megan aruncă o privire la tenişii leoarcă ai lui Kevin.

— Şi pe voi, văd.

— Ne-am bătut cu apă, şi eu am câştigat, zise el zâmbind larg.

— Eroul meu.

---

3 În engleză, în original, *shipshape*; joc de cuvinte între numele firmei celor doi („Excursii Shipshape”) şi expresia omonimă care se traduce prin „în perfectă ordine, în cea mai bună formă”, (n.red.)

— Am mâncat pizza de prânz, şi Carolanne – ea lucrează cu Suzanna – a spus că sunt un sac fără fund. Şi mâine Suzanna trebuie să lucreze la peisaj, şi noi nu putem merge cu ea, dar putem să mergem cu barca dacă vrei. Şi vrei, nu-i aşa? I-am spus lui Alex şi lui Jenny că aşa facem.

Ea se uită în ochii lui negri, plini de entuziasm. Era mai fericit ca oricând. În acel moment putea să o roage şi să dea o fugă în Nairobi şi să vâneze lei, că ar fi fost la fel de tentată să accepte.

— Sigur că da. Ea râse când el o îmbrăţişă puternic. La ce oră plecăm?

*

La zece fix a doua zi de dimineaţă, Megan era prezentă la docuri cu cei trei însoţitori mici. Deşi era cald şi plăcut pentru iunie, ea urmase sfatul Suzannei şi adusese cu ea haine călduroase şi şepci pentru călătoria pe Atlantic. Avea ochean, un aparat de fotografiat şi un film de rezervă.

Deşi înghiţise câteva pastile de rău de mare, stomacul ei încă dădea semne de nelinişte în vreme ce studia barca.

Părea solidă. Se putea consola măcar cu asta. Vopseaua albă strălucea în soare, iar puntea lucea. Când păşiră la bord, ea văzu o cabină mare cu ferestre pe prima punte. „Pentru cei mai puţini curajoşi”, se gândi ea. Avea un chioşc cu gustări, automate de răcoritoare şi mai multe scaune şi bănci.

Megan se uită înapoi cu regret în timp ce copiii o trăgeau de mâini să păşească pe punte. Nu aveau să se mulţumească, desigur, cu o cabină confortabilă.

— Putem să mergem pe punte. Alex păşi ţanţoş, făcând cu mâna unuia dintre partenerii lui de joacă. Noi deţinem *Mariner*. Noi şi Nate.

— Taţi spune că banca deţine barca. Jenny urca împiedicat pe treptele de fier, cu o panglică roşie fluturându-i din păr. Dar asta este o glumă. Olandezul spune că este chiar păcat că un marinar adevărat face ture

pentru turişti burtoşi. Dar Nate doar râde de el.

Megan de abia de ridică dintr-o sprânceană. Încă nu îl cunoscuse pe faimosul Olandez, dar Jenny, inteligentă ca orice papagal, îl cita întocmai. Şi, mult prea des, acele cuvinte erau vulgare.

— Suntem aici. Alex dădu buzna pe punte, cu răsuflarea tăiată. Şi Kevin.

— Bine aţi venit la bord!

Nathaniel îşi ridică privirea din harta pe care o studia. Ochii lui se repeziră spre Megan.

— Mă aşteptam să mergem cu Holt.

— El conduce *Queen*, spuse el în timp ce îşi ridică ţigara, o prinse între dinţi şi rânji. Nu îţi face griji, Meg, nu o să ne scufundăm.

Nu îşi făcea ea griji de asta. Nu chiar. În puloverul lui negru şi blugi, cu o şapcă neagră de pescar grec pe cap şi cu acea sclipire din ochi, el părea teribil de competent. Ca un pirat, i se părea ei, care acosta un vas comercial.

— Am început să lucrez la registre, spuse ea, sigură pe subiect.

— Mă gândeam că aşa o să faci.

— E o dezordine totală.

— Mda. Kevin, vino aici şi aruncă o privire! O să îţi arăt încotro ne îndreptăm.

Kevin ezită, ţinând-o pe mama lui de mână. Dar ispita acelor hărţi colorate era prea mare ca să îi reziste. Se grăbi să se uite la ele, cu zeci de întrebări pe limbă.

— Câte balene vom vedea? Ce se întâmplă dacă se lovesc de barcă? Vor scuipa apă din gaura aceea de pe spatele lor? Cârma e tocmai acolo sus?

Megan încercă să îl întrerupă pe fiul ei şi să îi spună cu delicateţe să se oprească din asaltul asupra domnului Fury, dar Nathaniel începuse să răspundă, ţinând-o în braţe pe Jenny şi ghidând degetul lui Alex pe liniile de demarcaţie ale hărţii.

Pirat sau nu, se pricepea la copii, remarcă Megan.

— Ridicăm ancora, căpitane!

Nathaniel îi făcu semn că era în regulă.

— Un sfert de viteză înapoi. Fără a o lăsa pe Jenny din braţe, se apropie de cârmă. Du-ne în larg, marinare, îi spuse ei, ghidându-i mâinile pe cârmă.

Curiozitatea o copleşi pe Megan. Se apropie să studieze instrumentele de navigaţie. Sonare de adâncime, staţii de radiocomunicaţie. Toate acelea şi restul echipamentelor i se păreau la fel de ciudate precum cabina unei nave spaţiale. Era clar o femeie de uscat.

Şi, în timp ce tangajul navei îi legăna tot mai departe de docuri, stomacul ei începu să se agite.

Se aplecă de greaţă, enervată pe ea însăşi. Totul era în capul ei, insistă în sinea ei. O slăbiciune prostească şi imaginară, care putea fi depăşită cu ceva voinţă.

Şi, oricum, luase pastile de rău de mare, aşa că nu putea să îi fie greaţă.

Copiii continuau să ţipe de bucurie în timp ce barca întoarse lent în golf. Stomacul lui Megan se întorsese pe dos odată cu ea.

Alex fusese destul de amabil încât să îl lase pe Kevin să claxoneze. Megan se uita gol în zare din cabina de pe punte, privind ţintă la calmul apei albastre din Golful Francez.

„Frumos, nu-i aşa?” îşi spuse în sinea ei. Şi nava nu se mai legăna aproape deloc.

— Vedeţi Turnurile la tribord, spuse Nathaniel.

— Asta este în dreapta, clarifică Jenny. Tribordul este în dreapta şi babordul în stânga.

— Pupa este în spate şi prova este în faţă, continuă Alex competitiv. Ştim totul despre bărci.

Megan îşi mută privirea către stânci, încercând să ignore următoarea crampă.

— Uite acolo, Kevin! Ea se prinse cu mâinile de barele de la fereastra dinspre tribord pentru a-şi ţine echilibrul. Castelul pare să se înalţe chiar din piatră.

Şi chiar arăta ca un castel, remarcă ea în timp ce se uita la fiul ei. Se vedeau micile turnuri pe fundalul cerului albastru de vară, din piatră cenuşie ce sclipea în soare. Bârnele de construcţie şi siluetele minuscule care lucrau la renovarea lor nu afectau farmecul lor de basm. „O poveste de basm cu o parte întunecată”, se gândi ea.

Şi asta făcea acel loc chiar mai captivant. Nu era de mirare că Sloan, care iubea orice fel de clădire interesantă, era atras de Turnuri.

— Aşa ceva te-ai aştepta să vezi pe coasta irlandeză, spuse Nathaniel din spatele ei. Sau pe vreo stâncă scoţiană învăluită în ceaţă.

— Da. Arată şi mai impresionant de pe mare.

Privirea urcă spre locul de unde căzuse Bianca. Un fior îi trecu pe şira spinării.

— Poate vrei să îţi iei o jachetă pe tine, îi spuse Nathaniel. O să fie mai frig în larg.

— Nu, nu mi-e frig, mă gândeam doar. Când ştii toate poveştile despre Bianca, e greu să nu îţi imaginezi cum s-a întâmplat.

— Stătea acolo sus, uitându-se la stânci după el. După Christian. Şi visa – cu vină, cred, fiindcă era o lady decentă. Dar decenţa n-are nicio şansă în faţa dragostei.

Ea se înfioră din nou; afirmaţia lui îi ajunsese la inimă. Iubise şi ea cândva, şi lăsase deoparte orice urmă de decenţă, cu tot cu inocenţa ei.

— A plătit pentru asta, spuse Megan pe un ton răspicat şi se întoarse.

Ca să nu se mai gândească la asta, se duse înspre hărţi, chiar dacă nu putea înţelege nimic din ele.

— Suntem pe direcţia nord spre nord-est. Aşa cum făcuse şi cu Alex, Nathaniel îi luă mâna lui Megan şi o ghidă pe hartă. Avem o zi senină, vizibilitate bună, dar vântul e prea puternic. Ne vom bălăngăni un pic.

„Perfect”, se gândi ea şi înghiţi în sec.

— Dacă nu dai de balene, te vei alege cu nişte copii foarte dezamăgiţi.

— Oh, dar cred că pot să găsesc câteva.

Ea se izbi de el când apa lovi puternic barca. Mâinile lui o prinseră de umeri şi rămaseră acolo. Barca putea fi instabilă, dar el era pe poziţii.

— Cel mai bine e să îţi ţii picioarele depărtate. Distribui mai bine greutatea. O să te obişnuieşti, Meg.

Ea avea serioase îndoieli. Deja putea să simtă cum o trecea o transpiraţie rece. Greaţa o învălui din nou. Nu putea, îşi tot zicea ea, să se facă aşa de râs ori să îi strice ziua lui Kevin cu răul acesta de mare.

— Durează cam o oră să ieşim din golf, nu?

Vocea ei nu era prea puternică, ba chiar tremura un pic mai mult decât şi-ar fi dorit.

— Aşa e.

Încercă să se depărteze puţin, dar tot de el se sprijini până la urmă, din cauza ameţelii.

— Hai afară, îi şopti el şi o întoarse cu faţa spre el.

Se uită la ea şi se încruntă îngrijorat. Era albă ca varul, cu o nuanţă interesantă de verde chiar sub suprafaţa pielii. Chiar îi era rău, se gândi el dând din cap. Şi de abia porniseră.

— Ai luat ceva?

Nu avea sens să se prefacă. Şi nici nu avea energie.

— Da, dar nu cred că ajută la ceva. Mi-e rău şi într-o canoe.

— Dar ai pornit într-un tur de trei ore pe Atlantic.

— Kevin era aşa…

Dar nu mai putu să continue, şi Nathaniel o cuprinse de talie, conducând-o spre o bancă.

— Stai jos, ordonă el.

Megan se supuse şi, când văzu că toţi cei trei copii erau ocupaţi să se uite pe celălalt geam, îşi cuibări capul între genunchi.

Trei ore. În trei ore murea cu ei în larg. Puteau chiar şi să o îngroape pe fundul oceanului. Dumnezeule, de ce crezuse că acele câteva pastile aveau să funcţioneze? Ceva

o prinse de mână.

— Ce? Ambulanţa e deja aici?

— Uşor, uşor, dulceaţă.

Aplecat în faţa ei, Nathaniel îi strecură pe sub încheieturi două benzi de material.

— Ce-i asta?

— Acupresiune.

El roti benzile până când micuţii bumbi metalici apăsau uşor un anumit punct de pe încheieturile ei.

Ar fi râs dacă nu ar fi gemut.

— Grozav, am nevoie de o targă, şi tu îmi faci *voodoo*.

— O ştiinţă perfect validă. Şi nu aş exclude nici *Voodoo*. Am văzut ce poate face. Acum, respiră uşor şi lent.

Stai aici! El deschise o fereastră în spatele ei, şi un suflu de aer proaspăt se făcu simţit. Trebuie să mă întorc la cârmă.

Ea se sprijini de un perete şi lăsă aerul să îi intre în plămâni. Pe cealaltă parte a punţii, copiii se înghesuiau, sperând ca Moby Dick să apară sub ochii lor. Se uita înspre stânci, dar, în timp ce barca mergea mai departe legănându-se, îşi închise ochii pentru a se proteja.

Mai oftă o dată şi îşi găsi o problemă complicată de trigonometrie cu care să îşi ocupe mintea. Până găsi soluţia, stomacul ei deja se simţea mai bine.

„Probabil pentru că am ţinut ochii închişi”, se gândi ea. Dar nu putea să îi ţină aşa timp de trei ore, nu atunci când erau trei copii de care trebuia să aibă grijă.

Pentru a testa, deschise un ochi. Barca se legăna în continuare, dar ea se simţea bine. Îl deschise şi pe celălalt. Avu un moment de panică atunci când nu mai văzu copiii la fereastră. Sări în picioare, uitând de răul de mare, dar apoi îi zări în jurul lui Nathaniel la cârmă.

Mda, ea se descurca de minune, se gândi în sinea ei cu dezgust, stând acolo ca o plăcintă în timp ce Nathaniel se ocupa de barcă şi îi distra pe cei trei copii. Făcu un pas şi se aşteptă la un nou val de greaţă.

Dar acesta nu veni.

Încruntată, mai făcu un pas şi apoi altul. Se simţea un pic slăbită, ce-i drept, dar nu mai era gata să se prelingă din picioare. Cu mult curaj, încercă un ultim test şi privi afară pe fereastră la oceanul învolburat.

Parcă simţea ceva, dar nimic serios. De fapt, constată ea, i se părea aproape plăcut acum, de parcă era pe un cal într-un galop uşor. Se uită uimită la benzile de material de pe mâinile ei.

Nathaniel privi înspre ea peste umăr. Culoarea îi revenise în obraji, observă el. Pielea ei de culoarea piersicii era mai frumoasă decât nuanţa verzuie.

— Mai bine?

— Da. Ea zâmbi, încercând să scape de ruşine tot atât de uşor pe cât scăpase de greaţă. Mulţumesc.

El aşteptă ca ea să îmbrace copiii şi apoi pe ea cu jachete groase. Pe Atlantic nu mai era vară.

— Prima dată când am ieşit în larg, eram în mijlocul unei mici vijelii. Mi-am petrecut cele mai mizerabile două ore din viaţa mea aplecat peste margine. Hai, ia cârma!

— Cârma? Nu pot.

— Bineînţeles că poţi.

— Hai, mamă, e distractiv. Foarte distractiv.

Împinsă din spate de cei trei copii, Megan se nimeri faţă în faţă cu cârma, cu spatele sprijinit de pieptul lui Nathaniel şi cu mâinile între ale lui.

Fiecare nerv din corpul ei începu să vibreze. Corpul lui Nathaniel era dur ca piatra, iar mâinile lui erau ferme şi sigure. Putea să simtă mirosul apei sărate prin ferestrele deschise şi dinspre el. Oricât ar fi încercat să se concentreze asupra oceanului din jurul lor, el era acolo. Bărbia lui îi atingea creştetul capului, inima lui bătea constant şi uşor în spatele ei.

— Nimic nu se compară cu a controla personal nava, comentă el, iar ea scoase un sunet aprobator.

Dar ea nu simţea că deţinea controlul.

Începu să îşi imagineze cum ar fi ca mâinile acelea hotărâte şi iscusite să poposească altundeva decât pe spatele ei. Dacă ea s-ar fi întors, ca ei să fie faţă în faţă, şi dacă şi-ar fi ridicat bărbia doar un pic în unghiul potrivit…

Uimită de modul în care funcţiona mintea ei, Megan reveni la calculele mentale.

— Un sfert de viteză, ordonă Nathaniel, întorcând cârma la câteva grade către port.

Schimbarea de ritm o dezechilibra pe Megan. Încerca să se echilibreze în momentul în care Nathaniel *o* întoarse cu faţa spre el. Şi acum erau unul lângă altul, chipul ei ridicat spre faţa lui. Zâmbetul lui o făcea să se întrebe dacă nu cumva ghicise la ce se gândea ea.

— Vezi acele luminiţe pe ecran, Kevin?

Dar el nu îşi luase ochii de la ea, hipnotizând-o. „Ochi de vrăjitor”, se gândi ea în treacăt.

— Ştii ce înseamnă? Iar buzele lui se curbară – mai aproape de buzele ei decât ar fi trebuit. Înseamnă că sunt balene acolo.

— Unde, unde sunt, Nate?

Kevin se repezi la fereastră, cu ochii mari.

— Continuă să te uiţi după ele. Ne vom opri. Uită-te la proră, îi spuse lui Megan. Cred că vei găsi ceea ce căutai.

Încă ameţită, ea se desprinse de el. Barca se înclină brusc atunci când se opri – sau era doar ea cea care se cutremurase? În timp ce Nathaniel vorbea despre sistemul de căutare, ea scoase din geantă aparatul de fotografiat şi binoclul.

— Uite, ţipă Kevin, ţâşnind înainte. Mamă, uite!

În mintea ei nu rămase loc decât pentru uimire. Văzu un corp mare ieşind din apa înspumată. O creatură grandioasă şi parcă de pe altă lume ieşea tot mai tare. Putea auzi ţipetele şi chiotele de bucurie ale celor aflaţi pe puntea inferioară, inclusiv propriul ei strigăt de uimire.

Cu siguranţă era ceva magic la mijloc, se gândi ea, faptul că o făptură aşa mare, atât de magnifică putea să iasă din adâncurile oceanului. Îşi duse uimită mâna la gură

în vreme ce balena spintecă apa cu un muget ca de tunet.

Apa stropi totul, cu nişte picături ca de diamant. Nu reuşi să facă nicio poză. Putea doar să se holbeze, cu o durere în gât şi cu ochii în lacrimi.

— Perechea lui vine la rându-i la suprafaţă.

Vocea lui Nathaniel străpunse parcă uimirea ei îngheţată. Se grăbi să ridice aparatul de fotografiat, făcând multe poze, în timp ce apa oceanului se revărsa în jurul balenei.

Balenele scoteau apă prin fosele de pe spate, înnebunindu-i pe copii. Megan râdea în timp ce o ridica pe Jenny să vadă mai bine spectacolul, iar cei trei copii făceau cu rândul la binoclu, nerăbdători să vadă mai bine.

Ea se sprijini de fereastră la fel de entuziasmată ca micuţii atunci când barca începu să meargă uşor pe lângă balenele care înotau la suprafaţa apei. Apoi balenele se scufundară în adâncuri, lovind puternic cu cozile lor imense. Oamenii râdeau şi ţipau uzi leoarcă.

Mariner reuşi de încă două ori să găsească un grup de balene, oferind pasagerilor săi experienţe de neuitat. Mult timp după aceea, după ce porniseră înapoi spre casă, Megan stătuse la fereastră, sperând să le revadă fie şi numai pentru o clipă.

— Frumoase, nu-i aşa?

Se uită înapoi către Nathaniel, cu ochii sclipind de emoţie.

— Incredibil! Habar nu aveam că poate fi aşa. Viaţa bate filmul.

— Nimic nu se compară cu momentul când le vezi cu ochii tăi. Te simţi bine? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

Ea râse şi se uită la încheieturile ei.

— Încă un miracol. Nu aş fi investit niciodată în aşa ceva.

— „Sunt mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, Horaţiu.”

Un pirat îmbrăcat în costum negru, citându-l pe Hamlet.

— Aşa se pare, şopti ea. Uite Turnurile! La probă, zise ea zâmbind.

— Începi să înveţi, dulceaţă.

El dădu ordinele răstit şi se asigură că Mariner intră în apele liniştite ale golfului.

— De cât timp navighezi?

— Dintotdeauna. Dar am fugit de acasă şi m-am înrolat în marina comercială la optsprezece ani.

— Ai fugit? Căutai aventura.

— Libertatea. Se întoarse ca să conducă vasul cât mai lin, cu aceeaşi lejeritate cu care intră piciorul într-un pantof vechi şi comod.

Ea se întrebă de ce un băiat de optsprezece ani ar vrea să caute libertatea. Şi se gândi la ea însăşi la vârsta aceea, un copil cu un copil. Îşi aruncase libertatea pe fereastră. Acum, nouă ani mai târziu, nu avea nici măcar un regret. Nu atunci când preţul libertăţii sale fusese un fiu.

— Putem să mergem să bem ceva? Kevin trăgea de mâna mamei lui. Tuturor ne este sete.

— Sigur, vă duc eu.

— Putem să mergem şi singuri, spuse Alex. Ştia că erau destul de mari încât să nu aibă nevoie de însoţitori. Am eu bani şi tot ce ne trebuie. Vrem doar să ne ducem jos şi să ne uităm la toată lumea care coboară.

— Bine atunci, dar staţi înăuntru. Se uită la ei cum alergau. Aveau să înceapă să îşi ia zborul în curând.

— Băiatul tău se va întoarce tot la tine, mult timp de acum încolo.

— Aşa sper. Nu mai zise restul: „El este tot ce am”. A fost o zi grozavă, atât pentru el, cât şi pentru mine. Mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea. Erau acum singuri pe punte, cu barca ancorată, iar pasagerii ieşeau în port. Trebuie să încerci din nou.

— Nu cred că pot scăpa de gura lui Kevin. Mai bine merg şi eu cu ei.

— Se descurcă. El făcu un pas spre ea, înainte ca ea să apuce să plece. Ştii, Meg, în preajma copiilor nu mai eşti deloc agitată.

— Nu sunt agitată.

— Sari ca un peşte prins în undiţă. A fost atât de frumos să te văd uitându-te la balene. E tot timpul o plăcere pură să te privesc, dar când râzi şi vântul îţi trece prin păr, poţi opri inima oricărui bărbat.

El făcu încă un pas, lipind-o cu spatele de cârmă. Poate nu era chiar corect, dar el putea să se gândească la asta mai târziu. Avea nevoie de ceva timp ca să uite prezenţa ei, spatele ei presat de pieptul lui, mâinile ei catifelate şi ezitante între ale lui.

— Desigur, nici modul cum arăţi acum nu e de neglijat. Eşti toată numai ochi. Ai cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Apoi restul e tot numai piersică şi frişcă.

Mâna lui îşi croi drum către obrazul ei, mângâindu-l uşor. Ea se simţea ca electrocutată.

— Un bărbat şi-ar putea dori să guste din tine.

— Nu mă las impresionată de complimente, spuse ea voind să pară fermă şi dispreţuitoare, nu aproape fără suflu, cum era de fapt.

— Doar observ realitatea. Gura lui era acum la o şoaptă depărtare de buzele ei. Dacă nu vrei să te sărut, mai bine îmi spui acum.

I-ar fi zis. Clar. Dacă ar fi putut să scoată vreun cuvânt. Dar apoi gura lui era lipită de a ei, caldă şi fermă şi la fel de pricepută ca mâinile. Mai târziu avea să îşi spună că protestase, dar adevărul era că nu se împotrivise deloc.

Buzele ei se deschiseseră lacome, cu o foame adâncă, cu ecoul unui geamăt de plăcere pe care o femeie îl scoate atunci când bea prima gură de lapte cu smântână după ani întregi de băut apă chioară.

Corpul ei refuza să stea nepăsător şi în negare,

vibrând în ritm cu sărutul lui. Mâinile ei se afundară în părul lui şi îl ispitiră să o sărute şi mai adânc.

El se aşteptase la un răspuns rece sau cel puţin la unul ezitant. Poate că văzuse o sclipire de pasiune în ochii ei, ascunsă bine, ca un foc arzător în miezul unui vulcan aparent adormit.

Dar nimic nu îl pregătise pentru flacăra cu care îl surprinse ea.

Mintea lui se goli şi apoi se umplu cu senzaţiile conferite de această femeie. Parfumul şi gustul ei, geamătul pe care îl scoase când el îi muşcă uşor buza de jos. O apropie şi mai mult de el, vrând mai mult şi tot mai mult, încântat să-i simtă fiecare curbă lipită de corpul lui.

Mirosul oceanului îl făcu să îşi imagineze cum o ducea pe o plajă părăsită, unde pescăruşii zburau şi valurile se spărgeau de ţărm.

Ea se simţea de parcă se scufunda, şi se prinse mai bine de el ca să nu se înece. Era mult prea mult, prea multe senzaţii în corpul ei. Avea nevoie de ceva mai mult decât acele benzi de la încheieturi pentru a-şi reveni.

Îi trebuiau control, voinţă şi… să îşi aducă aminte.

Se dădu înapoi şi s-ar fi împiedicat dacă braţul lui nu ar fi fost acolo să o ţină.

— Nu.

El abia răsufla. Îşi spuse în sinea lui că avea să se gândească mai târziu la motivul pentru care sărutul îl ameţise aşa tare, de parcă ar fi încasat un pumn.

— Trebuie să fii puţin mai clară. Nu la ce?

— La asta. La orice. Simţi cum panica o făcu să se retragă. Nu gândeam.

— Nici eu. Este bine dacă nu gândeşti atunci când săruţi.

— Nu vreau să mă săruţi.

El îşi puse mâinile în buzunare. Mai în siguranţă aici, consideră el, de vreme ce domnişoara gândea din nou.

— Dulceaţă, şi tu participai.

Ea nu putea să nege adevărul evident. Aşa că merse din nou pe logica imbatabilă.

— Eşti un bărbat atrăgător, şi am răspuns într-o manieră firească.

El zâmbi larg.

— Scumpo, dacă asemenea săruturi fac parte din felul tău de a fi, voi muri fericit.

— Nu plănuiesc să se mai întâmple.

— Ştii ce se spune despre drumul spre iad şi intenţiile, nu? Iar era tensionată. Putea să vadă asta privindu-i umerii. Îşi imagina cum experienţa cu Dumont o lăsase plină de cicatrici. Relaxează-te, Meg, spuse el cu blândeţe. Nu voi sări pe tine. Dacă vrei să luăm totul mai încet, atunci vom lua totul mai încet.

Faptul că el părea atât de chibzuit o scotea din sărite.

— Nu o vom lua în niciun fel.

Mai bine, se decise el. Nu îl deranja să o enerveze. De fapt, de abia aştepta să facă asta. Des.

— Trebuie să îţi spun că faci o greşeală. Un bărbat şi o femeie care se aprind aşa o să tot caute sursa de căldură.

Şi ei îi era teamă că el avea dreptate. Chiar şi acum, o parte din ea de abia aştepta să aprindă iar focul acela.

— Nu sunt interesată de focuri şi căldură. Şi cu siguranţă nu sunt interesată de o aventură cu un bărbat pe care de abia îl cunosc.

— Deci trebuie să ne cunoaştem mai bine ca să facem un foc, răspunse Nate pe un ton enervant de domol.

Megan scrâşni din dinţi.

— Nu sunt interesată de vreo aventură, punct. Ştiu că t e loveşte în amorul propriu, dar găseşti tu o cale să treci peste asta. Acum, dacă îmi dai voie, o să mă duc să îi iau pe copii.

El se dădu politicos la o parte şi aşteptă până când ea ajunse la uşa de sticlă ce dădea către puntea superioară a bărcii.

— Meg? Egoul lui fu doar parţial responsabil pentru

următoarea replică; în rest, era hotărâre nestrămutată. Prima oară când vom face dragoste, nu te vei gândi deloc la el. Nici măcar nu vei mai şti cum îl cheamă.

Ochii ei, două săbii de gheaţă, îl spintecară. Uită de orice urmă de demnitate şi trânti uşa.

capitolul 4

— Femeia asta îmi va veni de hac. Olandezul luă o sticlă de rom jamaican din ascunzătoarea din cămară. Fii atent, băiete!

Nathaniel se lăsă pe spate în scaunul din bucătărie, sătul şi relaxat după masa copioasă din casa Calhoun. Bucătăria hotelului era impecabilă, acum că toată agitaţia cu cina se terminase. Şi Coco, după cum ştia prea bine Nate, era ocupată cu familia. Altfel, Olandezul nu şi-ar fi riscat romul.

— Nu te gândeşti să îţi dai demisia, nu-i aşa, prietene?

Olandezul se încruntă. De parcă ar trebui să se dea la fund pentru că nu putea să se descurce cu o femeie cu nasul pe sus dată naibii.

— Normal că rămân aici, zise el aruncând o privire precaută către uşă, după care îşi turnă un pahar zdravăn de rom. Dar te avertizez, băiete, mai devreme sau mai târziu femeia asta îşi va găsi naşul. În persoana mea.

Se împunse singur cu degetul mare în piept.

Nathaniel dădu pe gât o gură de rom, şuierând printre dinţi când alcoolul îi ajunse în stomac. O băutură deloc delicată.

— Unde este sticla aia de Cruzan pe care ţi-am dat-o?

— Am folosit-o într-un tort. Dar asta e suficientă pentru acum.

— Dacă te poţi lipsi de pereţii stomacului, şopti

Nathaniel ca pentru sine. Deci care e problema cu Coco acum?

— Păi, dacă nu e una singură, sunt două. Olandezul se uită cu dispreţ la telefonul din bucătărie când îl auzi sunând. „Room service”, se gândi el supărat. Nu am avut niciodată aşa ceva la bord. Da, care e?

Nathaniel rânji în paharul lui de rom. Olandezul nu era de felul lui diplomat sau plin de tact. Şi-o imagină pe Coco leşinând dacă l-ar fi auzit urlând la oaspeţi în halul ăla. Sau lovindu-l pe Olandez cu o cratiţă.

— Deci credeţi că nu avem nimic mai bun de făcut aici, se zbârli el în telefon. Veţi primi comanda când e gata. Închise şi înşfăcă o farfurie. Comandă de şampanie şi tort la ora asta din noapte. Proaspăt căsătoriţi. Ha! Nu l-am văzut pe niciunul să iasă din camera trei toată săptămâna.

— Unde este romantismul tău, Olandezule?

— Las asta în seama ta, băiete. Pumnii lui mari tăiară cu delicateţe tortul de ciocolată. Am văzut cum ţi se scurg ochii după roşcată.

— Blondă-roşcăţică, îl corectă Nathaniel. Mai mult auriu decât roşu. Luă încă o înghiţitură de rom. Arată bine, nu?

— Niciodată nu te-am văzut că te duci după una care nu arată bine. Cu fler de artist, Olandezul turnă siropul de vanilie pe o farfurie cu două felii de tort şi le ornă cu afine. N-are un copil?

— Ba da. Nathaniel studie tortul şi decise că poate să facă totuşi loc de puţin dulce. Kevin îl cheamă, înalt pentru vârsta lui, cu părul negru. Un zâmbet îi lumină chipul. Băiatul chiar îi intrase la suflet. Ochi mari, curioşi.

— L-am văzut. Olandezul avea o slăbiciune pentru copii pe care încerca să nu o arate. Un băiat drăguţ. Vine cu ceilalţi doi zgomotoşi, căutând dulciuri.

Pe care Olandezul le tot oferea cu mare plăcere, chiar dacă strâmba din nas.

— S-a încurcat cu cine nu trebuia de tânără.

Nathaniel se încruntă. Era doar o frază, pe care o

auzise însă prea des, ce sugera că femeia era singura responsabilă pentru o sarcină.

— Ştii că e nevoie de doi, Olandezule. Şi nenorocitul o ducea de nas.

— Ştiu, ştiu, am auzit totul despre asta. Nu trec multe pe lângă mine. Nu era tocmai greu să o faci pe Coco să vorbească – dacă apăsai butoanele potrivite. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată, Olandezul de abia aştepta să facă asta. Sună după un chelner, vădit încântat să ţină butonul apăsat până când apărea cineva. Du o tavă la numărul trei, ordonă Olandezul. Două felii de tort, şampania casei, două tacâmuri şi nu uita de afurisitele alea de şervete.

Acum putea să revină la sticla de rom.

— Cred că o să îmi ceri o felie.

— Nu aş refuza.

— Păi, tu nu refuzi niciodată mâncare sau o femeie. Olandezul tăie o felie – una mult mai mare decât cele pentru însurăţei – şi împinse farfuria în faţa lui Nathaniel.

— Eu nu primesc afine?

— Mulţumeşte-te cu ce ai primit. Cum de nu eşti pe undeva filtrând cu fata aceea slăbănoagă?

— Încă mă chinuiesc, spuse Nathaniel şi luă o îmbucătură zdravănă de tort. Acum cinează cu toţii. Întâlnire de familie. Se ridică, îşi puse o cafea şi vărsă restul de rom în ea. Au găsit nu ştiu ce registru vechi. Şi nu e slăbănoagă. Acum, după ce o ţinuse în braţe, ştia cum era ea de fapt. Este delicată.

— Da, sigur. Se gândea la Coco, cu acele trăsături longiline şi puternice, la fel de delicate ca o şalupă bine făcută. Şi apoi răsuflă zgomotos. Toate femeile sunt delicate – până când te iau de coarne.

*

Nimeni nu ar fi descris femeile din jurul mesei de cină delicate – nu într-o ceartă Calhoun în toată regula.

— Eu spun să ardem registrul. C.C. Îşi încrucişă braţele la piept şi privi feroce. După tot ce am aflat despre Fergus din jurnalul Biancăi, nici nu ştiu de ce ne-am gândi serios să păstrăm registrul acesta patetic al lui.

— Nu putem să îi dăm foc, răspunse Amanda. Este o parte din trecutul nostru.

— Energie negativă. Lilah îşi concentră privirea asupra registrului, aşezat acum în centrul mesei. O energie întunecată de-a dreptul.

— Posibil, admise Max. Dar nu pot fi de acord cu arderea unei cărţi. Orice tip de carte.

— Nu este chiar literatură, murmură C.C.

Trent masă umărul încordat al soţiei sale.

— Putem să punem registrul înapoi de unde l-am găsit – sau să luăm în calcul sugestia lui Sloan.

— Mă gândeam la camera făcută pentru artefacte, amintiri – Sloan se uită la Amanda –, piese de muzeu pentru Turnuri, care ar aduce un plus de valoare. Nu numai pentru hotel, ci şi pentru familie.

— Nu ştiu. Suzanna îşi lipi buzele şi încercă să fie obiectivă. Mă simt ciudat în legătură cu expunerea obiectelor lui Fergus laolaltă cu cele ale Biancăi, ale mătuşii Colleen sau ale unchiului Sean şi ale lui Ethan.

— O fi fost el un ticălos, dar tot face parte din întreg. Holt se juca acum cu ce mai rămăsese din cafeaua lui. Eu sunt de partea lui Sloan de data asta.

Ceea ce, desigur, stârni un nou val de sugestii, acorduri, dezacorduri. Megan putea doar să fie un martor tăcut şi uimit.

Nu voise să fie acolo deloc. Nu la o reuniune de familie. Dar toată lumea insistase. Familia Calhoun se putea uni atunci când îşi dorea asta.

Şi, în timp ce se înteţea cearta în jurul ei, ea aruncă o privire la obiectul în discuţie. Atunci când Amanda lăsase registrul în biroul ei, ea cedase în cele din urmă tentaţiei. După ce curăţase coperta de piele, răsfoise paginile, calculând absent totalurile şi strângând din dinţi la fiecare

greşeală pe care o văzuse. Desigur, se uitase şi peste toate notiţele de pe margine şi descoperise în Fergus un om rece, ambiţios şi egocentric.

Dar apoi un registru contabil nu părea să merite atâta efort. Mai ales că ultimele pagini erau pline de numere fără sens.

Îşi tot reamintea că nu era în poziţia de a comenta atunci când toate privirile se îndreptară spre ea.

— Tu ce crezi, dragă Megan?

Întrebarea neaşteptată a lui Coco o făcu să clipească nedumerită.

— Pardon?

— Tu ce crezi? Nu ne-ai spus. Şi, până la urmă, tu ar trebui să ştii cel mai bine.

— Cel mai bine?

— Este un registru contabil, insistă Coco. Tu eşti contabil.

Cumva avea sens ce spunea.

— Chiar nu este de competenţa mea, începu Megan, şi în minte îi veniră tot felul de argumente contrare. Ei bine, mă gândesc că ar fi un memento interesant – şi mi se pare chiar fascinant să revezi un registru contabil atât de vechi. Şi, ştiţi, cheltuielile şi salariile angajaţilor. S-ar putea să fie interesant de văzut cum se adună totul, care erau veniturile şi cheltuielile familiei în 1913.

— Desigur! Coco bătea din palme. Chiar că ar fi. Mă gândeam la tine, Meg, noaptea trecută, în timp ce citeam în runele mele. Îmi tot apărea că erai implicată într-un proiect – unul cu numere.

— Mătuşă Coco, spuse C.C. calm, Megan este contabila noastră.

— Păi, ştiu asta, dragă. Cu un zâmbet larg, Coco îşi aranjă părul. Aşa că la început nu am crezut mare lucru. Dar a persistat sentimentul că este vorba despre mai mult. Şi sunt sigură că proiectul va conduce la ceva minunat. Ceva care ne va face pe toţi foarte fericiţi. Aşa că sunt mulţumită să aud că vrei să te ocupi.

— Să mă ocup?

Megan se uită neputincioasă la fratele ei. Primi în schimb doar un rânjet.

— Să studiezi registrul lui Fergus. Ai putea chiar să pui totul pe calculator, nu? Sloan ne-a spus tuturor cât de inteligentă eşti.

— Aş putea, desigur, dar…

Megan fu întreruptă de plânsetele unui copil ce se auzeau dinspre un interfon pentru bebeluşi.

— Bianca? întrebă Max.

— Ethan, spuseră la unison C.C. şi Lilah.

Iar şedinţa se încheie.

*

Mai târziu, Megan se întrebă nedumerită cu ce fusese de fapt de acord. Cumva, deşi de abia scosese câteva cuvinte, fusese însărcinată să se ocupe de registrul lui Fergus. Cu siguranţă era însă o problemă de familie.

Oftă în timp ce deschise uşile de la terasa ei, ieşind la aer. Dacă definea cel mai simplu fapt în termeni pragmatici şi logici, era ca şi cum ar fi fost mângâiată pe cap, ciupită de obraji şi considerată parte din familie.

Ce ar putea obiecta?

Inspiră adânc parfumul nopţii, cu izul freziilor şi al trandafirilor Suzannei. Putea să audă oceanul în depărtare, iar aerul era umed şi uşor sărat. Stelele se rostogoleau deasupra, evidenţiate de o lună strălucitoare ca un far.

Fiul ei visa în patul lui, fericit şi în siguranţă, şi înconjurat de oameni care îl iubeau.

Să studieze registrul lui Fergus era o favoare mică pe lângă binele pe care îl primise.

Linişte şi pace. Da, se gândi ea, familia Calhoun deschisese uşile către acea lume.

Prea fermecată de noapte ca să se poată duce la culcare, ea porni în josul treptelor de piatră, strecurându-se

apoi printre trandafirii sărutaţi de lună şi bujorii îmbăiaţi de stele, sub un copac unde florile se răsuceau victorioase, trimiţând petale mici înspre potecă.

— „Era o fantomă a plăcerii când luna o oferi vederii.”

Megan sări, ducându-şi o mână în dreptul inimii în momentul în care una dintre umbre ieşi din întuneric.

— Te-am speriat? Nathaniel păşi mai aproape, cu vârful încins al trabucului lui lucind în noapte. Wordsworth are de obicei un efect diferit.

— Nici nu am ştiut că erai aici. Şi nu ar fi ieşit dacă ar fi ştiut. Credeam că te-ai dus acasă.

— Am mai stat puţin cu Olandezul şi c-o sticlă de rom. Acum el păşi cu totul în lumina lunii. Îi place să se plângă de Coco şi preferă să aibă şi audienţă. Trăgea încet din trabucul lui. Pentru o clipă, faţa lui fu învăluită în fum, devenind misterioasă şi chiar mai frumoasă. Un înger decăzut. Drăguţă noapte.

— Da, este. Ei bine…

— Nu trebuie să fugi. Voiai să te plimbi prin grădină. El zâmbi, culegând un bujor roz. De vreme ce este deja miezul nopţii, nu există moment mai potrivit decât acesta.

Ea acceptă floarea şi îşi spuse că nu avea să se lase fermecată.

— Admiram florile. Nu am reuşit niciodată să le cresc.

— Trebuie să pui ceva suflet – împreună cu apă şi nişte fertilizator.

Părul ei lung i se revărsa pe umeri. Încă purta jacheta croită atent şi pantalonii de la cină. „Ce păcat”, se gândi el. Ar fi fost mai potrivit pentru noapte şi grădină ca ea să fi purtat un halat fluid. Dar, în definitiv, Megan O’Riley nu era genul de femeie care să se plimbe prin grădini, noaptea, în mătăsuri.

Nu permitea aşa ceva.

Conversaţia era singurul mod prin care ea putea să combată acei ochi cenuşii cercetători – în afară de a o lua la fugă ca o laşă.

— Deci te pricepi la grădinărit la fel cum te pricepi să navighezi şi să citezi din clasici?

— Îmi plac florile – printre altele. Nathaniel îşi duse o mână la bujorul pe care i-l oferise şi îl ridică spre el ca să simtă mirosul florii şi al ei. Îi zâmbi peste petalele mătăsoase.

Ea se simţi prinsă, ca într-un vis lent, între bărbatul din faţa ei şi lumina lunii. Parfumul grădinii părea să se ridice purtat de briză, inundându-i delicat simţurile. Umbrele se mişcau pe faţa lui, surprinzând toate detaliile fascinante ale chipului său, ademenindu-i privirea spre gura lui, acum uşor deschisă şi îmbietoare.

Păreau să fie atât de singuri, atât de rupţi de realitate şi de responsabilităţile de zi cu zi.

Doar un bărbat şi o femeie, cu florile scăldate de stele, cu umbrele lunii şi cu muzica oceanului îndepărtat.

Îşi lăsă genele în jos ca pentru a rupe vraja.

— Mă surprinde că ai atâta timp pentru poezie şi flori, cu toate călătoriile tale.

— Întotdeauna îţi poţi face timp pentru ce contează.

Faptul că noaptea părea magică nu îi scăpase din vedere. Dar el chiar avea deschidere spre aşa ceva. Văzuse marea învolburată ridicându-se ca un pumn strâns, momente în care auzise cântecul sirenelor prin ceaţa nimicitoare – el credea în magie. Cum altfel ar fi aşteptat el în grădină, ştiind cumva că ea avea să fie acolo?

El dădu drumul florii, dar îi prinse braţul liber, strecurându-şi degetele printre ale ei, înainte ca ea să se gândească la un motiv pentru a se îndepărta.

— Plimbă-te cu mine, Meg! O noapte ca aceasta nu ar trebui irosită.

— Mă duc înăuntru.

Se uită înapoi în sus chiar atunci când un suflu proaspăt de aer se făcu simţit. Petalele florilor cădeau în jurul lor.

— Curând.

Aşa că acum se plimba cu el prin grădina slab luminată, cu o floare în mână şi petale înmiresmate în păr.

— Cred… că ar trebui să văd ce face Kevin.

— Băiatul are probleme cu somnul?

— Nu, dar…

— Coşmaruri?

— Nu.

— Ei bine atunci… El continuă plimbarea pe poteca îngustă. Întotdeauna fugi de bărbaţii care flirtează cu tine?

— Cu siguranţă nu fug. Şi nu mă interesează flirtul.

— Ciudat. Când stăteam pe terasă, acum puţin timp, păreai o femeie gata de puţin flirt.

Se opri înmărmurită.

— Mă urmăreai.

— Mmm. Nathaniel îşi stinse trabucul în nisipul unei urne apropiate. Mă gândeam că era mare păcat că nu aveam un flaut.

Enervarea ei cedă în faţa curiozităţii.

— Un flaut?

— O femeie frumoasă pe un balcon în lumina lunii – ar trebui să i se cânte o serenadă.

Nu putea decât să râdă.

— Presupun că ştii să cânţi la flaut.

— Nu. Mi-aş fi dorit însă, atunci când te-am văzut. Începură să meargă iar. Stâncile erau îndreptate în jos, către mare. Obişnuiam să navighez pe aici când eram copil, uitându-mă în sus la Turnuri. Îmi plăcea să cred că sunt păzite de un balaur şi că, dacă urcam pe stânci, puteam să îl răpun.

— Kevin încă vede locul ăsta ca pe un castel, murmură ea, uitându-se înapoi.

— Când am crescut şi le-am remarcat pe surorile Calhoun, credeam că, dacă ucid balaurul, aveau să-mi dea o recompensă. Aşa cum poate visa un băiat de şaisprezece ani condus de hormoni.

Ea râse din nou.

— Care dintre ele?

— Oh, toate. Zâmbind, el se aşeză pe un zid jos şi o trase spre el. Întotdeauna au fost... remarcabile. Lui Holt i se aprinseseră călcâiele după Suzanna, deşi nu ar fi recunoscut. Pentru că era prietenul meu, mi-am luat gândul de la ea. Ceea ce însemna că îmi rămăseseră trei din care să-mi aleg după ce răpuneam balaurul.

— Dar nu ai înfruntat niciodată balaurul?

O umbră trecu peste faţa lui.

— Aveam un altul cu care să mă lupt. Cred că poţi spune că am ajuns la remiză, iar eu am plecat pe mare. El alungă acea stare de spirit şi trecutul inconfortabil. Dar am avut o scurtă poveste de dragoste cu Lilah.

Ochii lui Megan se măriră de uimire.

— Tu şi Lilah?

— Chiar înainte să plec de pe insulă. Ea se hotărâse să mă înnebunească. Cred că se antrena, oftă el amintindu-şi. Era foarte pricepută.

Dar erau aşa de în largul lor unul cu altul, se gândi ea. Atât de relaxaţi şi de prietenoşi.

— Eşti uşor de citit, Meg. El râse şi îşi strecură un braţ în jurul umerilor ei. Nu eram chiar ca Romeo şi Julieta. Am sărutat-o de câteva ori şi chiar m-am străduit să mergem mai departe. Ea nu a vrut. Şi nu e ca şi cum mi-ar fi frânt inima. Bine, poate un pic.

— Şi pe Max nu îl deranjează?

— De ce? El e cu ea acum. Dacă am fi avut nu ştiu ce pasiune arzătoare – dar nu a fost cazul –, ar fi fost ceva mocnit şi fad în comparaţie cu ce au ei.

Avea dreptate, fiecare dintre femeile Calhoun îşi găsise perechea.

— Tot e interesant, spuse ea încet. Toate aceste conexiuni şi legături.

— Te gândeşti la mine sau la tine?

Ea înlemni şi deveni brusc conştientă de faptul că stătea lipită de el, cu braţul lui în jurul ei.

— Nu e ceva despre care aş vrea să vorbesc.

— Încă proaspăt? Braţul lui se strânse liniştitor în jurul ei. Din ce am auzit despre Dumont, nu cred că merită. Încearcă să te linişteşti, spuse el când ea se smulse de lângă el. Nu mai vorbim despre asta. E o noapte prea frumoasă ca să descoasem răni vechi. De ce nu îmi spui mai bine cum te-au convins să te ocupi de registrul acela vechi?

— Cum de ştii despre asta?

— Holt şi Suzanna mi-au spus. Încă era încordată, observă el. Dar nu fugea de el. I-am întâlnit înainte să plece.

Megan se relaxă un pic. Era confortabil pentru ea să discute cu cineva care nu era foarte departe de familie.

— Nu ştiu cum m-au convins. Abia dacă am deschis gura.

— Prima ta greşeală.

Ea pufni.

— Ar fi trebuit să ţip ca să fiu auzită. Nu ştiu de ce îi spun reuniune dacă tot ce fac este să se certe. Se încruntă. Apoi brusc ei nu se mai ceartă, şi tu te trezeşti prins în mijlocul lor. Dacă încerci să te retragi, îi vezi cum au făcut front comun şi sunt aproape imbatabili.

— Înţeleg ce spui. Nu ştiu nici acum dacă a fost ideea mea să fac afaceri cu Holt. Ideea a apărut la un moment dat, a fost dezbătută, votată şi acceptată. Următorul lucru pe care îl ştiu este că semnam actele.

„Interesant”, se gândi ea şi îi studie profilul puternic.

— Nu îmi pari o persoană care poate fi convinsă uşor de ceva.

— Aş putea spune acelaşi lucru.

Se gândi la replicile lor un moment şi apoi renunţă.

— Ai dreptate. Registrul este fascinant. De abia aştept să pun mâinile pe el.

— Sper că nu o să îl laşi să îţi ocupe tot timpul liber. El se juca cu vârfurile firelor ei de păr care pluteau în vânt.

Nu, cu siguranţă nu roşcată, se gândi el. Era auriu, accentuat de un foc mocnit. Vreau şi eu ceva din el.

Ea se dădu înapoi cu precauţie.

— Ţi-am spus deja că nu sunt interesată.

— Eşti de fapt îngrijorată pentru că eşti interesată. El îi luă uşor bărbia în mână şi o întoarse cu faţa către el. Îmi dau seama că nu ţi-a fost uşor şi poate că te-a ajutat să îi bagi pe toţi bărbaţii în aceeaşi oală cu cel care te-a rănit. De aceea am spus că voi fi răbdător.

Ochii ei se aprinseră de furie.

— Nu îmi spune tu cum mă simt şi ce am făcut. Nu îţi cer înţelegerea şi nici răbdarea.

— Bine.

El îşi lipi buzele de ale ei, fără niciun pic de răbdare. Gura lui cerea mai mult, nerăbdătoare, irezistibilă, cucerindu-i buzele înainte ca ea să poată face vreo mişcare.

Acele mici scântei simţite înainte la primul sărut se transformaseră într-o flacără scăpată de sub control. Şi ea voia – tânjea – acel punct culminant al simţurilor, acel fulger arzător. Se ura pentru slăbiciunea ei, dar se lăsă pradă focului.

El se făcuse înţeles, credea Nathaniel în vreme ce buzele lui se desprindeau de ale ei pentru a se lipi de zona de pe gât unde i se simţea pulsul puternic. Îşi demonstrase punctul de vedere şi acum simţea cum se acumula în el dorinţa.

Dorinţa trebuia să aştepte, pentru că ea nu era pregătită. Şi pentru că totul conta – ea conta – mai mult decât se aşteptase.

— Acum spune-mi că nu eşti interesată, şopti el lângă buzele ei, furios că nu putea să aibă ceea ce era în mod evident al lui. Spune-mi că nu vrei să te ating!

— Nu pot. Vocea ei suna a disperare. Voia ca el să o atingă, să o posede, să o întindă pe pământ şi să facă dragoste cu ea. Şi nu putea să ia decizia, nu putea să suporte responsabilitatea. Se ruşină. Era aşa o laşă. Dar nu e de-ajuns să mă avertizezi. Tremurând, ea îl împinse mai

departe. Am vrut şi înainte. Stătea acolo tremurând în lumina lunii, cu părul în vânt, cu ochii ei sclipind temători.

Nathaniel se ocărî pe el însuşi în gând şi apoi o blestemă şi pe ea.

— Nu sunt Dumont. Şi tu nu ai şaptesprezece ani.

— Ştiu cine sunt. Nu ştiu cine eşti tu.

— Eviţi ceea ce ştii deja. Ceea ce am ştiut de când ne-am cunoscut.

Ea se dădu un pas înapoi, pentru că ştia că el avea dreptate. Pentru că o speria.

— Tu vorbeşti despre chimia dintre noi doi.

— Poate vorbesc despre destin. El spuse ultimele cuvinte cu voce şoptită, în timp ce se ridică. O speriase şi se dispreţuia pentru asta. Să aţâţe un pic o femeie era una, dar să o facă să se simtă prost era altceva.

— Ai nevoie de timp să te gândeşti la asta. Şi eu. Te conduc înapoi.

Ea întinse o mână să îl oprească.

— Pot să găsesc şi singură drumul înapoi.

Se răsuci pe călcâie şi păşi grăbit pe poteca luminată de lună.

Nathaniel ocărî în sinea lui. Se aşeză la loc, scoase un trabuc şi îl aprinse. Nu avea niciun rost să se ducă acasă acum. Ştia deja că nu urma să doarmă.

*

Târziu în după-amiaza următoare, Megan îşi ridică privirea din registre când cineva bătu la uşa biroului ei.

— Intră!

— Îmi pare rău pentru întrerupere. Coco îşi iţi capul din pragul uşii – un cap care, aşa cum observă Megan, era acum acoperit de păr negru catifelat. Părea genul de femeie care îşi schimba culoarea părului odată cu starea de spirit.

— Nu ai venit pentru gustarea de după-amiază, spuse

Coco cu o tavă încărcată în braţe.

— Nu trebuia să te deranjezi, spuse Megan uimită să vadă că era deja trecut de ora trei. Ai destule de făcut şi fără să mă serveşti pe mine.

— Face parte din serviciu. După ce aşează tava pe masă, Coco începu să aranjeze tacâmurile. Nu putem să te lăsăm să sari peste mese. Privirea ei alunecă spre monitor, spre registrele deschise şi spre dosarele strânse frumos unele peste altele. Dumnezeule, câte numere! Numerele m-au ameţit întotdeauna. Sunt atât de… nemiloase.

— Nu trebuie să le laşi să te doboare, spuse Megan râzând. Odată ce ştii că unu plus unu fac doi, poţi face orice.

Coco studie neîncrezătoare ecranul.

— Dacă aşa spui tu, dragă.

— Tocmai am terminat primul sfert pentru Shipshape. A fost… o provocare.

— Este minunat că gândeşti aşa. Coco se întoarse cu spatele la numere înainte să înceapă să o doară capul. Dar niciunul dintre noi nu vrea să munceşti prea mult. Acum, aici ai nişte ceai rece şi un sendviş delicios.

Totul arăta foarte bine, mai ales că nu mâncase mult la micul dejun. Un efect rezidual al întâlnirii cu Nathaniel, presupunea ea.

— Mulţumesc, Coco. Îmi pare rău că te-am luat de la muncă.

— Oh! Coco făcu un semn cu mâna că nu avea de ce să îşi facă griji, în timp ce Megan se ridică să ia tava.

Să fiu sinceră, dragă, trebuia neapărat să scap de acel om insuportabil.

— Olandezul? Megan zâmbi înainte să ia o îmbucătură din sendviş. L-am cunoscut în dimineaţa aceasta, când coboram. M-am rătăcit şi am nimerit în aripa hotelului.

Coco începu să se joace cu lanţurile de aur din jurul gâtului ei, vizibil agitată.

— Sper că nu a spus nimic care să te deranjeze. E un

pic… dur.

— Nu. Megan umplu două pahare cu ceai rece şi îi oferi unul şi lui Coco. S-a uitat la mine şi mi-a spus că am nevoie de mai multă carne pe oase. Credeam că o să înceapă să mă îndoape cu omleta grecească pe care o făcea, dar unul dintre chelneri a scăpat o farfurie. Am evadat în timp ce îl muştruluia pe săracul băiat.

— Limbajul lui. Coco se aşează îndreptând materialul hainelor. Deplorabil. Şi mă tot contrazice în privinţa reţetelor. Îşi închise ochii şi se cutremură. M-am considerat mereu o femeie răbdătoare – şi, dacă pot uita de modestie pentru un moment, chiar una isteaţă. A trebuit să fiu aşa ca să îmi cresc cele patru fete. Oftând, ea îşi aruncă mâinile în aer ca şi cum s-ar fi dat bătută. Dar, când vine vorba despre omul acela, sunt la capătul răbdării.

— Cred că ai putea să îl concediezi, spuse Megan.

— Imposibil. Omul e ca un tată pentru Nathaniel, şi copiii, din motive care îmi scapă, sunt foarte ataşaţi de el. Îşi deschise din nou ochii şi zâmbi curajos. Pot să mă descurc, dragă, şi trebuie să recunosc că omul are un talent la pregătirea reţetelor elementare. Îşi aranjă iar părul. Şi găsesc modalităţi mărunte de a mă distrage.

Dar atenţia lui Megan fusese acaparată de prima afirmaţie.

— Domnul Van Horne îl ştie pe Nathaniel de multă vreme, nu?

— Oh, de mai mult de cincisprezece ani, cred. Au fost înrolaţi împreună, au navigat împreună, cum vrei să spui. Cred că domnul Van horne l-a luat pe Nate sub aripa lui. Ceea ce i-a folosit tot lui, cred. Dumnezeu ştie că băiatul avea nevoie de cineva, după copilăria mizerabilă pe care a avut-o.

— Cum aşa?

Nu era în natura lui Megan să bârfească, dar Coco nu avea nevoie decât de un imbold.

— Mama lui a murit când el era foarte mic, săracul băiat. Şi tatăl lui. Expresia lui Coco nu mai era veselă. Ei

bine, omul era mai mult bestie. Nu îl ştiam foarte bine pe John Fury, dar în sat se vorbea despre el mereu. Şi uneori, când Nathaniel venea cu Holt când el aducea peşte, puteam să văd eu însămi vânătăile.

— Vânătăi, repetă îngrozită Megan. Tatăl lui îl bătea?

Coco avea ochii în lacrimi deja.

— Mi-e teamă că da.

— Dar… nu a făcut nimeni nimic?

— Ori de câte ori era întrebat, omul zicea că băiatul ori a căzut, ori că s-a bătut cu alt puşti. Nathaniel nu l-a contrazis niciodată. Şi e trist, dar lumea nu băga în seamă abuzul pe atunci. Mi-e teamă că nici acum. Lacrimile îi puneau în pericol rimelul. Încercă să şi le şteargă cu şervetul lui Megan. Nathaniel a fugit pe mare imediat ce a putut. Tatăl lui a murit acum câţiva ani. Nate a trimis bani pentru înmormântare, dar nu a venit. Era greu să îl judeci pentru asta. Coco oftă şi îşi îndreptă spatele. Nu am vrut să vin şi să îţi spun povestea asta tristă. Dar are un final bun. Nate chiar e un bărbat cumsecade. Ochii umezi ai lui Coco căpătară un aer inocent. Tot ce îi trebuie acum este o femeie cumsecade. Este aşa chipeş, nu crezi?

— Da, spuse Megan cu precauţie.

Încă încerca să potrivească imaginea bărbatului încrezător cu cea a băiatului abuzat.

— Şi de încredere. Şi romantic, cu toate acele poveşti de pe mare şi aerul lui misterios. Oricine ar fi tare norocoasă dacă ar fi în vizorul lui.

Megan clipi repede în timp ce auzi cuvintele nu prea subtile ale lui Coco.

— Nu aş putea spune, nu îl cunosc foarte bine, şi oricum nu mă mai gândesc la bărbaţi la modul ăla.

— Prostii! Încrezătoare în talentele ei de peţitoare, Coco mângâie genunchiul lui Megan. Eşti tânără, frumoasă, inteligentă. Un bărbat în viaţa ta nu îţi ia din atuuri – şi nici din independenţă. Bărbatul potrivit ştie să le încurajeze. Şi ştiu că vei afla asta curând. Acum – ea se aplecă şi o sărută pe Megan pe obraz – trebuie să mă întorc la bucătărie

înainte ca omul acela îngrozitor să îmi distrugă pateurile cu somon.

Se îndreptă spre uşă şi apoi se opri – cu o sincronizare perfectă în opinia ei.

— Oh, dragă, sunt aşa ameţită. Trebuia să îţi spun de Kevin.

— Kevin? În mod automat, privirea lui Megan se îndreptă spre fereastră. Nu este afară cu Alex şi Jenny?

— Păi, da, dar nu aici. Coco zâmbi absentă – lucru pentru care se antrenase ani în şir. Este ziua liberă a lui Nathaniel, şi a trecut pe aici pe la prânz. Ce apetit minunat are, şi niciodată nu pare să pună pe el vreun kilogram. Desigur, e un bărbat activ. Cu toţi acei muşchi minunaţi. Sunt fabuloşi, nu-i aşa?

— Coco, unde este Kevin?

— Oh, iar bat câmpii. Kevin este cu Nate. Toţi copiii sunt cu el.

Megan era deja în picioare.

— Cu el? Unde? Pe o barcă? Imagini cu valuri uriaşe şi pescăruşi agitaţi îi apărură în minte, în pofida cerului albastru şi senin de afară.

— Nu, nu, la casa lui. Construieşte o baracă sau aşa ceva, iar copiii de abia aşteptau să meargă să îl ajute. Mi-ai face o mare favoare dacă te-ai putea duce să îi aduci înapoi. Şi, desigur, se gândea Coco, Megan urma să îi vadă casa şi modul lui fermecător de a se purta cu copiii. Suzanna se aşteaptă ca ei să fie aici, vezi tu, dar nu m-a lăsat inima să îi refuz. Nu se va întoarce decât în jur de ora cinci, aşa că nu trebuie să te grăbeşti.

— Dar eu…

— Ştii unde este coliba Suzannei şi a lui Holt, nu, dragă? Casa lui Nathaniel e la mai puţin de un kilometru după aceea. Plăcut loc. Nu îl poţi rata.

Înainte ca Megan să poată scoate alt cuvânt, uşa se închise încet în faţa ei.

„O treabă foarte bine făcută”, se gândi Coco în timp ce traversa holul.

capitolul 5

Kevin nu se putea hotărî ce era mai grozav. Balaurul de foc de pe spatele lui Nathaniel era la egalitate cu cicatricea albă de pe umăr. Cicatricea era rezultatul unei răni de cuţit, ceea ce o făcea să ia avans. Dar un tatuaj – un tatuaj cu un *balaur* – era greu de învins.

Mai era o cicatrice, lângă şold. Nathaniel le spusese, ca răspuns la întrebările insistente ale lui Alex, că era de la un ţipar cu care se luptase în Pacificul de Sud.

Kevin putea să şi-l imagineze pe Nathaniel înarmat doar cu un cuţit prins între dinţi, luptându-se pe viaţă şi pe moarte cu o creatură a mării de talia monstrului din Loch Ness.

Şi Nathaniel avea un papagal, o pasăre frumoasă şi colorată care stătea în casă pe o poliţă de lemn şi care vorbea. Cuvintele preferate ale lui Kevin erau: „Jos cu capul ei”.

Kevin credea că Nathaniel era cel mai grozav om pe care îl cunoscuse vreodată – un bărbat care traversase mările ca Sindbad, şi avea drept dovadă poveşti şi cicatrici. Un bărbat căruia îi plăceau căţeluşii şi papagalii vorbitori.

Nu părea să îl deranjeze că Kevin stătea mai liniştit în timp ce Jenny şi Alex se alergau cu căţeluşul prin curte şi se omorau reciproc cu arme laser imaginare. Era mult mai distractiv să stea pe lângă Nathaniel în timp ce bătea cuie în scândurile de lemn.

Îi luă lui Kevin şase scânduri să înceapă să pună întrebări.

— Cum de îţi construieşti o terasă aici?

— Ca să pot să stau pe ea.

Nathaniel mai puse încă o scândură.

— Dar mai ai una în spate.

— O să fie şi aia în continuare. Trei lovituri de ciocan, şi cuiul intră în scândură. Nathaniel se lăsă pe vine. Nu purta mai nimic în afară de o pereche de blugi uzaţi şi o şapcă improvizată. Pielea lui era bronzată de soare şi transpirată. Vezi cum vine cadrul?

Kevin privi cum cadrul se întindea în partea laterală a casei.

— Aha!

— E bine, continuăm aşa până dăm de cealaltă parte a punţii.

Ochii lui Kevin sclipiră.

— Deci merge tot în jurul casei, ca un cerc.

— Te-ai prins. Nathaniel bătu un cui şi apoi următorul, după care îşi schimbă poziţia. Cum ţi se pare insula?

Întrebarea sună ca şi cum ar fi fost adresată unui adult, motiv pentru care Kevin se uită mai întâi în jur să vadă dacă Nathaniel vorbea cu el.

— Îmi place. Îmi place mult. Locuim la castel, şi mă pot juca cu Alex şi Jenny oricând.

— Aveai prieteni şi în Oklahoma, nu?

— Sigur. Prietenul meu cel mai bun este John Curtis Corn de Argint. Este în parte indian. Mama mi-a spus că ne poate vizita oricând şi că îi pot scrie. Deja i-am povestit despre balenă. Kevin zâmbi timid. Mi-a plăcut cel mai mult.

— Păi, trebuie să mergem din nou.

— Chiar aşa? Când?

Nathaniel se opri din bătut cuie şi se uită la băiat, învăţase din experienţa lui cu Jenny şi Alex că, atunci când copiii erau crescuţi cu încredere şi dragoste, ei credeau tot ce le spuneai.

— Poţi să vii cu mine când vrei tu. Atât timp cât mama ta e de acord.

Recompensa lui pentru oferta aceea fu un zâmbet minunat.

— Poate pot să stau din nou la cârmă?

— Da. Nathaniel zâmbi şi întoarse şapca lui Kevin cu

spatele în faţă. Ai putea să faci asta. Vrei să baţi nişte cuie în scânduri?

În ochii lui Kevin se vedea entuziasmul.

— Da!

— Uite aici! Nathaniel se dădu în spate, astfel încât Nathaniel să poată îngenunchea în faţa lui. Ţine cuiul aşa. Îşi trecu mâinile peste ale lui Kevin, arătându-i cum să ţină şi ciocanul, şi cuiul.

— Hei! Alex se trezi din morţi pe Planeta Zero şi se grăbi spre ei. Pot să fac şi eu asta?

— Şi eu?

Jenny sări pe spatele lui Nathaniel, ştiind că avea mereu voie.

— Cred că am un echipaj acum.

Nathaniel se gândi că ajutorul lor însemna că el trebuia să lucreze de două ori mai mult ca să termine.

O oră mai târziu, Megan parcă maşina lângă T-Bird şi se holbă. Casa o surprinse mult. Cabana încântătoare cu două etaje, cu ferestrele pictate în albastru şi cu ghivecele de la fereastră pline cu panseluţe, nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse despre Nathaniel Fury. Nici gazonul verde îngrijit, gardul viu tuns şi căţeluşul grăsun zgomotos.

Dar Nathaniel o surprinse cel mai mult. Îi văzu pielea bronzată expusă la soare, muşchii puternici. Era şi ea om, în definitiv. Dar ceea ce făcea el îi atrase atenţia cu adevărat.

Stătea aplecat peste fiul ei pe o terasă parţial terminată, capetele lor apropiate, mâna lui mare peste mâinile mici ale lui Kevin. Jenny stătea lângă el şi-l privea adorator, iar Alex se juca cu sârma de pe un par.

— Bună, Megan! Uite, sunt Alex cel care înfruntă moartea.

În entuziasmul lui, Alex aproape îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă, însă reuşi să se sucească şi să evite un dezastru.

— Cam la limită, spuse ea zâmbind.

— Sunt în ringul central, fără frânghii.

— Mamă, construim o terasă. Kevin îşi prinse buza de jos între dinţi şi bătu un cui. Vezi?

— Da, văd. Cu servieta în braţe, Megan se opri să alinte căţeluşul agitat care se întinse pe spate entuziasmat.

— Este rândul meu acum. Jenny flutură din gene către Nathaniel. Nu-i aşa?

— Aşa este, dulceaţă. Bine, căpitane. Hai să ducem frumuseţea asta acasă!

Cu ceva mai mult efort, Kevin bătu cuiul în scândură. Am reuşit. Am făcut toată scândura. Kevin se uită mândru la mama lui. Facem câte una pe rând. Asta e a treia pe care o fac.

— Pari să te descurci minunat, zise ea şi zâmbi către Nathaniel. Nu-i o treabă pentru oricine.

— Îţi trebuie o mână sigură şi o privire fermă. Hei, unde este materia primă?

— Vine!

Alex şi Kevin se grăbiră să aducă următoarea scândură.

Megan stătea deoparte, privind rutina pe care o puseseră la cale. Nathaniel luă scândura, se uită la ea şi o puse în poziţia corectă. Bătu uşor în ea şi o mută la stânga şi la dreapta folosind o bucată mică de lemn ca măsură pentru distanţa dintre scândura de dinainte şi cea nouă. Odată ce fu satisfăcut, Jenny trecu în faţa lui. Luă ciocanul în ambele mâini, şi Nathaniel, mai curajos decât s-ar fi gândit Megan, ţinu cuiul în loc.

— Ţine-ţi privirea pe ţintă, zise Nathaniel şi apoi stătu acolo răbdător în timp ce loviturile ei mici împinseră încet-încet cuiul în scândură.

Apoi, cu mâna lui peste a ei, bătu cuiul până la capăt.

— Munca îţi face sete, nu-i aşa, echipaj?

— Aşa e.

Alex îşi duse mâinile la gât şi începu să tuşească.

Nathaniel ţinea următorul cui.

— Mai este nişte limonadă în bucătărie. Dacă cineva vrea să aducă o carafă şi câteva pahare…

Patru perechi de ochi se întorseseră către Megan. Dacă nu avea să fie tâmplar, putea măcar să aducă limonada.

— Bine, bine. Puse servieta jos şi traversă partea terminată a terasei, până la uşă. Nathaniel nu spuse nimic, ci doar aşteptă.

Câteva momente mai târziu, se auzi un fluierat ca de lup de dinăuntru, urmat de un ţipăt înăbuşit. El rânjea deja atunci când Bird i se adresă lui Megan: „Hei, dulceaţă, îţi fac cinste? Uită-te la tine, drăguţă!” Atunci când pasărea începu să cânte „Nimic nu se compară cu o damă”, copiii izbucniră în hohote de râs.

Câteva minute mai târziu, Megan apăru cu băuturile. Vocea lui Bird o urmărea: „Dă-mi un sărut şi dă o notă sărutului!”

Îşi arcui o sprânceană în timp ce aşeza tava pe lângă ei.

— Bogart, cântece şi poezie. O pasăre nemaipomenită.

— Recunoaşte o femeie frumoasă când o vede. Nathaniel luă un pahar şi dădu pe gât jumătate din el. Se uită atent la Megan, observând taiorul îngrijit, bluza călcată impecabil şi pantalonii. Nu pot spune că-l învinovăţesc.

— Mătuşa Coco zice că Nate are nevoie de o femeie. Alex îşi înfipse dinţii în lămâia din limonadă. Nu ştiu de ce.

— Ca să se culce cu el, spuse Jenny făcându-i pe Nathaniel şi pe Megan să se înece. Adulţii se simt singuri noaptea, şi le place să aibă pe cineva cu care să doarmă, aşa cum fac mami şi tati. Eu îl am pe ursul meu, continuă ea, referindu-se la jucăria ei de pluş preferată. Ca să nu fiu singură.

— Pauză. Nathaniel îşi înghiţi chicotele de râs. De ce nu îl luaţi voi pe Dog la o plimbare pe malul apei?

Ideea fu primită cu un acord unanim. În marş

milităresc, porniră cu câinele la plimbare.

— Copilul are dreptate. Nathaniel îşi duse paharul rece la fruntea transpirată. Nopţile pot fi foarte singuratice.

— Sunt sigură că Jenny îţi poate împrumuta ursul. Megan luă ceva distanţă, de parcă ar fi studiat casa. Este un loc foarte drăguţ, Nathaniel. Îşi trecu degetele peste petalele unei panseluţe. E călduroasă.

— Te aşteptai la vreo gabie?

Ea zâmbi.

— Ceva de genul acesta. Vreau să îţi mulţumesc că l-ai lăsat pe Kevin să stea cu tine.

— Aş spune că toţi trei sunt o echipă acum.

Zâmbetul ei deveni şi mai blând. Putea să îi audă râzând din spatele casei.

— Da, ai dreptate.

— Îmi place să îi am în preajmă. Sunt o companie minunată. Se foi, ţinându-şi picioarele încrucişate. Băiatul are ochii tăi.

Zâmbetul ei păli.

— Nu, ochii lui Kevin sunt căprui, ca ai tatălui său.

— Nu, nu culoarea. Privirea. Merge dincolo de căprui sau de albastru. Cât de mult i-ai spus?

— Eu… îşi plecă uşor capul. Nu am venit aici să discut despre viaţa mea personală.

— Dar de ce ai venit aici?

— Să iau copiii şi să parcurg cu tine registrele. Nathaniel se uită la servieta ei.

— Le ai acolo?

— Da, spuse ea scoţându-le, apoi, pentru că nu avea de ales, rămase pe terasă, cu faţa la el. Am terminat primul trimestru – ianuarie, februarie, martie. Se pare că cheltuielile depăşesc veniturile în perioada aceea, deşi au intrat nişte bani gheaţă de la reparaţiile de bărci. Dar este o factură din februarie considerabil de mare neplătită. Ea scoase dosarul şi dădu la pagina cu tabelele generate pe calculator. Un domn Jacques LaRue, cu o mie două sute

treizeci şi doi de dolari şi treizeci şi şase de cenţi.

— LaRue a avut un an greu. Nathaniel turnă mai multă limonadă în pahare. Eu şi Holt am căzut de acord să îi acordăm mai mult timp.

— Este treaba ta, bineînţeles. De obicei, ar fi penalizări după primele treizeci de zile de la neplata facturii.

— De obicei, pe insulă, suntem ceva mai prietenoşi.

— Alegerea ta. Îşi potrivi ochelarii pe nas. Acum, după cum vezi, am aranjat registrele pe coloane logice. Cheltuieli – chirie, utilităţi, resurse pentru birou, publicitate şi aşa mai departe. Aici avem salarii şi rezerve.

— Un parfum nou.

Se uită la el nedumerită.

— Poftim?

— Foloseşti un parfum nou. Cu puţină iasomie în el.

Distrasă, ea se uită la el.

— Coco mi l-a dat.

— Îmi place, spuse el apropiindu-se. Mult.

— Bine. Îşi drese glasul şi dădu o pagină. Şi aici avem venitul. Am adăugat vânzările săptămânale de bilete din excursiile organizate, ceea ce ar trebui să ofere o imagine lună de lună şi an de an. Văd că aveţi un aranjament cu complexul turistic de la Turnuri, cu reduceri la excursii pentru oaspeţii de la hotel.

— A părut ceva prietenesc şi o afacere bună.

— Da, este foarte bine. În medie, 80% dintre cei cazaţi la hotel folosesc oferta. Eu… Trebuie să stai aşa aproape?

— Da. la cina cu mine diseară, Meg.

— Nu.

— Ţi-e frică să fii singură cu mine?

— Da. Acum, aşa cum poţi vedea, în martie venitul a început să crească…

— Adu-l şi pe băiat!

— Poftim?

— Nu vorbesc clar? El îi zâmbi şi îi luă paharul de la gură. Am spus să îl aduci şi pe Kevin. Putem merge la un local pe care îl ştiu. Gustări delicioase cu homar. Pronunţă cuvântul *homar* într-un stil englezesc ce o făcu să zâmbească. Nu pot să zic că se ridică la standardele preparatelor lui Coco, dar se simte atmosfera locală.

— Vedem.

— Nu, nu. Fără eschivări de-astea.

Oftă şi ridică din umeri.

— Bine. Lui Kevin i-ar plăcea.

— Bun. Îi dădu paharul înapoi înainte să ridice următoarea scândură. Pe diseară, atunci.

— Astă-seară?

— De ce să amânăm? O poţi suna pe Suzanna să-i spui că ne oprim să lăsăm copiii acasă la ea.

— Presupun că aş putea face aşa. Acum, că era cu spatele la ea, nu putea să se abţină să nu se uite la muşchii care îi jucau pe spate în timp ce fixa scândura. Ignoră senzaţia de fluturi în stomac şi îşi reaminti că fiul ei urma să fie pe post de însoţitor. Nu am mâncat niciodată homar.

— Atunci, te aşteaptă o surpriză plăcută.

*

Avusese mare dreptate. Drumul lung şi şerpuitor cu maşina T-Bird era tare plăcut. Micile sate prin care trecuseră erau parcă rupte din vederi. Soarele se cufundă la asfinţit, iar briza resimţită în decapotabilă mirosea a peşte, a flori şi a mare.

Restaurantul era foarte mic, cu câteva scânduri improvizate drept podea pe un ponton. Decoraţiunile interioare constau din plase de pescuit rupte şi scoici.

Mesele aveau aceeaşi textură cu podeaua. Scaunele erau de natură să rupă orice ciorap. Veioze realizate din cutii de conserve şi globuri luminoase încercau în mod straniu să creeze o atmosferă romantică. Lumânările din

fiecare glob erau stinse. Meniul serii era scris cu creta pe o tablă ce atârna lângă bucătăria deschisă.

— Avem gustări cu homar, salată de homar şi homar homar, explică o chelneriţă unei familii de patru persoane. Avem bere, lapte, ceai rece şi sucuri. Plus cartofi prăjiţi cu salată de varză. Nu avem îngheţată, pentru ca nu ne mai funcţionează maşina. Ce doriţi?

Atunci când îl zări pe Nathaniel, îşi abandonă clienţii şi îl lovi puternic în piept.

— Pe unde ai fost, căpitane?

— Pe aici şi pe dincolo, Julie. Mi s-a făcut poftă de homar.

— Ai venit la locul potrivit. Chelneriţă era slabă ca moartea, cu un pămătuf de păr gri. O ochi pe Megan imediat. Ei cine sunt?

— Megan O'Riley şi fiul ei, Kevin. Ea este Julie Peterson. Cel mai bun bucătar de homari de pe insula Mount Desert.

— Noul contabil de la Turnuri. Julie dădu din cap aprobator. Păi, aşezaţi-vă! Vă pregătesc ceva când am timp. Se răsuci pe călcâie către ceilalţi clienţi. V-aţi hotărât sau o să staţi şi-o să vă hrăniţi doar cu aer?

— Mâncarea este mai bună decât serviciul. Nathaniel îi făcu cu ochiul lui Kevin în drum spre locurile lor. Tocmai aţi cunoscut una dintre emblemele insulei. Familia doamnei Peterson prinde homari şi îi găteşte de peste un secol.

— Uau! În ochii unui băiat de nouă ani chelneriţa părea suficient de în vârstă încât chiar să se fi ocupat de asta personal în ultimul secol.

— Am lucrat pe aici când eram copil. Spălam pontonul.

Şi ea fusese destul de drăguţă cu el încât să îi îngrijească vânătăile cu salvie sau cu gheaţă, fără să îi spună nimic.

— Credeam că ai lucrat pentru familia lui Holt, începu Megan, apoi îşi muşcă limba când el se încruntă. Coco a pomenit ceva despre asta.

— Am lucrat ceva timp şi cu familia Bradford.

— Îl ştiai pe bunicul lui Holt, voi Kevin să ştie. Este una dintre fantome.

— Sigur că da. Obişnuia să stea pe veranda casei unde locuiesc Alex şi Jenny acum. Uneori urca pe stânci până la Turnuri. O căuta pe Bianca.

— Lilah spune că acum merg împreună. Nu i-am văzut. Şi era aşa o dezamăgire pentru el. Tu ai văzut vreodată fantome?

— Nu doar o dată. Nathaniel ignoră lovitura de picior de sub masă, din partea lui Megan. În Cornwall, unde stâncile sunt fatale şi ceaţa pare vie, am văzut o femeie care stătea nemişcată, uitându-se în larg. Purta o pelerină cu glugă, iar ochii ei erau înlăcrimaţi.

Kevin se înclină în faţă acum, ascultând cu nesaţ.

— Am pornit înspre ea, prin ceaţă, şi ea s-a întors spre mine. Era frumoasă şi tristă. „Pierdut” mi-a spus. „L-am pierdut. Şi acum şi eu sunt pierdută”. Apoi a dispărut. Ca fumul.

— Sincer? întrebă Kevin în şoaptă.

Nu sinceritatea era ce conta, ci povestea, şi Nathaniel ştia asta.

— Au numit-o Doamna Căpitanului, iar legenda spune că soţul ei şi nava lui s-au scufundat într-o furtună în Marea Irlandei. Noapte după noapte, ea se plimba pe stânci plângând după el.

— Poate ar trebui să scrii cărţi, ca Max, murmură Megan surprinsă şi enervată de fiorul pe care îl resimţi pe şira spinării.

— Oh, chiar ştie să spună poveşti Nate al nostru. Julie aduse două beri şi un suc. Obişnuia să îmi împuie capul cu toate locurile pe care voia să le vadă. Ei bine, cred că le-ai văzut până la urmă, nu-i aşa, căpitane?

— Cred că da. Nathaniel ridică sticla la gură. Dar nu te-am uitat niciodată, scumpo.

Julie râse încă o dată şi îi lovi umărul.

— Ce dulcegării, spuse ea şi plecă.

Megan îşi studie berea.

— Dar nu ne-a luat comanda.

— Nici nu va face asta. Ne va aduce ea ce vrea să mâncăm şi să bem. Mai luă o gură din bere. Pentru că mă place. Dacă nu vrei bere, cred că o pot vrăji să aducă altceva în loc.

— Nu, e în regulă. Presupun că ştii mulţi oameni pe insulă de vreme ce ai crescut aici.

— Câţiva. Am fost plecat multă vreme.

— Nate s-a plimbat prin toată lumea. De două ori. Kevin sorbi din sucul lui cu paiul. Prin uragane şi taifunuri.

— Trebuie să fi fost palpitant.

— Da, pe alocuri.

— Ţi-e dor de acele vremuri?

— Am navigat pe nava altui bărbat pentru mai mult de cincisprezece ani. Acum sunt pe cont propriu. Lucrurile se schimbă. Nathaniel îşi întinse braţul pe spătarul băncii. De exemplu, tu eşti aici acum.

— Ne place aici. Kevin începu să împungă gheaţa cu paiul. Şeful mamei din Oklahoma era un zgârcit.

— Kevin…

— Bunicul a spus aşa. Şi nici nu te aprecia. Nu te punea deloc în valoare.

Kevin nu ştia exact ce însemna asta, dar repetase vorbele bunicii lui.

— Bunicul este părtinitor. Zâmbi şi îşi ciufuli fiul. Dar nouă ne place aici.

— Mâncaţi cu poftă, ordonă Julie şi trânti trei platouri enorme pe masă.

Rulourile lungi erau umplute cu bucăţi de homar, flancate de un munte de salată de varză şi de un altul cu cartofi prăjiţi.

— Fata trebuie să ia în greutate, proclamă Julie. Şi băiatul. Nu ştiam că îţi plac aşa slabe, căpitane.

— Le plac pe cele care nu fug de mine, o corectă

Nathaniel stârnind râsul gălăgios al lui Julie.

— Nu vom termina niciodată de mâncat, spuse îngrozită Megan, holbându-se la farfuria ei.

Nathaniel deja se pusese pe mâncat.

— Normal că terminăm. Deci te-ai uitat pe registrul lui Fergus?

— Nu prea. Megan luă prima înghiţitură. Oricare ar fi fost atmosfera, mâncarea era de patru stele. Vreau să ajung întâi la zi cu restul. De vreme ce registrele de la Shipshape au fost cele mai dificile, m-am apucat de ele mai întâi. Încă lucrez la cel de-al doilea trimestru şi la cele ale complexului turistic de la Turnuri.

— Mama ta este o femeie practică, Kev.

— Da. Kevin reuşi să ia o bucată uriaşă de rulou cu homar. Bunicul spune că trebuie să iasă mai mult.

— Kevin!

Dar avertizarea sosi prea târziu. Nathaniel deja zâmbea larg.

— Aşa spune el? Ce mai zice bunicul tău?

— Că ar trebui să se distreze puţin. Kevin era hotărât să termine toţi cartofii. Pentru că e prea tânără ca să stea ca un pustnic.

— Bunicul tău este un om isteţ.

— Oh, da, el ştie totul. Are ulei în loc de sânge şi căluţi pe creier.

— Un citat de-al mamei mele, spuse Megan pe un ton sec. Şi ea ştie totul. Dar întrebai de registrul lui Fergus.

— Mă întrebam dacă ţi-a trezit curiozitatea.

— Oarecum. Mă gândeam că poate îmi iau la noapte o oră sau două să mă uit pe el.

— Nu cred că asta voia să spună tăticul tău prin distracţie, Meg.

— Nu contează. Ea reveni la o temă de discuţie mai confortabilă. Câteva dintre pagini sunt estompate şi altele au greşeli de calcul minore, dar altfel însemnările sunt foarte clare. În afară de ultimele câteva pagini, pe care sunt

scrise numere fără nicio logică.

— Serios. Oare de ce?

— Nu par să dea vreun total, dar trebuie să le studiez îndeaproape.

— Uneori pierzi mai multe dacă te uiţi prea de aproape. Nathaniel îi făcu cu ochiul lui Julie în timp ce ea aducea alte băuturi pe masă. Pentru el avea cafea de data asta. Ştia că, atunci când conducea, el nu bea niciodată mai mult de o bere.

— Nu m-ar deranja să arunc şi eu o privire.

— De ce?

— Îmi plac misterele.

— Nu cred că e cine ştie ce mister, dar, dacă familia este de acord, nu am nicio obiecţie. Se lăsă pe spate şi oftă. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu mai pot mânca nimic.

— E în regulă, spuse Nathaniel, făcând schimb de farfurii cu ea. La mine mai e loc.

*

Spre mirarea lui Megan, el chiar mai putea să mănânce. Nu o surprindea prea mult că Kevin reuşise să îşi golească farfuria. Creştea atât de repede, încât uneori i se părea că avea să mănânce şi tacâmurile când se aşeza la masă. Dar Nathaniel termină şi porţia lui, şi jumătatea de la ea, fără ca măcar să clipească.

— Întotdeauna ai mâncat aşa? întrebă Megan pe drumul de întoarcere.

— Nu. Însă întotdeauna mi-am dorit. Nu putem să fac asta pe când eram copil. Desigur, nici nu aveam prea multă mâncare pe atunci. Pe mare înveţi să mănânci de toate şi în cantităţi mare, cât ai ce.

— Ar trebui să ai vreo sută cincizeci de kilograme.

— Unele persoane ard tot. Îşi mută privirea spre ea. Ca tine. Agitaţia îţi consumă toate caloriile.

— Nu sunt slabă, bolborosi ea.

— Nu. Însă şi eu am crezut că eşti, până când te-am ţinut în braţe. Ai o constituţie mai delicată şi eşti chiar moale atunci când un bărbat te ţine în braţe.

Ea şuieră printre dinţi şi începu să se uite peste umărul ei.

— A adormit de îndată ce am pornit motorul, îi spuse Nathaniel. Şi, într-adevăr, Kevin era lat pe bancheta din spate, cu capul pe braţe. Deşi nu văd de ce ar fi rău ca un băiat să ştie că un bărbat e interesat de mama lui.

— E un copil. Ea se întoarse spre el, iar ochii ei nu mai erau aşa blânzi. Nu voi permite ca el să creadă despre mine că sunt…

— Om?

— Nu este treaba ta. Este fiul meu.

— Da, este, căzu de acord Nathaniel. Şi ai făcut o treabă extraordinară cu el.

Ea îi aruncă o privire precaută.

— Mulţumesc.

— Nu e nevoie. E o realitate. Este greu să creşti un copil pe cont propriu. Ai găsit o modalitate să faci asta aşa cum trebuie.

Era imposibil să stea enervată pe el, mai ales când îşi aminti ce îi spusese Coco.

— Tu ţi-ai pierdut mama când erai foarte mic. Ah… Coco a zis ceva.

— Coco a început să spună cam multe lucruri.

— Nu era rău intenţionată. Ştii cum e ea. Îi pasă atât de mult de oameni şi vrea să îi vadă…

— Cuplaţi? Da, o ştiu. Te-a ales pe tine pentru mine.

— Ea… Rămăsese fără cuvinte. E ridicol.

— Nu şi pentru Coco. Luă cu grijă o curbă. Desigur, nu ştie că eu ştiu că deja m-a programat să cad într-un genunchi.

— Ce noroc, nu? Că eşti avertizat.

Indignarea din vocea ei îi provocă un zâmbet larg lui Nat.

— Sigur că da. Te laudă de luni întregi. Şi aproape că te ridici la nivelul aşteptărilor.

Ea sâsâi ca un şarpe şi se întoarse spre el. Rânjetul lui şi absurditatea situaţiei schimbară indignarea în amuzament.

— Mulţumesc. Îşi întinse picioarele, se lăsă pe spate şi se hotărî să se bucure de drum. Mi-ar fi părut rău să te dezamăgesc.

— Oh, chiar nu, dulceaţă.

— Mi s-a spus că eşti misterios, romantic şi fermecător.

— Şi?

— Aproape că te-ai ridicat la nivelul aşteptărilor.

— Dulceaţă… îi luă mână şi îi sărută încheietura prelung. Pot fi mult mai bun de-atât.

— Sunt sigură de asta. Îşi retrase mâna, refuzând să accepte fiorul care îi urca pe braţ. Dacă nu aş fi aşa ataşată de ea, m-aş fi enervat. Dar ea este atât de bună la suflet.

— Are cea mai onestă inimă din câte am întâlnit. Îmi doream să fie mama mea.

— Îmi pare rău, spuse ea şi, înainte să se poată abţine, îi atinse mâna. Trebuie să fi fost tare greu să îţi pierzi mama când erai atât de mic.

— E în regulă. Totul s-a întâmplat tare demult. Trecuse mult prea mult timp ca el să mai sufere. Încă îmi aduc aminte când am văzut-o pe Coco în sat sau când obişnuiam să merg cu Holt ca să ducem peşte la Turnuri. Acolo era şi ea, femeia aceasta superbă – care arăta ca o regină. Niciodată nu ştiam care urma să fie culoarea părului ei de la o săptămână la alta.

— Este brunetă azi, spuse Megan şi îl făcu să râdă.

— Prima femeie de care m-am îndrăgostit. Venea acasă uneori să îi ţină o predică tatălui meu din cauza băuturii. Cred că îşi dorea ca el să fie treaz ca să nu mă mai bată atâta. El îşi luă iar ochii de la drum, ca să îi întâlnească privirea. Presupun că ţi-a spus şi despre asta, nu?

— Da. Megan se simţi inconfortabil şi îşi mută privirea. Îmi pare rău, Nathaniel. Urăsc momentele în care oamenii vorbesc despre viaţa mea, oricare ar fi intenţiile lor. Este atât de sâcâitor.

— Nu sunt atât de sensibil, Meg. Toată lumea ştia cum era tatăl meu. Putea să îşi amintească, poate prea bine, toate privirile pline de milă, toţi ochii care preferau apoi să se uite în altă parte. Mă deranja atunci, dar nu şi acum.

Ea se strădui să găsească cuvintele potrivite.

— Coco te-a ajutat în vreun fel?

El rămase tăcut o vreme, uitându-se la soarele care apunea, lumina lui sângerie prelingându-se în apă.

— Lui îi era frică de ea, aşa că mă bătea crunt imediat ce pleca.

— Oh, Doamne!

— Aş prefera să nu ştie asta.

— Nu. Megan înghiţi lacrimile amare. Nu îi voi spune. De aceea ai fugit pe mare, nu? Ca să stai departe de el.

— Acesta este unul dintre motive. El se aplecă spre ea, mângâindu-i cu un deget obrazul. Ştii, dacă ştiam că pot să ajung la inima ta spunându-ţi câte curele am luat pe spinare, îţi ziceam de asta mai devreme.

— Nu e ceva despre care să glumeşti, spuse Megan cu voce joasă şi furioasă. Nu există scuză pentru a creşte un copil aşa.

— Hei, am trecut peste.

— Aşa să fie oare? Se uită înapoi la el, cu ochi stăruitori. Ai încetat vreodată să-l urăşti?

— Nu, spuse el încet. Nu, am încetat. Dar nu am mai permis urii să fie importante, şi poate aşa e mai sănătos. El opri maşina în faţa Turnurilor, întorcându-se spre ea. Când cineva te răneşte în mod constant şi definitiv, nu poţi uita. Dar cea mai bună răzbunare este să îţi dai seama că nu contează.

— Vorbeşti despre tatăl lui Kevin, şi nu este acelaşi

lucru. Eu nu eram un copil neajutorat.

— Depinde unde tragi linia între neajutorare şi inocenţă. Nathaniel deschise portiera. Îl voi duce pe Kevin în braţe.

— Nu trebuie să faci asta. Se grăbi afară din maşină, dar Nathaniel îl luase deja pe băiat în braţe.

Rămaseră pe loc pentru un moment, în ultima rază de soare a zilei, cu băiatul între ei şi cu capul lui odihnindu-se în siguranţă pe umărul lui Nathaniel, păr negru lângă păr negru, muşchi puternici lângă muşchi de copil.

Ceva blocat în interiorul ei încerca să se elibereze. Meg oftă, trecându-şi mâna peste spatele fiului ei, simţind ritmul sigur al respiraţiei lui.

— A avut o zi lungă.

— Şi tu, Meg. Ai cearcăne. Asta înseamnă că ai dormit şi tu la fel de prost ca mine, aşa că mă bucur să le văd.

Era dificil, se gândi, atât de dificil să reziste curentului care o trăgea spre el.

— Nu sunt pregătită, Nathaniel.

— Uneori apare un vânticel şi te pune pe alt curs. Te ia prin surprindere, dar, dacă ai noroc, ajungi într-un loc mai interesant decât ţi-ai fi imaginat.

— Nu mă bazez pe noroc.

— Este în regulă. Eu da.

Nat îl prinse mai bine pe Kevin în braţe şi îl duse până în casă.

capitolul 6

— Nu ştiu de ce atâta agitaţie, murmură nervos Olandezul în timp ce bătea un albuş pentru tort.

— Trenton St. James al II-lea este un membru al familiei.

Coco era cu nervii întinşi şi verifica temperatura pentru cotletele din cuptor. Avea o grămadă de lucruri de făcut după ce se răsfăţase cu un tratament facial cu

castraveţi şi pierduse noţiunea timpului.

— Şi este şi preşedintele hotelurilor St. James.

Satisfăcută de cum arăta carnea de viţel, îşi mută atenţia la raţa friptă.

— Şi aceasta este prima lui vizită la complexul turistic de la Turnuri, de aceea e important ca totul să iasă bine.

— Un nemernic bogat care vine să mănânce gratis.

— Domnule Van horne! Inima lui Coco bătea tare. După şase luni, nu ştia ce o mai şoca la acest bărbat. Dar *serios*. Îl ştiu pe domnul St. James de… ei bine, de foarte mulţi ani. Şi te pot asigura de faptul că este un om de afaceri de succes, un antreprenor. Nu un oportunist.

Olandezul pufni şi o cercetă pe Coco din cap până-n picioare. Se aranjase, observă el. Rochia aceea fluidă şi sclipitoare, ce îi dezvăluia picioarele. Obrajii ei erau rozalii. Şi nu de la căldura din bucătărie. Buzele lui se curbară de sarcasm.

— Deci ce este, gagiul tău?

Rozul începu să se închidă la culoare.

— Cu siguranţă nu. O femeie… cu experienţa mea nu are gagii. Îşi verifică repede faţa în oţelul inoxidabil al hotei de deasupra aragazului. Poate iubiţi.

Iubiţi. Ha!

— Am auzit că a fost căsătorit de patru ori şi că plăteşte la pensii alimentare de ar putea să reducă datoria naţională. Şi tu vrei să fii numărul cinci?

Fără replică, Coco îşi duse mâna la inimă.

— Tu eşti… Se bâlbâi, încercând să îşi găsească cuvintele. Imposibil de obraznic şi de bădăran.

— Hei, nu este treaba mea dacă vrei să prinzi un peşte bogat.

Ea icni. Deşi temperamentul aprins care o făcea să vadă roşu în faţa ochilor nu o caracteriza – era, în definitiv, o doamnă civilizată –, ea se înfipse cu o unghie de culoarea coralului în pieptul lui masiv.

— Nu voi mai tolera insultele tale.

— Da? O împunse şi el. Şi ce o să faci?

Ea se înclină în faţă până când veniră nas în nas.

— Te voi concedia.

— Acum, asta chiar o să mă distrugă. Hai, încearcă să mă arunci afară. Să vedem cum te descurci singură la cină.

— Te asigur, mă voi descurca foarte bine.

Inima ei bătea prea repede. Coco se întrebă dacă putea să îi sară din piept.

— Pe naiba! Ura parfumul ei. Ura modul în care nările lui reacţionau şi cum îi lăsa gura apă. Când m-am angajat aici, te agitai fără vreun spor.

Nu mai putea să respire, pur şi simplu.

— Această bucătărie nu are nevoie de tine, domnule Van horne. Şi nici eu.

— Ai nevoie de mine din plin.

Cum ajunseseră mâinile lui pe umerii ei? De ce erau mâinile ei presate de pieptul lui? La naiba cu de ce şi cum, se gândi el. Avea să îi arate el ce era ce.

Ochii ei aproape că ieşiră din orbite când gura lui dură se lipi de buzele ei într-un sărut extrem de pasional. Dar nu văzu nimic. Lumea ei, atât de frumos aranjată, se clătină sub picioarele ei. De aceea – normal că de aceea – se agăţa de el.

Urma să îi dea o palmă. Cu siguranţă.

În doar câteva minute.

„Ale naibii femei”, se gândi Olandezul. La naiba cu toate. Mai ales cu cele înalte, cu forme, care miros bine şi cu buze ca… nişte cireşe coapte. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru gustul acrişor.

El o împinse deoparte, dar îşi ţinu mâinile pe umerii ei.

— Hai să ne înţelegem… începu el.

— Acum uite… spuse ea în acelaşi timp.

Amândoi săriră unul de lângă altul ca nişte copii vinovaţi atunci când uşa de la bucătărie se deschise.

Megan înlemni în uşă, cu ochii cât cepele. Sigur că nu

văzuse ceea ce credea că văzuse. Coco se uita în cuptor, iar Olandezul măsura făină într-un castron. Doar nu îi găsise... îmbrăţişaţi. Dar amândoi erau surprinzător de îmbujoraţi.

— Mă scuzaţi, îngăimă ea. Îmi pare rău, ah...

— Oh, Megan, dragă. Încurcată, Coco îşi aranja părul. Era înfiorată toată, constată ea. De ruşine – şi enervare, desigur. Cu ce te pot ajuta?

— Voiam doar să verific nişte cheltuieli ale bucătăriei. Încă se holba, privirea ei trecând de la Olandez la Coco şi înapoi. Tensiunea din cameră era densă ca melasa. Dar, dacă eşti ocupată, putem face asta mai târziu.

— Prostii! Coco se şterse de şorţ. Suntem doar un pic înnebuniţi cu pregătirile pentru sosirea lui Trenton.

— Trenton? Oh, uitasem. Tatăl lui Trent urmează să vină. Megan se retrăgea în timpul acesta cu precauţie. Nu trebuie să facem asta acum.

— Nu, nu. „Doamne, te rog nu mă lăsa”, se gândi Coco. Acum este cel mai bun moment. Lucrurile sunt sub control aici. Hai să mergem în biroul tău! O luă pe Megan de mână. Domnul Van Horne se poate descurca pentru câteva minute. Fără să aştepte acordul lui, ea se grăbi să plece. Detalii, detalii, spuse Coco pe un ton vesel şi se prinse de Megan ca de un colac de salvare. Cu cât te descurci mai bine, cu atât apar mai multe.

— Coco, e totul în regulă?

— Da, desigur, zise, dar îşi duse o mână în dreptul inimii. Doar puţin în contratimp cu domnul Van Horne. Dar nu e nimic ce nu pot rezolva. Spera ea. Cum te descurci cu registrele, dragă? Trebuie să îţi mărturisesc că speram să ai destul timp să te uiţi şi în al lui Fergus.

— De fapt, am reuşit...

— Nu că vrem să munceşti prea mult. Cu toată agitaţia din capul lui Coco, ea nu auzi niciun cuvânt din cele rostite de Megan. Vrem să te simţi ca acasă, să te bucuri. Să te relaxezi. După tot necazul şi agitaţia de anul trecut, cu toţii vrem să ne relaxăm. Nu cred că vreunul dintre noi

ar mai putea trece printr-o criză.

— Nu am şi nici nu îmi trebuie o limitare.

Vocea pe care o auzi Coco o făcu să se oprească. Rozul din obrajii ei începu să pălească spre alb.

— Doamne, nu, nu se poate.

— Coco? Megan o prinse mai bine de braţ pe Coco. O simţi tremurând şi se întrebă dacă ar putea-o ţine în caz că leşina.

— Tinere! Vocea răstită răsună dincolo de uşă. Ştii cine sunt eu?

— Mătuşa Colleen, spuse Coco într-o şoaptă tremurată. Oftă adânc şi apoi îşi îndreptă spatele, mergând cu curaj înspre hol. Mătuşă Colleen, spuse ea pe un ton complet diferit. Ce surpriză plăcută!

— Ce şoc, vrei să spui. Colleen acceptă sărutul nepoatei sale şi apoi îşi târî bastonul pe podea. Era înaltă, subţire şi formidabilă într-un costum de mătase pură cu perle albe ca părul ei. Văd că ai umplut locul cu străini. Mai bine îi dădeai foc. Spune-i acestui băiat insolent să îmi ducă bagajele sus.

— Desigur. Coco făcu semn uşierului. În aripa familiei, la al doilea etaj, prima cameră pe dreapta.

— Şi să nu arunci cu bagajele pe jos, băiete! Colleen se sprijini pe bastonul ei cu vârf aurit şi se uită atent la Megan. Ea cine e?

— Ţi-o aminteşti pe Megan, mătuşă Colleen. Sora lui Sloan? Ai cunoscut-o la nunta Amandei.

— Da, da. Ochii lui Colleen o măsurară atent. Ai un fiu, nu-i aşa?

Colleen ştia tot ce era de ştiut despre Kevin. Îşi făcuse timp să afle.

— Da, aşa este. Îmi pare bine să vă revăd, doamnă Calhoun.

— Ha. Cred că eşti singura. Ignorându-le pe amândouă, merse până la portretul Biancăi, se uită la el şi văzu smaraldele strălucind în cutia lor. Scoase un oftat

liniştit pe care nu-l auzi nimeni. Vreau nişte coniac, Cordelia, înainte să văd ce ai făcut aici.

— Desigur. Vom merge în aripa familiei. Megan, te rog, vino cu noi!

Era imposibil să refuze rugămintea din ochii lui Coco.

Câteva momente mai târziu, se aflau în partea din clădire destinată familiei. Aici, tapetul încă era fad, dezlipindu-se pe la colţuri. Erau multe zgârieturi în podea în faţa şemineului, pe unde trecuseră cărucioarele cu cărbuni.

— Nu s-a schimbat nimic din câte văd.

Colleen stătea pe un fotoliu ca o regină.

— Ne-am concentrat asupra aripii hotelului. Agitată şi bâlbâindu-se, Coco turnă coniacul. Acum, că am terminat acolo, începem renovările. Două dintre dormitoare sunt terminate. Şi camera copilului este foarte drăguţă.

— Hmm. Venise special să vadă copiii – şi abia apoi ca să o înnebunească pe Coco.

— Unde este toată lumea? Am venit să îmi văd familia, dar dau numai de străini.

— Vor veni şi ei. Avem o cină festivă în seara asta, mătuşă Colleen. Coco îşi păstră zâmbetul larg întipărit pe chip. Tatăl lui Trent vine şi el pentru câteva zile.

— Ce afemeiat bătrân, bolborosi Colleen în paharul ei. Tu, zise şi arătă spre Megan. Contabilă, nu?

— Da, doamnă.

— Megan este tare pricepută la numere, spuse Coco cu disperare. Suntem foarte recunoscători că o avem aici. Şi pe Kevin desigur. Ce băiat drăguţ!

— Vorbesc cu fata, Cordelia. Du-te şi agită-te la bucătărie!

— Dar…

— Haide, haide, du-te!

Cerându-şi scuze din priviri, Coco dispăru.

— Băiatul va face nouă ani în curând?

— Da, peste câteva luni.

Era pregătită pentru un comentariu acid privind

trecutul ei. Degetele lui Colleen se mişcau sacadat pe braţul fotoliului.

— Se înţelege cu odraslele Suzannei, nu?

— Foarte bine. De abia dacă au stat despărţiţi de când am ajuns. Megan se strădui să nu se arate prea speriată. A fost minunat pentru el. Şi pentru mine.

— Te mai deranjează Dumont?

Megan clipi.

— Pardon?

— Nu fi prostuţă! Am întrebat dacă scursoarea aia te-a mai deranjat.

Spinarea lui Megan se îndreptă brusc.

— Nu, nu l-am mai văzut şi nici nu am mai auzit de Baxter încă de dinainte să îl nasc pe Kevin.

— Vei auzi de el. Colleen tuşi şi se aplecă în faţă. Voia să deţină controlul în privinţa lui Megan O'Riley. A început să întrebe de tine.

Degetele lui Megan se încleştară pe paharul de coniac.

— Nu înţeleg.

— A început să pună întrebări, să îşi bage nasul.

Colleen lovi podeaua cu bastonul.

— De unde ştiţi asta?

— Îmi ţin urechile ciulite când vine vorba despre familie. Cu ochii sclipind, Colleen aştepta o reacţie, dar nu primi niciuna. Te-ai mutat aici, nu-i aşa? Fiul tău a fost acceptat drept fratele lui Alex şi al lui Jenny – şi al lui Christian.

Megan îşi simţea în stomac sloiuri de gheaţă subţiri şi ascuţite.

— Asta nu are nimic de-a face cu el.

— Nu fi prostuţă! Un bărbat ca Dumont crede că lumea se învârte în jurul lui. Ochii lui sunt îndreptaţi spre politică, fetiţo, şi circul acesta funcţionează de aşa natură încât nişte cuvinte bine alese spuse de tine către vreun reporter… Ideea era destul de bună ca să o facă pe Colleen

să zâmbească. Ei bine, drumul lui către Washington ar fi mai abrupt.

— Nu am nicio intenţie de a face totul public sau de a-l expune pe Kevin atenţiei publice.

— Înţelept, spuse Colleen. Păcat, dar înţelept. Să îmi spui dacă încearcă ceva. Mi-ar plăcea să îi mai pun beţe în roate.

— Mă descurc şi singură.

Colleen ridică dintr-o sprânceană albă ca zăpada.

— Probabil că da.

*

— De ce trebuie să port o cravată prostească?

Kevin se foia în timp ce Megan se chinuia cu nodul. Degetele ei rămăseseră ţepene încă de la discuţia cu Colleen.

— Pentru că este o cină specială, şi trebuie neapărat să arăţi bine.

— Cravatele sunt stupide. Pariez că Alex nu trebuie să poarte cravată.

— Nu ştiu ce poartă Alex, spuse Megan, ajunsă la capătul răbdării. Dar tu faci cum îţi spun eu.

Tonul aspru, rareori auzit, îl făcu să îşi muşte buza de jos.

— Prefer să mănânc pizza.

— Ei bine, nu mâncăm pizza. La naiba, Kevin, stai locului!

— Mă sugrumă.

— Eu te voi strânge de gât într-un minut. Îşi suflă părul din ochi şi legă nodul. Uite! Arăţi foarte bine.

— Arăt ca un tocilar.

— Bine, arăţi ca un tocilar. Acum, încalţă-te!

Kevin privi cu ciudă către pantofii lui negri lucioşi.

— Urăsc pantofii aceia. Vreau să îmi iau tenişii.

Exasperată, ea se aplecă la nivelul feţei lui.

— Tinere, îţi vei pune pantofii şi apoi vei fi mai atent la tonul vocii tale. Dacă nu, vei avea probleme.

Megan ieşi supărată din camera lui şi porni spre camera ei. Luându-şi peria de pe noptieră, începu să se perie uşor. Nici ea nu voia să ia parte la cina festivă. Aspirina pe care o înghiţise cu o oră în urmă nu reuşise să alunge durerea aspră pe care o resimţea în tot capul. Dar trebuia să încerce să afişeze zâmbetul de petrecere şi să nu arate că era îngrozită şi mânioasă din cauza lui Baxter Dumont.

Colleen ar putea să se înşele, se încuraja ea. În definitiv, trecuse aproape un deceniu. De ce şi-ar bate acum Baxter capul cu ea şi cu Kevin?

Pentru că voia să fie senatorul Statelor Unite. Megan închise ochii. Citea ziarele, nu? Baxter îşi începuse campania. Şi fiul lui nelegitim, niciodată recunoscut, nu prea avea loc pe drumul ales.

— Mamă.

Văzu reflexia lui Kevin în oglindă. Avea pantofii în picioare şi capul plecat, cu bărbia în piept. Vina îşi înfăşură degetele lipicioase în jurul inimii ei.

— Da, Kevin.

— Cum de te enervezi din orice?

— Nu fac asta. Se aşeză obosită pe marginea patului. Doar că mă doare capul un pic. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Îşi întinse braţele, oftând când el veni să o îmbrăţişeze. Eşti un tocilar aşa frumos, Kev. Când el râse, ea îi sărută creştetul capului. Hai să mergem jos! Poate Alex şi Jenny sunt deja acolo.

Îi găsiră, într-adevăr, acolo, iar Alex părea la fel dezgustat de cravata lui. Dar se întâmplau prea multe pentru ca băieţii să rămână supăraţi la nesfârşit. Aveau tartine de înfulecat, copii cu care să se joace şi aventuri de plănuit.

Toată lumea, normal, vorbea în acelaşi timp.

Volumul vocilor în cameră tăia prin capul dureros al lui Megan ca un fierăstrău ruginit. Acceptă paharul de

şampanie oferit de Trenton al II-lea şi îşi dădu silinţa să pară interesată de flirtul lui. Era dichisit, înalt şi bronzat, de o frumuseţe tipică şi şarmantă. Megan răsuflă uşurată când el îşi îndreptă atenţia spre Coco.

— Fac un cuplu drăguţ, nu crezi? şopti Nathaniel în urechea ei.

— Remarcabil.

Luă un cub de brânză şi se forţă să îl mănânce.

— Nu pari în formă, Meg.

— Sunt bine. Ca să îl distragă, schimbă subiectul. Te-ar putea interesa ce cred că am văzut după-amiaza asta.

— Da?

El o luă de braţ şi o îndreptă către uşile ce dădeau pe terasă.

— Coco şi Olandezul.

— Se certau iar? Tigăi zburând?

— Nu chiar. Inspiră adânc, sperând să îşi aline durerea de cap. Erau… cel puţin aşa cred…

Nathaniel se încruntă. Putea să completeze el pauzele dintre cuvinte.

— Glumeşti!

— Nu. Erau nas în nas, îmbrăţişaţi. Ea reuşi chiar să zâmbească, masându-şi uşor tâmpla. Şi, atunci când am intrat neanunţată, au sărit de parcă plănuiau să omoare pe cineva. Şi erau roşii în obraji. Amândoi.

— Olandezul, îmbujorat? Nathaniel începu să râdă, dar treptat începu să priceapă sensul vorbelor ei. Doamne, Dumnezeule!

— Eu cred că e drăguţ.

— Drăguţ. Se uită înapoi la Coco aşa cum era ea, elegantă, râzând la ceva ce Trenton şopti la urechea ei. E din altă ligă. O să îi frângă inima bietului om.

— Ce ridicol! Doamne, oare de ce nu putea să i se desprindă capul, să cadă de pe umeri pur şi simplu şi să o scutească de o asemenea durere? Evenimentele sportive au ligi, nu idile.

— Olandezul şi Coco. Îl îngrijora, pentru că erau doi dintre puţinii oameni din lume pe care putea spune că îi iubea. Eşti contabilă, dulceaţă, şi vrei să îmi spui mie că povestea asta nu dă cu virgulă?

— Nu-ţi spun nimic, răspunse ea. Decât că sunt atraşi unul de altul. Şi nu îmi mai spune „dulceaţă”.

— Bine, linişteşte-te! Se uită mai atent la ea. Care e problema?

Îşi lăsă vinovată mâna în jos de la tâmplă.

— Nu-i niciuna.

— Cu o înjurătură ce-i trăda nerăbdarea, o întoarse cu faţa la el, uitându-se în ochii ei.

— Durere de cap? Nasoală?

— Nu, este… Da, recunoscu ea. Nenorocită.

— Eşti tare încordată. Începu să îi maseze umerii. Ca un arc.

— Nu face asta.

— Este cu scop terapeutic. Îi masă muşchii umerilor cu degetele mari de la mâini. Orice plăcere pe care o simte celălalt este pur întâmplătoare. Ai avut dintotdeauna dureri de cap?

Degetele lui erau puternice, masculine şi magice. Era imposibil să nu se relaxeze sub efectul lor.

— Nu prea mi se întâmplă să am migrene.

— Prea mult stres. Mâinile lui îşi croiră drum încet către tâmplele ei. Ea închise ochii cu un oftat. Ţii prea multe în tine, Meg. Corpul tău te face să plăteşti pentru asta. Întoarce-te, lasă-mă să îţi masez umerii.

— Nu este…

Dar protestul ei se risipi în momentul în care el începu să apese zonele dureroase.

— Relaxează-te! Frumoasă noapte, nu? Luna e plină, stelele sunt pe cer. Te-ai plimbat vreodată pe stânci la lumina lunii, Megan?

— Nu.

— Florile sălbatice cresc din piatră seacă, şi valurile se

sparg asurzitor. Poţi să îţi imaginezi acele fantome pe care Kevin îşi doreşte aşa mult să le vadă. Unii oameni cred că e un loc magic, alţii nu prea.

Vocea şi mâinile lui erau liniştitoare. Ea aproape că putea să creadă că nu avea de ce să îşi facă griji. Este un tablou acasă la Suzanna cu stâncile sub lumina lunii, spuse Megan, încercând să se concentreze asupra conversaţiei.

— Lucrarea lui Christian Bradford – am văzut-o. Era ataşat de locul acela. Dar nu se compară cu realitatea. Ai putea să te plimbi cu mine după cină. Îţi voi arăta.

— Nu este momentul potrivit să te joci cu fata. Vocea lui Colleen spintecă aerul, în timp ce pocni cu bastonul de podea.

Deşi Megan se încordă iar, Nathaniel îşi ţinu mâinile acolo unde erau şi zâmbi larg.

— Pare un moment foarte potrivit, doamnă Colleen.

— Ha! Vagabondule! Buzele lui Colleen zvâcniră uşor. Îi plăceau vagabonzii chipeşi. Întotdeauna ai fost un scandalagiu. Mi te amintesc alergând prin sat. Se pare că marea a reuşit să te transforme într-un bărbat. Nu te mai vânzoli atâta, fetiţo! Nu te va lăsa în pace. Dacă eşti norocoasă.

Nathaniel sărută creştetul lui Megan.

— Este timidă.

— Ei bine, trebuie să treacă peste asta, nu? Cordelia s-a hotărât în sfârşit să ne hrănească. Vreau să stai cu mine, să vorbim despre bărci.

— Ar fi plăcerea mea.

— Ei bine, hai, adu-o şi pe ea! Am trăit pe vase de croazieră jumătate din viaţa mea, ba chiar mai mult. Colleen începu să povestească. Pun pariu că am văzut mai multe decât tine, băiete.

— Nu m-aş îndoi, doamnă. Nathaniel ţinu o mână pe Megan şi îi oferi lui Colleen braţul. Cu multe inimi frânte pe drum.

Ea râse puternic.

— Să ştii că da.

Sala pentru cină era plină de tot felul de mirosuri de mâncare, flori şi ceară de la lumânări. În clipa când toată lumea se linişti, Trenton al II-lea se ridică de la masă, cu paharul în mână.

— Aş vrea să ţin un toast. Vocea lui era la fel de nobilă precum costumul. Pentru Cordelia, o femeie cu un talent extraordinar, întrecut numai de frumuseţea ei.

Paharele se ciocniră. Spionând de dincolo de uşă, Olandezul îşi suflă nasul şi spuse o sudalmă, apoi se îndreptă spre bucătărie.

— Trent. C.C. se înclină către soţul ei, cu voce joasă. Ştii că te iubesc.

Când auzi cuvintele ei, bănui ce urma.

— Da, ştiu.

— Şi că îl ador pe tatăl tău.

— Aha…

— Dar, dacă încearcă ceva cu mătuşa Coco, va trebui să îl ucid.

— Corect.

Trent afişă un zâmbet firav şi începu primul fel.

La celălalt capăt al mesei, fără să ştie de ameninţare, Trenton îşi concentră atenţia asupra lui Colleen.

— Spuneţi-mi ce credeţi despre complexul turistic, doamnă Calhoun?

— Îmi displac profund hotelurile. Nu mă cazez niciodată în ele.

— Mătuşă Colleen. Coco dădu din mâini. Hotelurile St. James sunt faimoase în toată lumea pentru lux şi bun-gust.

— Nu le pot suferi, spuse Colleen plină de sine, în timp ce luă o lingură de supă.

— Ce este asta?

— Este supă de homar, mătuşă Colleen.

— Îi trebuie sare, spuse ea, doar ca să comenteze. Tu, băiete! Kevin se trezi cu un deget în faţă. Nu mai sta cocoşat. Vrei să creşti strâmb?

— Nu, doamnă.

— Ce ambiţii ai?

Kevin se holbă la ea neajutorat, dar respiră apoi uşurat când mama lui îl luă de mână.

— Aş putea să fiu marinar, zise el repede. Am navigat pe *Mariner*.

— Ha! Plăcut impresionată, ea îşi ridică paharul de vin. Foarte bine pentru tine. Nu tolerez leneşi în familia asta. Eşti prea slab. Mănâncă supa, aşa cum e ea.

Cu un mormăit tăcut, Coco sună să fie adus cel de-al doilea fel.

*

— Ea nu se schimbă niciodată. Lilah o legăna pe Bianca în vreme ce o alăpta. Camera copiilor era liniştită, slab luminată. Megan se îndrepta spre ea, considerând ăsta motivul perfect de evadare.

— Ea e... Megan căută o frază diplomatică. O doamnă.

— Este un ghimpe în coastă. Lilah râse uşor. Dar o iubim.

În scaunul de lângă ea, Amanda oftă.

— Imediat ce o să afle de registrul lui Fergus, o să înceapă să te bată la cap.

— Şi să te hărţuiască, adăugă C.C., legănându-l pe Ethan.

— Şi să te urmărească, termină Suzanna şirul de avertismente în timp ce schimba scutecul lui Christian.

— Asta sună promiţător.

— Nu te îngrijora! Râzând, Suzanna îl băgă pe Christian în pătuţ. Suntem în spatele tău.

— Observă, adăugă Lilah cu un zâmbet, cuvântul-cheie *spate*.

— Apropo de registru. Am tras la xerox câteva pagini care ar putea să vă intereseze. El a scris notiţe despre înţelegeri de afaceri, probleme personale, achiziţii. La un

moment dat, inventariază şi bijuteriile – pe ale Biancăi, presupun, – pentru asigurări.

— Smaraldele? Amanda ridică dintr-o sprânceană când Megan încuviinţă. Şi când te gândeşti că am petrecut ore bune scotocind prin hârtii, încercând să dovedim că ele chiar au existat.

— Sunt notate şi alte piese – în valoare de sute de dolari.

— El a vândut aproape totul, spuse C.C. Am găsit documentele de vânzare. A scăpat de tot ce îi amintea de Bianca.

— Încă doare, recunoscu Lilah. Nu banii, deşi Dumnezeu ştie că i-am fi folosit. Dar doare pierderea a ceva ce era al ei, ceva ce nu vom putea lăsa mai departe.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Amanda se ridică să o pună pe Delia în pătuţ. Suntem prea sentimentale. Presupun că toate simţim o conexiune puternică cu Bianca.

— Ştiu cum vă simţiţi. Era ciudat să recunoască asta, dar Megan nu avea de ales. Şi eu simt asta. Presupun că toate referinţele din registrul vechi şi portretul ei din hol ajută. Un pic ruşinată, ea râse. Uneori, când merg pe coridor noaptea, aproape că o pot simţi în jurul meu.

— Desigur, spuse Lilah. Doar e aici.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, spuse Nathaniel în timp ce intră, vădit confortabil, într-o cameră unde erau numai bebeluşi şi mame care alăptau.

Lilah zâmbi.

— Bună, frumosule. Ce te aduce în aripa maternităţii?

— Sunt aici ca să îmi găsesc partenera.

Când o luă pe Megan de mână, ea se trase înapoi.

— Nu suntem parteneri.

— Nu ai acceptat să facem o plimbare?

— Nu am spus niciodată…

— Este o noapte aşa frumoasă.

Suzanna îl ridică pe Christian în braţe şi îi alintă.

— Trebuie să îl culc pe Kevin.

Tot căuta scuze, dar niciuna nu părea să funcţioneze.

— L-am învelit deja, spuse Nathaniel în timp ce o împingea spre uşi.

— L-ai dus pe Kevin la culcare?

— De vreme ce a adormit în braţele mele, mi s-a părut normal. Oh, Suzanna, Holt a spus că ai tăi micuţi sunt gata de culcare.

— Mă duc acum. Suzanna aşteptă până când Megan şi Nate nu o mai puteau auzi înainte să se întoarcă spre surorile ei. Ce credeţi?

Amanda zâmbi cu îngâmfare.

— Cred că funcţionează perfect.

— Sunt de acord. C.C. Îl aşează pe Ethan confortabil în pătuţul lui. Credeam că Lilah a înnebunit când a venit cu ideea să îi cuplăm pe cei doi.

Lilah căscă şi oftă.

— Nu dau greş niciodată. Apoi ochii ei sclipiră. Pariez că putem să îi vedem de la fereastră.

— Să îi *spionăm*? Amanda ridică din sprâncene. Bună idee, spuse ea şi se grăbi spre fereastră.

*

Siluetele lor erau luminate de lună.

— Complici lucrurile, Nathaniel.

— Le simplific, o corectă el. Nimic nu e mai simplu decât o plimbare în lumina lunii.

— Nu aici te aştepţi să se oprească totul.

— Nu. Dar încă ne mişcăm în ritmul tău, Meg. Îi duse mâna la buze şi o sărută absent când începură să urce. Par să am nevoie să fiu în jurul tău. Este cea mai ciudată chestie. Nu pot să scap de ea. Aşa că, până la urmă, de ce aş încerca? De ce să nu merg în direcţia asta?

— Nu sunt o femeie simplă. Ea îşi dorea să fie, măcar pentru noaptea asta, măcar pentru o oră la lumina stelelor.

Am adunat multe resentimente şi o nesiguranţă de care nici nu eram conştienta înainte să te întâlnesc. Nu voi mai permite altcuiva să mă rănească din nou.

— Nimeni nu te va răni. Într-un gest subtil de protecţie, el îşi puse braţul în jurul ei şi se uită spre cer. Uite ce mare este luna în noaptea asta. Atârnând acolo. Poţi să vezi Venus şi mica stea de după ea. Uite şi Orion. El îi ridică mâna şi i-o ghidă aşa cum făcuse şi când îi arătase hărţile, pe mare. Şi constelaţia Gemenilor. O vezi?

— Da. Se uită la mâinile lor împreunate conectând stelele în timp ce briza mării se ridică uşor dinspre apă, mişcând florile ce creşteau sălbatice din stâncă.

Romantic, misterios. Coco aşa spusese. Da, aşa era, şi Megan descoperi că era mult mai impresionată decât ar fi crezut.

Era acolo, nu? Stând pe stâncă alături de un bărbat care trăise pe mare şi care o ţinea acum de mână cu mâna lui aspră, a cărui voce o ajuta să vadă imaginile pictate de stele.

Corpul lui era cald şi solid lipit de al ei. Şi sângele îi pompa puternic şi dezlănţuit prin vene.

Vie. Vântul, marea şi omul de lângă ea o făceau să se simtă vie.

Şi poate era ceva mai mult la mijloc – fantomele acelea Calhoun. Stâncile păreau să invite spiritele să se plimbe, în aerul încărcat de mulţumire. Şi strălucirea dragostei care rezistase trecerii timpului.

— Nu ar trebui să fiu aici, aşa, zise ea, dar nu plecă nicăieri, nici măcar atunci când buzele lui îi atinseră părul.

— Ascultă, şopti el. Închide ochii şi ascultă şi poţi auzi stelele respirând.

Ea făcu întocmai şi ascultă şoaptele şi vibraţiile din aer. Şi propria inimă.

— De ce mă faci să mă simt aşa?

— Nu am un răspuns. Nu totul are logică, Meg. Pentru că voia mult să îi vadă faţa, o întoarse încet spre el. Nu totul trebuie să aibă logică. Şi o sărută. Buzele lui le

atinseră pe ale ei, urcând uşor spre temple, peste frunte şi în jos. Cum mai e durerea de cap?

— S-a dus. Aproape.

— Nu. Ţine ochii închişi. Buzele lui trecură peste ochii ei, catifelate ca aerul, înainte să îi străbată încet chipul. Sărută-mă şi tu înapoi.

Cum ar fi putut să nu facă asta când gura lui era atât de tentantă pe buzele ei? Cu un mic geamăt de renunţare, ea îşi lăsă inima să conducă. Doar pentru noaptea aceea, îşi promise ea. Doar pentru moment.

Acea mică schimbare de atitudine îl topi. Ea se abandonase în îmbrăţişarea lui, cu buzele ezitante acum fierbinţi, deschizându-se, oferind mai mult. Avu nevoie de un efort de voinţă pentru a nu o lipi strâns de el şi a se descătuşa.

Ea nu îi putea rezista. Poate că el ştiuse că magia acelor locuri avea să îi farmece pe amândoi şi să o facă pe ea să se predea – şi să îi amintească lui să aibă grijă.

— Te vreau, Megan! Îi sărută gâtul şi obrajii. Te vreau atât de mult, încât sunt tot încordat.

— Ştiu. Îmi doresc… Ea îşi lipi faţa de umărul lui. Nu mă joc, Nathaniel.

— Ştiu. El îi mângâie părul. Ar fi fost mai uşor dacă te-ai fi jucat, pentru că ştiu toate regulile. Ţinându-i chipul în mâini, el îi ridică uşor capul. Şi cum să le încalc. El oftă şi o sărută din nou. Ochii tăi fac totul atât de dificil pentru mine. El se dădu înapoi. Mai bine te duc înapoi.

— Nathaniel. Ea îşi puse mâna pe pieptul lui. Eşti primul bărbat care m-a făcut… cu care am vrut să fiu – de când s-a născut Kevin.

Ceva sălbatic, periculos străluci în ochii lui la auzul cuvintelor ei.

— Crezi că îmi este mai uşor dacă ştiu asta? Ar fi râs dacă nu s-ar fi simţit pe punctul de a exploda. Megan, mă ucizi.

Dar îşi duse un braţ în jurul umerilor ei şi o conduse în jos pe cărare.

— Nu ştiu cum să mă comport, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu a trebuit să mă descurc cu aşa ceva înainte.

— Ţine-o tot aşa, o avertiză el, şi te iau şi te duc direct în pat. În al meu.

Imaginea îi trezi fiori de vinovăţie.

— Încerc doar să spun adevărul.

— Încearcă să minţi, spuse el cu o grimasă. Fă totul mai uşor pentru mine.

— Sunt o mincinoasă groaznică. Se uită la el. Nu era interesant, se gândi ea, că în sfârşit el era în dezavantaj? Nu pare logic să te deranjeze că îţi spun cum mă simt.

— Mă deranjează să mă confrunt cu ce simt eu. El inspiră adânc. Şi nu mă simt logic. Nici în noaptea aceasta nu avea să adoarmă. Dorinţa nu are odihnă.

— Ce?

— Robert Burton. Nimic.

Se îndreptară spre luminile Turnurilor. Ţipetele ajunseră la ei înainte să apuce să traverseze curtea.

— Coco, spuse Megan.

— Olandezul.

Luând-o de mână pe Megan, Nathaniel grăbi pasul.

— Eşti insultător şi enervant.

Coco ţipă la Olandez, cu bărbia sus şi cu mâinile în şolduri. Braţele lui masive erau încrucişate peste piept.

— Am văzut ce am văzut şi am spus ce am spus.

— Nu eram deloc peste Trenton ca o… o…

— Lipitoare, spuse Olandezul cu dispreţ. Ca o lipitoare pe coca unui iaht de lux.

— Doar dansam.

— Ha! Aşa zici tu. Noi avem alt cuvânt pentru asta. Unde am crescut eu, îi spunem…

— Olandezule!

Nathaniel întrerupse descrierea nepoliticoasă.

— Uite! Agitată, Coco îşi netezi cu grijă rochia. Ai făcut o scenă.

— Tu eşti cea care face o scenă, cu bogătaşul acela.

Dându-te în spectacol.

— S-s-spectacol. Înfuriată, ea se îndreptă arătându-şi înălţimea considerabilă. Nu m-am dat în spectacol în toată viaţa mea. Domnule, sunteţi de tot râsul!

— Îţi arăt eu de tot râsul!

— Gata! Pregătit pentru pumni, Nathaniel interveni. Olandezule, ce e în neregulă cu tine? Eşti beat?

— Un pahar sau două de rom nu mi-au făcut niciodată rău. Se uită la Coco peste umărul lui Nathaniel. Ea se poartă ciudat. Dă-te din calea mea, băiete! Mai am unul sau două lucruri de spus.

— Ai terminat, îl corectă Nathaniel.

— Pleacă, Nate! Toţi ochii se întorseseră către Coco. Ea avea obrajii roşii, ochii mari şi aerul unei ducese. Prefer să mă ocup eu de asta.

— Megan o trase uşor de mână. Coco, nu crezi că ar trebui să mergi înăuntru?

— Nu, nu cred. O bătu uşor pe mână. Acum, dragă, tu şi Nate ar trebui să mergeţi. Eu şi domnul Van Horne trebuie să tratăm acest subiect în privat.

— Dar...

— Nathaniel, spuse ea întrerupând-o, du-o pe Megan înăuntru, acum!

— Da, doamnă.

— Eşti sigur că ar trebui să îi lăsăm singuri?

Nathaniel continuă să o îndrume pe Megan spre uşile terasei.

— Vrei să fii prinsă la mijloc în aşa ceva?

Megan se uită înapoi peste umăr.

— Nu. Râse, clătinând din cap. Nu, nu cred.

— Ei bine, domnule Van Horne, începu Coco, după ce se asigură că erau singuri din nou. Mai ai ceva de zis?

— Mai am destule. Pregătit pentru luptă, el făcu imediat un pas înainte. Să îi spui bogătaşului să îşi ţină mâinile acasă.

Ea îşi ridică bărbia şi se bucură de senzaţia de fluturi

din stomac atunci când ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Şi dacă nu?

Olandezul mârâie ca un lup – exact ca un lup, se gândi Coco, provocându-şi perechea.

— Îi voi rupe braţele subţiri ca pe nişte chibrituri.

„Doamne”, se gândi ea.

— Chiar aşa?

— Pune-mă la încercare!

El o trase, şi ea se lăsă să cadă în braţele lui.

De data asta ea era pregătită pentru sărut. Când se depărtară unul de altul, erau amândoi cu răsuflarea tăiată şi uimiţi.

Uneori, înţelese Coco, totul depindea de femeie. Îşi umezi buzele şi înghiţi în sec.

— Camera mea este la etajul doi.

— Ştiu unde este. Un zâmbet fantomatic îi apăru pe buze. A mea este mai aproape. O luă în braţe – aşa cum un pirat îşi ia ostaticul, se gândi Coco visătoare.

— Eşti o femeie straşnică, Coco!

— Oh, Niels, spuse ea cu mâna în dreptul inimii.

capitolul 7

Nu-i stătea în fire lui Megan să viseze cu ochii deschişi. Ani de disciplină mentală o învăţaseră că visele sunt pentru dormit, nu pentru dimineţi ploioase când ceaţa se strecoară în jurul casei şi când pe ferestre ploaia se prelinge şiroaie, ca un şuvoi de lacrimi. Dar calculatorul ei scotea un zumzet liniştit fără ca nimeni să îl bage în seamă, iar bărbia ei se rezema de pumn în timp ce mintea îi hoinărea la lumina lunii, flori sălbatice şi tunetele mării, aşa cum făcuse de multe ori în ultimele zile.

Din când în când, devenea conştientă de reveriile sale şi se întorcea la logică. Ajuta să îşi amintească de singura

sa iubire, care fusese o iluzie, o minciună ce îi furase inocenţa, îi trădase sentimentele şi viitorul. Se crezuse imună, fericită să fie aşa. Până la Nathaniel.

Ce trebuia să facă, acum că viaţa ei luase întorsătura asta neaşteptată? În definitiv, ea nu mai era un copil care credea totul sau care avea nevoie de promisiuni şi de cuvinte deşarte. Acum, că nevoile ei fuseseră trezite la viaţă, putea ea să şi le satisfacă fără să fie rănită?

Oh, cât îşi dorea ca inima ei să rămână nepăsătoare! Cât îşi dorea să fie înţeleaptă, descurcăreaţă şi sofisticată şi să se poată implica într-o aventură pur fizică, fără ca emoţiile să cântărească atât de mult.

De ce nu putea atracţia, echilibrată de afecţiune şi respect, să fie de ajuns? Ar trebui să fie o ecuaţie atât de simplă! Doi adulţi cu consimţământ, plus dorinţă, multiplicat cu înţelegere şi compasiune, egal plăcere reciprocă.

Îşi dorea să fie sigură că nu există vreo fracţie ascunsă care să îi strice calculele.

— Megan?

— Hmm? Se întoarse către sursa vocii, cu o expresie visătoare. Ieşi din starea de reverie când o văzu pe Suzanna în biroul ei, zâmbindu-i. Oh, nu te-am auzit!

— Erai la kilometri depărtare.

Prinsă visând cu ochii deschişi, Megan încercă să îşi revină, oarecum ruşinată, şi începu să aranjeze hârtii pe birou.

— Cred că da. Este ceva cu ploaia.

— E minunată – întotdeauna mă face visătoare. Suzanna era sigură că ştia pe unde umbla mintea lui Megan. Deşi mă îndoiesc că turiştii şi copiii gândesc la fel.

— Kevin credea că ceaţa e nemaipomenită – până când i-am spus că nu poate să se caţăre pe stânci pe o asemenea vreme.

— Şi Alex şi Jane aveau planuri de asalt pentru fortăreaţa O’Riley, dar le-au amânat. Copiii sunt în camera lui Kevin, apărând planeta de invazia extraterestră. Este

minunat să îi vezi împreună.

— Ştiu. Se înţeleg aşa bine.

— De minune, spuse Suzanna râzând şi se aşeză pe marginea biroului lui Megan. Cum merge cu munca?

— Merge. Amanda ţinea totul în ordine, aşa că nu trebuie decât să trec totul pe calculator şi să adaptez stilului meu.

— Este o mare uşurare pentru ea să poată să îţi lase ţie totul în grijă. În unele zile ţinea registrele într-o mână, telefonul la ureche şi pe Delia la sânul ei.

Imaginea o făcu pe Megan să zâmbească.

— Pot să îmi imaginez. Este incredibil de organizată.

— Jonglează bine. Nu urăşte nimic mai mult decât să scape mingea. Înţelegi asta.

— Da, ştiu. Megan ridică un creion şi se jucă cu el. M-a îngrijorat venirea mea aici, Suzanna, prezenţa lui Kevin. Îmi era frică nu numai că puteam scăpa mingea, ci chiar că riscam să le dau de-a dura pe toate, şi mă temeam să nu zic sau chiar să gândesc ceva care te-ar face să te simţi stânjenită.

— Nu am trecut peste asta, Megan?

— Tu da. Oftând, Megan puse creionul jos. Poate că e mai greu pentru că eu am fost cealaltă femeie.

— Tu ai fost? Suzanna vorbi pe un ton cald. Sau eu?

Megan putu doar să clatine din cap.

— Nu pot să spun că mi-aş dori să merg înapoi în timp şi să schimb lucrurile, pentru că, dacă aş face asta, nu l-aş mai avea pe Kevin. Ea inspiră adânc şi întâlni ochii Suzannei. Ştiu că tu îl vezi pe Kevin ca pe un frate al copiilor tăi şi că îl iubeşti.

— Da, aşa e.

— Vreau să ştii că şi eu mă gândesc la copiii tăi de parcă ar fi familia mea şi că îi iubesc.

Suzanna îşi puse o mână peste mâna lui Megan.

— Ştiu că aşa simţi. Unul dintre motivele pentru care am trecut pe la tine a fost să te întreb dacă îl laşi pe Kevin

să vină cu noi. Merg la o seră azi, cu treabă. Alex şi Jenny se bucură întotdeauna să mă însoţească – mai ales dacă e şi pizza la prânz.

— Nu mă pot gândi la altceva care l-ar face mai fericit. Ceva care să compenseze pentru cravata de ieri.

În ochii Suzannei se vedea amuzamentul.

— Mai că a trebuit să îl sugrum pe Alex ca să i-o pun la gât. Şi sper că mătuşa Coco nu mai plănuieşte vreo seară formală în viitorul apropiat. Ea îşi înclină capul. Vorbind despre mătuşa Coco, ai văzut-o azi?

— Numai pentru un minut, imediat după prânz. De ce?

— Cânta cumva?

— De fapt, da. Megan afişă o expresie gânditoare, dar uşor amuzată. De fapt, cântă în fiecare dimineaţă de câteva zile deja.

— Cânta şi acum. Şi mirosea a cel mai bun parfum al ei. Suzanna deveni puţin neliniştită. Mă întreb dacă tatăl lui Trent… Desigur, s-a întors la Boston acum, aşa că nu cred că are sens să mă îngrijorez. Este un om cumsecade şi ţinem mult la el, dar, ei bine, a fost căsătorit de patru ori şi nu pare să fie fidel unei singure femei.

— Am observat. După o scurtă discuţie privind împărtăşirea secretelor celor dragi, Megan îşi drese glasul. De fapt, nu cred că Coco are ochi pentru el.

— Nu?

— Olandezul, spuse Megan şi privi nedumerirea din ochii Suzannei.

— Poftim?

— Cred că ea şi Olandezul sunt… atraşi unul de celălalt.

— Olandezul? Olandezul nostru? Dar mereu se plânge de el, şi el sare la gâtul ei cu fiecare ocazie. Întotdeauna se ceartă şi… Privirea ei se pierdu în zare, şi apoi îşi duse degetele la buze. Oh, spuse ea, în timp ce ochii ei dansau. Oh, oh, oh…

Se holbară una la cealaltă, încercând să se abţină, până când izbucniră în râs. Megan se simţea în largul ei discutând ca între surori despre un membru al familiei. După ce îi povesti Suzannei cum dăduse peste Coco şi Olandez în bucătărie, îi spuse şi despre scena de pe terasă.

— Erau scântei acolo, Suzanna. La început, am crezut că vor deveni violenţi, dar apoi am înţeles că este vorba mai mult despre un – ei bine, un ritual de împerechere.

— Un ritual de împerechere, repetă Suzanna cu voce tremurândă. Chiar crezi că ei…?

— Ei bine… Megan ridică din sprâncene. Ea chiar cântă mult în ultima vreme.

— Cu siguranţă. Suzanna lăsă ideea să i se întipărească în minte, fericită pentru Coco. Cred că voi trece pe la bucătărie mai târziu, să verific atmosfera.

— Sper că pot conta pe un raport detaliat.

— Absolut. Încă zâmbind, Suzanna se ridică să meargă spre uşă. Cred că a fost o lună deosebită noaptea trecută.

— Chiar a fost, şopti Megan. O lună deosebită. Suzanna se opri cu mâna pe mânerul uşii.

— Şi Nathaniel e un bărbat deosebit.

— Credeam că vorbim despre Olandez.

— Vorbeam despre poveşti de dragoste, o corectă Suzanna. Ne vedem mai târziu.

Megan se încruntă la uşa închisă. Doamne, era atât de evident?

*

După ce îşi petrecu restul dimineţii şi o parte din după-amiază lucrând la registrele complexului turistic, Megan îşi oferi o mică recompensă sub forma unei ore petrecute cu registrul lui Fergus. Ea se bucură să adune costurile cailor din grajduri şi cele pentru întreţinerea trăsurilor. Era ceva nou să descopere câte cheltuieli erau

implicate în organizarea unui bal la Turnuri în 1913. Şi, citind notiţele de pe margine, înţelese şi de ce.

Toate invitaţiile acceptate. Nimeni nu îndrăzneşte să refuze. B. a comandat flori – s-a plâns că totul pare ostentativ. I-am spus că decoraţiile deosebite aduc succes şi că nevasta nu trebuie să îşi contrazică soţul. Ea va purta smaralde, nu colier de perle cum a sugerat, pentru a arăta lumii bune că am bun-gust şi mijloace financiare, să aducă aminte tuturor care este locul ei...

Locul ei ar fi fost cu Christian. Megan se gândi cu milă la Bianca. Cât de trist că numai moartea îi putuse uni.

Încercând să scape de tristeţe, se uită la paginile din urmă. Numerele nu aveau niciun sens. Nu erau cheltuieli. Nici date. Numere de conturi, probabil. Preţuri la bursă, numere de loturi?

Poate merita să facă un drum până la bibliotecă, pentru a vedea ce informaţii din 1913 putea găsi care să explice ce găsise în registrul vechi. Şi pe drum se putea opri şi la Shipshape, ca să lase evidenţa pentru aprilie şi să ia mai multe chitanţe.

Dacă se întâmpla să dea şi peste Nathaniel, ar fi fost doar o coincidenţă.

*

Era o plăcere să conducă prin ploaie. Picăturile mici şi constante îi ţineau pe oamenii iubitori de vară înăuntru. Câţiva pietoni umblau pe trotuar, uitându-se la vitrine pe sub umbrele. Apa din Golful Francez era cenuşie şi înceţoşată, cu pânzele navelor străpungând aerul greu.

Ea putea auzi sunetele de alarmă de pe bărci, clonele moderne ale cornurilor de vânătoare engleze. Era de parcă toată insula era acoperită cu o pătură, în siguranţă, bine păzită şi solitară. Era tentată să conducă mai departe, să urmeze drumul spre Parcul Naţional Acadia sau pe cel de

pe lângă ţărm.

Poate aşa urma să facă. După ce termina treaba pe ziua aceea, putea să facă un drum, să exploreze noua sa casă. Şi poate că Nathaniel urma să o însoţească.

Dar nu văzu maşina lui în parcarea de la Shipshape. Era ridicol să spună că nu conta dacă îl vedea sau nu. Pentru că chiar conta. Voia să îl vadă, să îi observe ochii ţintuind-o. Modul în care i se curbau buzele.

Poate că parcase după colţ. Îşi luă servieta şi sări din maşină, mergând până în birou. Era gol.

Primul moment de dezamăgire o surprinse. Abia acum, când nu-l găsi la birou, îşi dădu seama cât de mult sperase să dea de el. Apoi auzi, slab, dincolo de perete, o melodie de la radio. Cineva era în atelierul din spatele clădirii. Probabil lucra la reparaţii, de vreme ce apa era prea agitată pentru excursii pe mare.

Nu voia să verifice cine era acolo, îşi spuse ea cu convingere. Venise cu treabă, aşa că scoase foaia şi o puse pe biroul plin. Dar ar trebui să poată să discute cu cineva despre al doilea trimestru şi previziunile pentru restul anului. Dar mai putea amâna.

Privi uimită dezordinea din jur, pe care nu o putea înţelege. Cum putea cineva să lucreze sau să spere să se concentreze în asemenea haos?

Fu tentată să facă ordine, dar se întoarse cu spatele şi merse până la dulapul cu dosare. Avea să ia ce îi era necesar şi să lase restul. Apoi urma să se întoarcă liniştită la magazin.

Când auzi uşa deschizându-se, se întoarse, pregătită cu un zâmbet, care îi pieri însă de pe chip când văzu străinul din pragul uşii.

— Vă pot ajuta?

Omul intră şi închise uşa în spatele lui. Când zâmbi, în creierul lui Megan se produse un scurtcircuit.

— Bună, Megan.

Pentru un moment, timpul se opri în loc şi o luă de la capăt. Se întoarse înapoi cu cinci ani, apoi cu şase şi zece,

către o perioadă când era tânără şi fără griji şi gata să creadă în dragostea la prima vedere.

— Baxter, şopti ea. Cât de ciudat că nu îl recunoscuse! Nu se schimbase aproape deloc în ultimii zece ani. Era la fel de chipeş şi de aranjat ca atunci când îl văzuse pentru prima oară. Un prinţ din poveşti cu minciuni pe buze.

Baxter îi zâmbi. De zile întregi încercase să o prindă singură. Frustrarea îl împinsese să o abordeze aici şi acum. Pentru că era un bărbat preocupat de imaginea sa, verificase biroul cu atenţie înainte să intre pe uşă. Fusese uşor să observe că era singură într-un spaţiu mic. Voia să stabilească cu ea nişte lucruri o dată pentru totdeauna. Calm, desigur, se gândi în timp ce ea se holba la el. Rezonabil. Privat.

— Drăguţă ca de obicei, nu-i aşa? Îi plăcea să o vadă şocată. Avantajul era de partea lui, aşa cum prefera să fie. Plănuia întâlnirea asta de câteva săptămâni. Anii au fost blânzi cu tine, Megan. Ai pierdut din aspectul de copil şi eşti aproape elegantă. Complimentele mele!

Atunci când el păşi mai aproape, ea nu se mişcă. Nici picioarele şi nici creierul nu o mai ascultau. Nici măcar atunci când el ridică un deget şi o mângâie pe obraz, până sub bărbie, nu putu să reacţioneze.

— Întotdeauna ai fost frumoasă, Megan, cu ochii plini de o inocenţă care îl poate face pe un bărbat să vrea să o fure.

Ea se cutremură. El zâmbi.

— Ce faci aici? *Kevin* era singurul la care se putea gândi. Ce bine că nu era cu ea.

— Ciudat, asta voiam să te întreb eu. Ce faci tu aici, Megan?

— Locuiesc aici. Ura ezitarea din vocea ei, ca un ecou al unei răni vechi. Lucrez aici.

— Te-ai plictisit de Oklahoma, nu? Voiai o schimbare? El se apropie de ea, până când ea ajunse cu spatele la dulapul cu dosare. Mita, ştia bine, nu avea să funcţioneze

cu ea. Nu când avea sprijin financiar de la familia O'Riley. Intimidarea era următoarea alegere logică. Nu mă considera prost, Megan! Ar fi o greşeală groaznică.

Atunci când spatele ei dădu de dulap, ea înţelese că bătea în retragere, şi atunci şocul dispăru, iar spatele ei se îndreptă. Nu mai era copil, ci femeie. Conştientă, responsabilă.

— Nu e treaba ta de ce m-am mutat aici.

— Oh, ba este. Vocea lui era mătăsoasă, silenţioasă, rezonabilă. Prefer ca tu să fii în Oklahoma, Megan. Cu slujba ta drăguţă şi sigură, în mijlocul familiei tale iubitoare. Chiar prefer asta.

Ochii lui erau atât de reci, observă ea cu mirare. Ce ciudat că nu văzuse asta, că nu îşi amintea asta.

— Ce preferi tu nu înseamnă nimic pentru mine, Baxter.

— Chiar credeai că nu voi afla că te-ai alăturat fostei mele soţii şi familiei ei? continuă el, pe acelaşi ton rezonabil. Că nu te-am urmărit de-a lungul anilor?

Cu un efort considerabil, ea îşi linişti respiraţia, dar apoi, când încercă să scape, el o blocă. Nu îi era frică încă, dar tot ce încercase să suprime ieşea din nou la suprafaţă.

— Nu mi-am pus problema dacă vei afla sau nu. Şi nu, nu am ştiut că mă urmăreai. De ce ai fi făcut asta? Nici eu, nici Kevin nu am însemnat nimic pentru tine.

— Ai aşteptat mult timp să faci o mişcare. Baxter făcu o pauză, încercând să îşi controleze furia pe care o simţea în gâtlej. Muncise prea mult, făcuse prea multe lucruri ca să vadă cum o greşeală din trecut îl urmărea acum să îl doboare. Ai fost isteaţă, Megan, mai isteaţă decât aş fi crezut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Chiar te aştepţi să cred că nu ştiai nimic despre campania mea? Nu voi tolera o încercare patetică de răzbunare.

Vocea ei era mai calmă acum, în ciuda faptului că putea să îşi simtă corpul tremurând cu un amestec straniu

de emoţii.

— Cu riscul de a mă repeta, nu ştiu despre ce vorbeşti. Viaţa mea nu îţi aparţine, Baxter, şi viaţa ta nu mă interesează. Ai fost foarte clar în privinţa asta acum mult timp, când ai refuzat să ai de-a face cu mine sau cu Kevin.

— Aceasta este tactica pe care o adopţi? Voia să fie calm, dar furia îl copleşea. Intimidarea, înţelese el, nu avea să fie de ajuns. Fata inocentă, tânără, sedusă, trădată, abandonată? Lăsată în urmă, însărcinată şi cu inima frântă? Te rog, scuteşte-mă!

— Nu este o tactică, ci adevărul.

— Erai tânără, Megan. Dar inocentă? Dinţii lui sclipiră. Acum, inocenţa este altă poveste. Erai destul de doritoare, ba chiar de-abia aşteptai.

— Te-am crezut! strigă ea – o greşeală, pentru că propria voce îi dărâmă echilibrul. Am crezut că mă iubeai, că voiai să te căsătoreşti cu mine. Şi tu ai profitat. N-ai avut niciodată intenţia de a-ţi face un viitor cu mine. Erai deja logodit. Eu am fost doar o ţintă uşoară.

— Cu siguranţă uşoară. El o lipi cu spatele la dulap, mâinile lui grele pe umerii ei. Şi foarte, foarte ademenitoare. Dulcea Megan. Foarte dulce.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Nu încă. Mă vei asculta cu atenţie. Ştiu de ce ai venit aici, unindu-te cu clanul Calhoun. Mai întâi vor fi şoapte, apoi zvonuri, urmate de o poveste tristă către un reporter milos. Baba aia a pus presiune pe mine din cauza Suzannei. El se gândi cu dezgust la familia Calhoun. Dar am făcut ca totul să funcţioneze pentru mine. În interesul copiilor, mârâi el. Când l-am lăsat pe Bradford să îi adopte, renunţând de bunăvoie la drepturile mele, astfel încât copiii să poată avea siguranţa unei familii tradiţionale.

— Nu ţi-a păsat niciodată nici de ei, nu-i aşa? Megan vorbea cu voce răguşită. Alex şi Jenny nu au însemnat nimic pentru tine, la fel precum Kevin.

— Ideea este, continuă el, că baba nu are niciun motiv să îmi facă probleme din cauza ta. Aşa că, Megan, mai bine

îţi vezi de treaba ta şi mă asculţi. Lucrurile nu se vor rezolva cu tine aici, aşa că te vei muta înapoi în Oklahoma.

— Nu merg nicăieri, începu ea, dar apoi simţi că nu mai putea să respire, din cauza degetelor lui înfipte în gâtul ei.

— Te vei întoarce la viaţa ta liniştită, departe de locul acesta. Nu vor fi zvonuri, nu vor avea loc interviuri lacrimogene cu reporteri. Dacă încerci să mă subminezi, să mă implici în vreun fel, te voi distruge. Când termin cu tine – şi, crede-mă, cu banii Dumont pot angaja destui oameni care vor jura că le-ai adus satisfacţie –, când termin cu tine, repetă el, nu vei fi nimic mai mult decât o târfă ordinară cu un bastard.

Privirea ei se înceţoşa. Nu ameninţarea o sperie – nici măcar nu reuşi să o înfurie prea mult. Ci cuvântul *bastard* asociat cu băieţelul ei.

Înainte să-şi dea seama de intenţia ei, Megan îşi ridică mâna şi îl pălmui zgomotos pe obraz.

— Să nu te mai aud că vorbeşti astfel despre fiul meu.

Când Dumont o lovi, la rândul lui, pe obraz, ceea ce simţi nu fu durere sau şoc din cauza loviturii, ci furie.

— Nu mă forţa, Megan, spuse el, gâfâind. Nu mă forţa, pentru că vei regreta. Cu băiat cu tot.

Ca orice mamă care îşi protejează fiul, ea sări la el. Puterea atacului îi împinse pe amândoi în perete. Ea reuşi să îi dea doi pumni înainte ca el să o împingă de pe el.

— Încă eşti pasională, văd. O trase după el, înfuriat, excitat. Îmi amintesc cum să folosesc pasiunea asta.

Ea lovi încă o dată cu putere înainte ca el să o prindă de braţe şi să i le imobilizeze. Aşa că ea îşi folosi dinţii. Şi, chiar în timp ce Baxter urla de durere, uşa se deschise.

Nathaniel îl luă de pe podea cu uşurinţa cu care ar fi cărat un sac. Cu ochii înceţoşaţi, Megan văzu intenţii criminale în privirea lui. Sângele îi clocotea. Arăta mortal.

— Nathaniel.

Dar el nu se uită la ea. În loc de asta, îl dădu pe Baxter cu capul de perete.

— Dumont, aşa te cheamă? Vocea lui era teribil de tăcută, îngrozitor de plăcută. Am auzit că îţi place să bruschezi femeile.

Baxter se chinui să îşi recapete demnitatea, deşi picioarele lui erau la câţiva centimetri de podea.

— Cine naiba eşti tu?

— Ei bine, acum, mi se pare corect să ştii numele celui care îţi va smulge inima nenorocită cu mâinile goale. Avu plăcerea de a-l vedea pe Baxter pălind. Fury, Nathaniel Fury. Nu îl vei uita – îi dădu un pumn puternic în rinichi –, nu-i aşa?

Când Baxter reuşi să respire din nou, cuvintele lui ieşiră ca un murmur slab.

— Vei ajunge la puşcărie înainte ca noaptea să se termine.

— Nu prea cred. Îşi întoarse capul repede când o văzu pe Megan apropiindu-se. Stai acolo, spuse el imediat printre dinţi!

Focul din ochii lui o opri în loc.

— Nathaniel. Înghiţi în sec. Nu îl ucide.

— Vreun motiv anume pentru care îl vrei viu?

Ea deschise gura şi o închise din nou. Răspunsul părea foarte important, aşa că spuse adevărul:

— Nu.

Baxter îşi trase răsuflarea ca să ţipe. Nathaniel îl amuţi cu o palmă bine plasată pe gâtul lui.

— Eşti un bărbat norocos, Dumont. Doamna nu vrea să te omor, şi mie nu îmi place să o dezamăgesc. Vom lăsa asta la voia sorţii. Îl târî pe Baxter afară, trăgându-l după el de parcă nu ar fi fost altceva decât un rucsac mai greu.

Megan fugi la uşă.

— Holt. Un sentiment de uşurare o străbătu în momentul în care îl văzu pe soţul Suzannei lângă ponton. Fă ceva!

Holt abia de ridică din umeri.

— Fury a ajuns înaintea mea. Ar trebui să mergi înapoi

înăuntru, te plouă.

— Dar… nu îl ucide cu adevărat, nu?

Holt stătu pe gânduri un moment, mijind ochii pentru a-i proteja de ploaie, în vreme ce Nathaniel îl căra pe Baxter pe ponton.

— Probabil că nu.

— Sper că ştii să înoţi, mârâi Nathaniel şi apoi îl aruncă pe Baxter în apă. Se întoarse spre ei şi merse spre Megan înainte să audă corpul lui Baxter lovind apa. Hai cu mine!

— Dar…

El o luă pur şi simplu în braţe.

— Am terminat pe ziua de azi.

— Bine. Holt stătu acolo, cu degetele mari în buzunare, cu o bucurie nedisimulată în privire. Ne vedem mâine.

— Nathaniel, nu poţi…

— Taci, Meg!

El o băgă în maşină. Îi întoarse capul şi nu fu sigur dacă ea era uşurată sau dezamăgită când îl văzu pe Baxter ridicându-se la suprafaţă, pe ponton.

*

Avea nevoie de linişte ca să scape de tendinţele violente. Detesta temperamentul care îl făcea să ridice pumnii şi să lovească. Putea enumera motivele pentru care făcuse asta, dar întotdeauna îl întrista să ştie că era capabil de aşa ceva.

Nu era nicio îndoială în mintea lui că ar fi putut să ucidă dacă Megan nu îl oprea.

Exersase să folosească cuvintele şi isteţimea ca să rezolve o dispută. De obicei, funcţiona. Când nu funcţiona, ei bine, asta era. Dar el continua, la ani buni după pumnii luaţi de la tatăl său, să îşi amintească şi să regrete.

Ea tremura toată când el opri maşina pe aleea din

dreptul casei lui. Nu îşi dădu seama până atunci că uitase de Dog. Holt avea să îl vadă, se gândi Nathaniel şi o luă pe Megan din scaunul ei.

— Eu nu…

— Linişteşte-te! El o duse înăuntru, pe lângă papagalul care îi salută, şi în sus pe scări. Megan aproape îşi revenise din şoc când el o lăsă pe un fotoliu din dormitorul lui. Fără niciun cuvânt, se întoarse să scotocească prin sertarele şifonierului său.

— Schimbă-te de hainele alea ude, îi ceru el, aruncându-i o bluză groasă şi nişte pantaloni de trening. Mă duc jos să pun de ceai.

— Nathaniel…

— Pur şi simplu fă asta, ţipă el, strângând apoi din dinţi. Pur şi simplu fă asta, repetă încet şi închise uşa.

Nu o trânti şi nici nu lovi cu pumnul în perete odată ajuns jos. Se gândi la asta, dar preferă în cele din urmă să pună ceainicul pe foc şi scoase coniacul. Un moment mai târziu, luă o duşcă direct din sticlă. Nu îl calmă foarte mult, dar îi domoli dezgustul de sine.

Când îl auzi pe Bird fluierând şi invitând-o pe Megan să vină cu el la Casbah, el îi puse puţină tărie în cana de ceai.

Observă că era palidă şi cu ochii nefiresc de mari. Tot mari erau şi hainele pe ea. Aproape că zâmbi când o văzu ezitând în hol, cu bluza care îi cădea de pe umeri şi cu pantalonii al căror tur atârna până spre glezne.

— Stai jos şi bea ceva! Te vei simţi mai bine.

— Sunt bine, serios. Dar se aşează şi luă cana în ambele mâini tremurânde. Sorbi o înghiţitură. Credeam că ai pus ceai aici.

— Este ceai. L-am ajutat puţin să fie mai tare. Se aşează în faţa ei şi aşteptă până când Megan luă următoarea înghiţitură. Te-a lovit?

Se holba la masă. Lemnul era aşa bine şlefuit, încât putea să îşi vadă chipul reflectat.

— Da.

Ea spuse asta cu calm. Cel puţin credea că era calmă, până când Nathaniel îşi aşează mâna peste a ei. Respiraţia ei se opri o clipă, apoi Meg îşi lăsă capul pe masă şi începu să plângă.

Atât de multe curgeau odată cu lacrimile – speranţele pe care le avusese, visurile ei, trădarea şi deziluziile, temerile şi amărăciunea. El nu încercă să o oprească, ci doar aşteptă.

— Îmi pare rău. Ea îşi lăsă obrazul să se odihnească pe masă un moment, încântată de senzaţia răcoroasă a lemnului pe piele, în vreme ce mâna lui Nathaniel îi mângâia părul. Totul s-a întâmplat atât de repede, şi nu eram pregătită. Ea îşi îndreptă spatele şi începu să îşi şteargă lacrimile, dar frica apăru din nou în ochii ei. Kevin. Oh, Doamne, dacă Bax...

— Holt va avea grijă de Kevin. Dumont nu se va apropia de el.

— Ai dreptate. Scoase un oftat tremurat. Desigur, ai dreptate. Holt va avea grijă de Suzanna şi de copii. Şi Baxter nu urmărea decât să mă sperie.

— Şi te-a speriat?

Ochii ei erau încă uzi, dar în ei se citea siguranţa.

— Nu. M-a rănit, m-a înfuriat şi m-a făcut să îmi fie scârbă că l-am lăsat cândva să mă atingă. Dar nu m-a speriat. Nu poate.

— Aşa te vreau.

Ea îşi suflă nasul şi zâmbi slab.

— Dar eu l-am speriat. De aceea a venit azi aici, după atâta timp. Pentru că îi e frică.

— De ce?

— De trecut, de consecinţe. Inspiră adânc încă o dată şi simţi mirosul lui Nathaniel – tutun şi sare. Cât de ciudat că mirosul lui îi oferea o asemenea alinare. El crede că noi am venit aici ca să complotăm împotriva lui. A fost pe urmele mele atâta timp. Nu am ştiut.

— Nu te-a mai contactat niciodată până azi?

— Nu, niciodată. Presupun că se simţea în siguranţă când eram în Oklahoma şi nu aveam nicio legătură cu Suzanna. Acum, nu numai că există o legătură, dar locuiesc aici. Şi Kevin, Alex şi Jenny… Ei bine, el nu pare să înţeleagă că nimic nu are de-a face cu el.

Megan sorbi din nou din cana de ceai. Nathaniel nu întrebă nimic, ci doar rămase lângă ea, ţinând-o de mână. Poate că de aceea simţi nevoia să îi spună.

— L-am întâlnit la New York. Aveam şaptesprezece ani, şi era prima mea călătorie departe de casă. Era în timpul vacanţei de iarnă, şi câţiva dintre noi am plecat împreună. Unul dintre prietenii mei avea rude acolo. Presupun că ai fost la New York.

— O dată sau de două ori.

— Eu nu văzusem niciodată aşa ceva. Oamenii, clădirile. Oraşul era atât de ofertant, nu ca în vest. Totul înghesuit şi colorat. Mi-a plăcut atât de mult – toată graba de pe Fifth Avenue, să savurezi o cafea în picioare la o tejghea stradală în Greenwich Village. Am rămas cu gura căscată. Sună prostesc.

— Nu, sună firesc.

— Cred că era, spuse ea cu un oftat. Totul era normal şi simplu înainte… Eram la o petrecere, şi el era atât de chipeş şi de romantic, cred. Visul oricărei fete, cu trăsăturile acelea de star de cinema şi cu aerul sofisticat. Şi era mai în vârstă – exact atât cât să fie fascinant. Fusese în Europa. Se opri şi îşi închise ochii. Oh, Doamne, cât de patetic!

— Ştii că nu trebuie să faci asta acum, Meg!

— Nu, cred că trebuie. Cu mai mult calm, deschise ochii. Dacă poţi îndura să mă asculţi.

— Nu plec nicăieri. Îi strânse mâna într-a lui. Haide, atunci, ia-ţi povara de pe suflet!

— Şi el spunea toate cuvintele potrivite, făcea toate mişcările potrivite. Mi-a trimis duzini de trandafiri în următoarea zi, cu o invitaţie la cină. Ea făcu o pauză ca să îşi aleagă cuvintele şi îşi puse la loc o agrafă care îi

alunecase din păr. Nu era ceva groaznic, constată ea, să se gândească la trecut. Părea aproape o joacă, cu ea ca actor şi public deopotrivă. Implicată, dar în acelaşi timp detaşată. Aşa că m-am dus. Erau lumânări aprinse, şi am dansat. Mă simţeam atât de matură. Cred că aşa te simţi numai când ai şaptesprezece ani. Mergeam la muzee, la cumpărături şi la spectacole. Îmi spunea că mă iubea şi îmi cumpărase un inel. Avea două inimi mici de diamant, legate una de alta. Era atât de romantic. Mi-a strecurat inelul pe deget, şi eu m-am strecurat direct în patul lui. Megan se opri şi aşteptă ca Nathaniel să spună ceva. Cum el tăcu în continuare, ea îşi făcu curaj să continue: Spunea că urma să vină în Oklahoma, şi ne făceam planuri de viitor. Dar, desigur, nu a venit niciodată. Prima oară când am sunat, mi-a spus că a fost reţinut de ceva. Când nu mi-a mai răspuns deloc la apeluri, am aflat că rămăsesem însărcinată. L-am sunat din nou, i-am scris. Apoi am auzit că era logodit şi că fusese logodit în tot acest timp. Iniţial, nu mi-a venit să cred, apoi am amorţit cu totul. Mi-a luat ceva până am reuşit să cred că era real, să înţeleg şi să mă confrunt cu asta. Familia mea a fost minunată. Nu aş fi reuşit niciodată fără ea. Când s-a născut Kevin, am înţeles că nu era de-ajuns să mă simt matură. Trebuia *să fiu*. Mai târziu, am încercat să îl contactez pe Bax pentru ultima dată. Mi se părea că trebuia să ştie despre Kevin, şi că Kevin trebuia să aibă o relaţie cu tatăl lui. Dar… Privirea ei se pierdu în zare. El nu a arătat pic de interes, ci numai furie şi ostilitate, iar eu am început să înţeleg că era cel mai bine să o las baltă. Azi, poate pentru prima oară, am fost complet sigură că am procedat bine.

— Nu vă merită pe niciunul dintre voi.

— Nu, chiar nu. Ea reuşi să zâmbească. Acum, că spusese totul cu voce tare pentru prima oară în atât de mult timp, se simţea obosită. Nu goală pe dinăuntru, constată ea. Doar liberă. Vreau să îţi mulţumesc că mi-ai venit în ajutor.

— A fost plăcerea mea. Nu te va mai atinge niciodată, Meg. El îi luă mâna şi o duse la buzele lui. Nici pe tine, nici

pe Kevin. Ai încredere în mine!

— Am încredere. Ea îşi răsuci mâna în mâna lui până când ajunse să îl ţină strâns. Am încredere în tine. Pulsul ei se acceleră, dar ea îl privea în continuare. Atunci când mă duceai pe scări în sus am crezut că... Ei bine, nu credeam că îmi vei face ceai.

— Nici eu. Dar tremurai, şi ştiam că, dacă te atingeam înainte să mă răcoresc, riscam să mă port prea aspru. Şi nu ar fi fost în regulă, pentru niciunul dintre noi.

Inima ei se opri în loc şi apoi porni din nou.

— Şi te-ai răcorit?

Ochii lui se întunecară.

— Destul. Se ridică încet şi o săltă şi pe ea în picioare. Este o invitaţie, Megan?

— Eu... înţelese că el încă aştepta ca ea să zică „da” sau „nu”. Fără seducţie, fără cuvinte frumoase şi promisiuni. Fără iluzii. Da, spuse ea, şi buzele lor se întâlniră.

Când el o luă din nou în braţe, ea râse emoţionată. Râsul i se domoli când îi întâlni privirea.

— Nu te vei gândi la el, spuse Nathaniel încet. Nu te vei gândi la nimic altceva decât la noi.

capitolul 8

Putea să îşi audă propriile bătăi ale inimii, în contrapunct cu ploaia care bătea în fereastră. Se întreba dacă Nathaniel putea să le audă şi el, şi dacă ştia că îi era frică. Braţele lui erau aşa puternice, gura lui atât de sigură de fiecare dată când se apleca să îi sărute buzele.

O duse sus pe scări de parcă ar fi fost la fel de uşoară precum ceaţa din jurul casei.

Urma să facă o greşeală, ceva stupid, nu avea cum să fie aşa cum voiau ambii. Îndoielile o rodeau pe dinăuntru în

timp ce el o duse în dormitor, unde lumina era slabă, şi aerul era încărcat de mirosul de glicină. Văzuse bobocii movulii într-o sticlă veche de pe un cufăr zgâriat, ferestrele fără draperii ce fuseseră lăsate deschise, pentru a permite brizei să pătrundă în încăpere. Şi patul cu cadru metalic şi cearceafuri de bumbac.

O aşează lângă pat, aşa că ea fu mult prea conştientă de slăbiciunea resimţită în genunchi. Dar îl privi în continuare şi aşteptă, dornică şi speriată, ca el să facă prima mişcare.

— Iar tremuri. Vocea lui era domoală, iar degetele pe care le ridicase pentru a o mângâia erau liniştitoare. Credea că el nu putea să vadă temerile din ochii ei? Nu ştia că şi ea trezea câteva temeri în el.

— Nu ştiu ce să fac.

În momentul în care cuvintele îi ieşiră din gură, ea închise ochii. Deja făcuse ceva, constată ea. Prima greşeală. Hotărâtă, îl trase de gât mai aproape şi îl sărută agresiv.

Un foc se aprinse în abdomenul lui, stârnindu-i şi alimentându-i dorinţele. Muşchii lui se încordară drept răspuns, şi el îşi înăbuşi pornirea de a o duce direct în pat şi de-a o poseda repede şi sălbatic. Dar îşi ţinu mâinile relaxate, mângâind-o pe faţă, pe umeri, pe spate, până când ea se linişti.

— Ştii ce vreau, Meg?

— Da… Nu.

Ea se întinse din nou după el, dar el îi prinse mâinile şi i le sărută, deget cu deget.

— Vreau să te privesc relaxându-te. Vreau să te văd atunci când îţi place ce simţi. Privind-o în ochi, el îi coborî mâinile pe lângă ea. Vreau să văd cum te umpli de mine. Încet, el începu să îi scoată agrafele din păr, punându-le pe masa de lângă pat. Vreau să te aud spunându-mi numele când sunt înăuntrul tău. El îşi trecu degetele prin părul ei, simţind plăcerea texturii mătăsoase. Vreau să mă laşi să fac toate lucrurile la care visez de când te-am văzut prima

oară. Lasă-mă, te rog, să îţi arăt!

O sărută mai întâi, cu gura lui moale, blândă, seducătoare. Cu o răbdare nesfârşită, el îi abandonă buzele şi se îndreptă spre sânii ei, spre sfârcuri, cu mângâierea persuasivă a limbii. Încet, chinuitor de încet, el adânci sărutul, până când mâinile ei se prinseră de talia lui şi tremurul ei făcu loc senzaţiilor.

Gustul lui de brandy şi senzaţia bărbii lui de o zi pe obrazul ei, răpăitul ploii şi ameţitorul parfum de flori. Toate acestea se învârteau în capul ei ca un drog, deopotrivă puternic şi acaparator.

Buzele lui le părăsiră pe ale ei ca să cutreiere pe chipul ei, ca să-i traseze linia maxilarului, să îi muşte uşor urechea, aşteptând răbdător, până când o simţi alunecând dincolo de următorul nivel al capitulării.

El se dădu înapoi, foarte puţin, şi îi scoase cămaşa peste cap, lăsând-o să cadă pe podea. Muşchii lui se încordară ca un şarpe. Ei i se păru că vede o urmă de dorinţă arzând în ochii lui întunecaţi. Dar el o mângâie doar cu un deget de la gât până la mugurele sensibil al sânului.

Ea îşi ţinu răsuflarea; capul ei se lăsă pe spate.

— Eşti aşa frumoasă, Meg! Atât de moale! El o sărută pe umăr, în timp ce mâinile lui modelau, mângâiau, excitau. Atât de dulce!

El se temea că mâinile îi erau prea mari, prea aspre. Drept urmare, atingerea lui era delicată, o mângâiere uşoară a pielii care se încălzea. Coborau din ce în ce mai mult pe lângă ea, lăsând fiori în urmă când începu să îi tragă pantalonii de pe şolduri.

Apoi acele degete se mişcau pe trupul ei, alunecând peste curbe, până când respiraţia ei agitată începu să se transforme în gemete incontrolabile.

El se dezbrăcă, privindu-i ochii larg deschişi concentraţi asupra lui, cu pupilele dilatate.

„Acum”, se gândi ea, şi inima parcă îi sări din piept. Acum, urma să o ia şi să-i aline dorinţa pe care o trezise în ea. Dulce şi nestăvilită, gura ei se deschise ca să o

primească pe a lui. Nathaniel o apropie de el şi o întinse pe pat cu blândeţe, ca şi cum ar fi lăsat-o să plutească pe nişte petale de trandafir. Ea se arcui către el, acceptând, aşteptând torentul. El îşi folosi doar buzele, catifelate ca ploaia, savurându-i carnea de parcă ar fi fost un banchet cu cele mai delicate arome. Apoi mâinile lui mari şi aspre cercetară, zăboviră, descoperiră.

Nimic nu ar fi putut-o pregăti. Dacă ar fi avut o sută de amanţi, niciunul nu i-ar fi putut da sau lua mai mult. Era pierdută într-o mare de senzaţii, doborâtă de răbdare şi slăbită de tandreţe.

Respiraţia ei încetini, devenind tot mai profundă, chiar şi când pulsul ei creştea. Îi simţi părul pe sân chiar înainte ca gura lui să îl ia în stăpânire şi îi ascultă gemetele tăcute de satisfacţie şi de plăcere în timp ce îl savura. Îi auzi chemarea în vreme ce el îi dezmierda sânul cu limba cu mişcări circulare.

Ea se scufundă, la mari adâncimi, în ape limpezi.

Nu ştia când începuseră acele ape să fie prietenoase. Furtuna se formă treptat, subtil. La un moment dat i se părea că plutea, iar apoi că se scufunda. Nu putea să respire, oricât de mult ar fi încercat. Mintea ei, pierdută deodată, se chinuia să iasă la suprafaţă, în timp ce trupul ei se încorda şi se răsucea.

— Nathaniel. Îl luă de gât, afundându-şi degetele în carnea lui. Nu pot…

Dar el îi acoperi gura cu a lui, înghiţindu-i respiraţia, savurându-i gemetele în timp ce primul climax o răvăşi.

Ea se împinse în mâna lui, îndemnându-l instinctiv în timp ce valuri roşii şi fierbinţi de plăcere o luau cu asalt. Unghiile ei curate, rotunde se afundau în umerii lui, iar corpul ei, chiar şi mintea îi erau fără vlagă.

— Megan. Dumnezeule!

Era atât de fierbinte, atât de udă. Îşi apăsă degetele pe gâtul ei, străduindu-se să-şi stăpânească respiraţia. Satisfacţia unei femei îi adusese mereu plăcere. Dar nu aşa. Niciodată aşa. Se simţea deopotrivă ca un rege şi ca un

cerşetor.

Răspunsul ei uimitor îl excită peste măsură. Tot ce putea face era să se piardă în ea, absorbindu-i undele de plăcere – şi pe ale lui –, simţindu-şi fiecare nerv din corp sfârâind şi scânteind.

Voia să îi ofere mai mult. Trebuia să îi ofere mai mult. Ţinându-şi în frâu propria nevoie arzătoare, el se afundă în ea, savurând plăcerea tremurului ei rapid, a suspinelor întretăiate.

Era aşa mică. Trebuia să îşi amintească din nou şi din nou că era aşa mică, toată numai oase delicate şi piele fragilă. Aşa inocentă, şi aproape la fel de neatinsă ca o virgină. Aşadar, în timp ce sângele îi fierbea în vene, în inimă, în vintre, el era tandru cu ea, cu pumnii strânşi pe cearşaf de teamă să nu fie prea dur cu ea şi să o învineţească.

El îi simţi corpul contractându-se, explodând. Şi apoi ea îi rosti numele.

El îi sărută buzele încă o dată şi apoi o luă pe urmele ei.

*

Ploaia încă bătea în geam. Şi, în timp ce revenea uşor la realitate, Meg auzi ropotul constant pe acoperiş. Stătu acolo nemişcată, cu mâna afundată în părul lui Nathaniel şi cu corpul strălucind. Deveni conştientă de zâmbetul care i se întipărise pe chip.

Începu să îngâne un cântec.

Nathaniel se foi şi se împinse leneş pentru a se sprijini într-un cot.

— Ce faci?

— Cânt. Sau încerc.

El zâmbi larg, studiind-o.

— Îmi place cum arăţi, dulceaţă.

— Eu mă obişnuiesc cu aspectul tău. Îi mângâie

bărbia cu vârful degetului. Genele ei se lăsară în jos. A fost bine, nu?

— Ce? El aşteptă, reţinându-şi, înţelept, un râset, până când ea se uită la el din nou. Oh, asta! Da, a fost binişor pentru început.

Ea îi deschise gura, o închise din nou cu un mârâit mic ce nu era prea muzical.

— Puteai să fii mai… drăguţ.

— Puteai să fii mai puţin prostuţă. Îi sărută gura bosumflată. Nimeni nu îţi dă note, Meg. Să faci dragoste nu este un test.

— Ce încercam să zic… Nu mai contează.

— Ce voiai să spui era că… El o trase până când Meg ajunse cu totul deasupra lui. Pe o scară de la unu la zece…

— Încetează, Nathaniel. Ea îşi odihni obrazul pe pieptul lui. Urăsc când mă faci să mă simt ridicol.

— Eu nu. Ii mângâie posesiv spatele. Îmi place să te fac să te simţi ridicolă. Îmi place să te fac să simţi.

Îi venea să spună simplu „îmi place să te iubesc”, dar ea nu ar fi acceptat asta. Şi nici pentru el nu era uşor.

— Ai reuşit asta. Îşi ţinu mâna în dreptul inimii lui. M-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am simţit niciodată înainte. Îmi era frică.

Ochii lui se întristară.

— Nu vreau să îţi fie frică de mine.

— Îmi era frică de mine, se corectă ea. De noi. De modul în care lăsăm lucrurile să se întâmple. Sunt bucuroasă însă.

Era mai uşor decât îşi imaginase ea să zâmbească, să îl sărute. Pentru moment, i se păru că el se încorda, dar alungă acest gând şi îl sărută din nou.

Organismul lui intră în alertă. Cum de se putea să o vrea din nou, cu atâta disperare, atât de repede? Cum ar putea să reziste buzelor ei atât de dulci şi de ademenitoare?

— Ţine-o tot aşa, spuse el, şi se va întâmpla iar.

Fiorul de entuziasm fu straşnic.

— Bine.

Ea îşi mărturisi dorinţa printr-un sărut, torturându-i gura, tachinându-i limba. Uimită de faptul că se putea mai mult decât atât, gemu uşor când el se rostogoli, prinzând-o sub el şi strivindu-i gura.

Pentru un moment, el lăsă toate acele nevoi violente să preia controlul, prinzând-o în capcană sub el, devorându-i buzele, pielea, trecându-şi o mână prin părul ei ciufulit până când gâtul ei rămăsese expus atacului înfometat al dinţilor lui şi al limbii.

Ea gemu sub el, se contorsionă. Şi apoi scânci.

Dându-se la o parte, el se întinse pe spate, blagoslovindu-se în sinea lui, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept.

Confuză şi tremurând de o nevoie proaspăt trezită, dar neîmplinită, Megan îi atinse uşor un braţ. El se feri.

— Nu face asta, spuse el pe un ton aspru. Am nevoie de un minut.

Ochii ei se întristară.

— Îmi pare rău. Am făcut ceva greşit.

— Nu, nu ai făcut nimic. El îşi şterse faţa cu mâinile şi se ridică. Pur şi simplu nu sunt gata. Uite, o să merg să pregătesc ceva de mâncare, în regulă?

Era la numai câţiva centimetri distanţă. Puteau să fie la fel de bine kilometri întregi, căci ea simţea înţepătura dureroasă a respingerii.

— Da, e în regulă. Vocea ei era din nou calmă şi rece. Chiar ar trebui să plec. Trebuie să îl iau pe Kevin.

— Kevin e bine.

— Nu contează. Ea îşi trecu mâinile prin păr, încercând să îl netezească. Îşi dorea cu disperare să îşi acopere goliciunea.

— Nu îmi trânti uşa în faţă.

El încercă să stăvilească furia şi o pasiune mult mai periculoasă.

— Nu am trântit nicio uşă. Mă gândeam... adică am presupus că voiai să stau. De vreme ce nu vrei asta, o să...

— Sigur că vreau să stai. La naiba, Megan! Se răsuci spre ea şi nu se miră când o văzu că se retrase. Am nevoie de un nenorocit de minut. Aş putea să te mănânc de vie, atât de mult te doresc.

Drept apărare, ea îşi încrucişă un braţ peste sâni.

— Nu te înţeleg.

— Păi, chiar nu mă înţelegi. Ai fugi mâncând pământul dacă m-ai înţelege. El se străduia să-şi recapete controlul, dar reuşi doar parţial. Vom fi bine, Meg, dacă aştepţi până când mă adun.

— Despre ce vorbeşti?

Mânat de frustrare, el îi luă mâna şi i-o puse lângă a lui, palmă în palmă.

— Am mâini mari, Megan. Moştenire de la tatăl meu. Ştiu modul bun de a le folosi – şi modul rău.

În ochii lui lucea ceva la fel de periculos ca tăişul mortal al unei săbii. Ar fi fost de aşteptat să o sperie, dar nu făcea decât să o excite.

— Ţi-e frică de mine, spuse ea tăcut. Frică de faptul că m-ai putea răni.

— Nu te voi răni.

Mâna lui căzu şi rămase pe pat, cu pumnul strâns.

— Nu, nu vei face asta. Ea ridică o mână ca să îi atingă obrazul. Maxilarul lui era încordat, tentându-i degetele să îl mângâie şi să îl liniştească. Era o putere acolo, remarcă ea, o putere pe care nu ştia că o avea. Se întrebă ce putea construi între ei doi dacă o lăsa să se manifeste. Mă vrei. Nesăbuită, se trase mai aproape, până când gura ei trecu peste a lui. Vrei să mă atingi. Îi ridică pumnul spre un sân, inima ei bătând ca o tobă când degetele lui se deschiseră şi îi cuprinseră sânul. Şi vrei ca eu să te ating. Mâinile ei îi mângâiară pieptul şi simţiră tremurul muşchilor lui abdominali. Atâta putere, ţinută fără milă în frâu. Cum ar fi dacă lanţurile acelea s-ar rupe? Voia să ştie. Fă dragoste cu mine acum, Nathaniel! Cu ochii pe

jumătate închişi, ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, lipindu-şi corpul nerăbdător de al lui. Arată-mi cât de mult mă doreşti!

El se controlă, concentrându-se pe aroma gurii ei. Era de-ajuns, îşi spunea el, să o facă să plutească din nou.

Dar ea învăţase repede. Când el căută să aline, ea îl tachină. Când el încercă să fie tandru, ea deveni mai pasională.

Cu hotărâre, el o trase până când erau amândoi în genunchi, corp lângă corp. Şi gura lui era sălbatică.

Ea răspundea aidoma fiecărei mişcări avide, fiecărui geamăt disperat. Mâinile lui erau peste tot, dure şi posesive, luând mai mult numai atunci când ea cerea asta. Nu era nicio apă calmă în care să se scufunde, ci doar o furtună violentă care îi învârtea pe amândoi pe pat într-un vârtej de carne fierbinte şi nevoi arzătoare.

Nu se putea opri şi nici nu se mai sinchisea să se controleze. Ea era a lui, şi el avea de gând să ia tot. Cu ceva ce aducea a mârâit, el îi luă mâinile şi i le puse deasupra capului în timp ce îi răvăşi carnea.

Ea se arcui şi se răsuci, dar el lua tot mai mult, invadând acel miez fierbinte şi ud cu limba până când ea îi gemu numele.

Şi mai mult, tot mai mult, se lupta pe pat cu mâinile ei la fel de imposibil de stăpânit ca ale lui, cu gura ei la fel de îndrăzneaţă şi de insistentă.

Se afundă în ea, tare şi adânc, cu gemete de triumf, cu ochii lucind întunecaţi. Mâinile lui le strânseră pe ale ei când ea se înălţă pentru a-l primi.

Avea să îşi amintească viteza şi libertatea sălbatică a împerecherii lor lipsite de raţiune. Şi urma să îşi amintească aroma îmbătătoare a puterii în timp ce se aruncară necugetaţi împreună de pe culme.

*

Probabil adormise. Când se trezi, era întinsă pe burtă

peste tot patul. Ploaia se oprise şi se făcuse noapte. Când mintea i se limpezi, Meg deveni conştientă de multe mici dureri şi de o senzaţie ameţitoare de satisfacţie.

Se gândi să se rostogolească, dar părea prea solicitant. În loc de asta, îşi întinse braţele, căutând prin pat, ştiind deja că era singură.

Auzi papagalul spunând pe un ton şmecher:

— Ştii cum să fluieri, nu-i aşa, Steve?

Încă râdea atunci când Nathaniel se întoarse în cameră.

— Ce faci, laşi toată ziua televizorul pornit pe filme vechi, pentru el?

— Este fan Bogart. Ce pot să fac? Îl uimea că se simţea ciudat în timp ce ţinea o tavă lângă o femeie care stătea dezbrăcată pe patul lui. Ce cicatrice frumoasă ai acolo, dulceaţă.

Era mult prea mulţumită ca să fie ruşinată când văzu direcţia privirii lui.

— Am meritat-o! Uite ce dragon drăguţ ai pe umăr!

— Aveam optsprezece ani, eram prost şi cam ameţit de bere. Dar cred că a meritat.

— Ţi se potriveşte. Ce ai acolo?

— M-am gândit că poate ţi-e foame.

— Sunt lihnită. Zâmbi. Miroase perfect. Nu ştiam că găteşti.

— Nu gătesc. Olandezul însă, da. Iau tot felul de chestii din bucătărie şi apoi le bag la microunde şi gata. Puse tava jos pe cufărul de la capul patului. Avem pui Cajun şi ceva vin.

— Mmm… ea se ridică îndeajuns încât să vadă despre ce vorbea. Arată minunat. Dar chiar trebuie să merg după Kevin.

— Am vorbit cu Suzanna. Se întrebă dacă putea să o convingă să mănânce aşa cum era, minunat de goală. Dacă nu te opui, Kevin e gata să petreacă noaptea cu ei.

— Oh, bine.

— Ea spune că deja e prins de jocurile video cu Alex şi cu Jenny.

— Şi, dacă sun, stric distracţia.

— Cam aşa. El stătea pe marginea patului, mângâindu-i şira spinării cu un deget. Deci? Te culci cu mine în noaptea asta.

— Nici măcar nu am periuţă de dinţi.

— Pot să găsesc una în plus.

El rupse o bucată de pui şi i-o dădu să mănânce.

— Oh. Ea înghiţi pe nerăsuflate. Picant.

— Da. Se înclină în faţă ca să îi guste buzele, apoi ridică un pahar de vin la gura ei. Mai bine?

— Este minunat.

El înclină paharul astfel încât câteva picături să se verse pe umărul ei.

— Ups, trebuie să te curăţ. Şi făcu asta cu limba. Ce trebuie să fac să te conving să rămâi?

— Tocmai ai făcut ce trebuia.

*

Până dimineaţă, ceaţa se risipi. Nathaniel se uită la Megan în vreme ce îşi lega părul în lumina unei raze de soare. I se păruse firesc să se mute în spatele ei şi să îşi apropie buzele de baza gâtului ei.

În mintea lui i se păru un gest atât de firesc, de intim, care putea să devină un obicei.

— Îmi place aşa mult cum te aranjezi, dulceaţă.

— Cum mă aranjez? Ochii ei curioşi se întâlniră cu ai lui în oglindă. Purta acelaşi costum din ziua anterioară – acum ceva mai şifonat. Machiajul era discret, graţie genţii de cosmetice de urgenţă pe care o ducea în geantă, iar părul ei îi crea probleme de vreme ce pierduse jumătate dintre agrafe.

— Cum eşti tu acum. Ca o mică prăjitură în vitrină.

— Prăjitură. Ea aproape că se înecă. Nu sunt o

prăjitură, asta e clar.

— Am poftă de dulce…

Ca să demonstreze asta, o muşcă uşor de ureche.

— Am observat. Ea se întoarse şi îşi puse mâinile pe pieptul lui pentru a-l opri. Trebuie să plec.

— Da, şi eu. Presupun că nu te pot convinge să vii cu mine.

— Să vedem balene? Ea îşi înclină capul. Nu mai mult decât aş putea eu să te conving să vii cu mine ca să facem calcule.

El se crispă uşor.

— Cred că nu. Diseară?

Ea îşi dorea, poftea, tânjea.

— Trebuie să mă gândesc la Kevin. Nu îmi pot petrece nopţile aici cu tine în timp ce el stă altundeva.

— M-am gândit la asta. Aşadar, dacă îţi laşi uşile de la terasă deschise…

— Ai putea să te strecori? întrebă ea mirată.

— Mai mult sau mai puţin.

— Bine gândit. Ea râse şi se retrase. Acum, mă conduci până la maşină?

— Aşa se pare. El o luă de mână, ţinând-o strâns în timp ce coborau. Megan… Ura să aducă vorba despre asta atunci când soarele era pe cer şi atmosfera detensionată. Dacă mai auzi ceva de Dumont, dacă încearcă să te vadă pe tine sau pe Kevin, dacă sună sau face orice altceva, vreau să îmi spui.

Ea îl strânse uşor de mână ca să îl asigure că totul era în regulă.

— Mă îndoiesc că mă va contacta după bătaia pe care şi-a luat-o de la tine aseară. Dar nu te îngrijora, Nathaniel, mă descurc cu Baxter.

— Jos cu capul lui, sugeră Bird, dar Nathaniel nu zâmbi.

— Nu este vorba despre tine. El deschise uşa şi ieşi. Poate nu îţi dai seama că noaptea trecută îmi dă dreptul de

a vă proteja pe tine şi pe băiatul tău, dar aşa e. Aşa voi face. Aşa că hai să spunem aşa... Deschise uşa de la maşină pentru ea. Ori îmi promiţi că îmi spui, ori mă duc după el acum.

Ea dădu să protesteze, dar imaginea, absolut reală, a lui Nathaniel izbindu-l de perete pe Baxter o opri.

— Aşa ai face.

— Poţi să pariezi pe asta.

Ea încercă să separe enervarea de simpla plăcere de a fi protejată. Şi nu reuşi.

— Vreau să îţi spun că apreciez grija, dar nu cred că mi-o doresc. Am avut grijă de mine şi de Kevin foarte mult timp.

— Lucrurile se schimbă.

— Da, spuse ea calm, întrebându-se ce era în spatele ochilor lui cenuşii liniştiţi. Mă simt mai bine când ele se schimbă încet.

— Mă străduiesc să păstrez ritmul tău, Meg. Orice frustrări ar fi avut, trebuia să şi le controleze, îşi spuse el în sinea lui. Doar un simplu da sau nu este de-ajuns.

Nu era vorba numai despre ea, înţelese Megan. Ci şi despre Kevin. Şi Nathaniel le oferea protecţie. Mândria nu însemna nimic atunci când avea de-a face cu binele fiului său.

Nu era deloc sigură de ce se amuză, dar se întoarse spre el după ce se aşezară pe scaunele de maşină.

— Ai un fel deosebit de a face lucrurile după cum doreşti. Şi, când se întâmplă, te porţi de parcă ar fi ceva inevitabil.

— De obicei, este.

El ieşi de pe alee şi se îndreptă spre Shipshape.

Acolo oamenii îi aşteptau deja. Holt era acolo şi, spre surprinderea lui Megan, era şi fratele ei, Sloan.

— Am lăsat copiii la Turnuri, îi spuse Holt înainte ca ea să apuce să întrebe. Uite şi câinele tău, Nate!

— Mulţumesc.

Abia se dădu jos din maşină, că Sloan o şi luă de umeri şi se uită atent în ochii ei.

— Eşti bine? De ce naiba nu m-ai sunat? Te-a atins?

— Sunt bine, Sloan, sunt bine. Îi cuprinse chipul în mâini şi îl sărută instinctiv pe obraji. Nu am sunat pentru că deja aveam doi cavaleri care să mă salveze. Şi m-o fi atins el, dar eu l-am lovit prima. Cred că i-am spart buza.

Sloan spuse ceva cu adevărat vulgar despre Dumont şi o îmbrăţişă pe Megan.

— Eu trebuia să îl omor de când mi-ai zis prima oară despre el.

— Încetează! Ea îşi sprijini obrazul de al lui. S-a terminat. Vreau să las asta în urmă. Kevin nu trebuie să audă nimic din toate astea. Acum, hai, vă conduc pe toţi acasă!

— Am câte ceva de rezolvat. El îi aruncă o privire de oţel lui Nathaniel peste umărul ei. Tu du-te, Meg, vin şi eu mai târziu!

— Bine, atunci. Îl sărută iar. Holt, mulţumesc mult că ai avut grijă de Kevin.

— Nicio problemă.

Lui Holt îi veni să râdă când Nathaniel o sărută pe Megan prelung. Uitându-se la ochii mijiţi ai lui Sloan, îşi muşcă limba ca să nu rânjească.

— Ne vedem, dulceaţă.

Megan roşi, apoi îşi drese glasul.

— Da, ei bine… La revedere.

Nathaniel îşi băgă mâinile în buzunare şi aşteptă până când ea plecă înainte să se întoarcă spre Sloan.

— Presupun că vrei să vorbim.

— Normal că vreau să vorbim.

— Trebuie să vii până la pod. Avem de făcut o excursie.

— Vreţi un arbitru? se oferi Holt, atrăgând asupra sa două priviri tăioase. Păcat! Simt că ratez ceva.

Arzând mocnit, Sloan îl urmă pe Nathaniel către pod şi

aşteptă nerăbdător în timp ce el dădu ordine. Odată ajunşi la pod, Nathaniel se uită peste hărţi şi îi dădu liber marinarului de serviciu.

— Dacă asta va dura mai mult de cincisprezece minute, vii în larg cu mine.

— Am destul timp, spuse Sloan, ferm pe poziţii. Ce naiba faci cu sora mea?

— Cred că ţi-ai dat seama, spuse Nathaniel sec.

Sloan îşi dezveli dinţii.

— Crezi că voi sta liniştit în timp ce tu te dai la ea? Greşeşti. Nu eram prin preajmă când s-a încurcat cu Dumont, dar sunt acum aici.

— Eu nu sunt Dumont. Temperamentul lui Nathaniel ameninţa să iasă la suprafaţă. Vrei să mă învinuieşti pe mine pentru ce i-a făcut el? E în ordine. Chiar căutam să bat pe careva încă de când l-am văzut pe nenorocit lovind-o. Hai, încearcă!

Deşi Sloan fu tentat să cedeze unei porniri masculine primordiale, dădu totuşi înapoi.

— Cum adică lovind-o?

— Exact aşa. El o împinsese în perete. Simţi cum îl cuprindea furia, ca un val care aproape îl îneca. M-am gândit să îl ucid, dar nu cred că ea m-ar fi iertat.

Sloan inspiră adânc pentru a se calma.

— Aşa că l-ai aruncat de pe ponton.

— Ei bine, l-am lovit de câteva ori înainte şi apoi mi-am dat seama că există şansa să nu ştie să înoate.

Mai calm şi recunoscător, Sloan încuviinţă din cap.

— Holt a vorbit cu el atunci când l-a scos din apă. S-au mai încăierat înainte. Pierduse şansa de data aceea, se gândi el dezgustat. Nu cred că Dumont se va întoarce, nu va risca să dea de vreunul dintre noi.

Sloan ştia că trebuie să se bucure pentru asta, dar regreta amarnic că nu fusese şi el acolo să-i dea câţiva pumni.

— I-am oferit ceai şi haine curate şi uscate, spuse

Nathaniel printre dinţi. S-ar fi oprit totul acolo dacă aşa ar fi dorit. Dar a fost alegerea ei să rămână cu mine.

— Nu vreau să o văd suferind din nou. Poate pentru tine e doar o femeie disponibilă, dar este sora mea.

— Sunt îndrăgostit de sora ta.

Nathaniel îşi întoarse capul repede când uşa de pe punte se deschise.

— Gata de pornire, căpitane.

— Ancora sus.

Blestemă în sinea lui în timp ce se duse spre cârmă. Sloan stătu liniştit în timp ce el dădea ordine şi conducea barca în golf.

— Vrei să îmi mai spui asta încă o dată?

— Nu înţelegi engleza? Sunt îndrăgostit de ea. La naiba!

— Ei bine, acum... Mai mult decât surprins, Sloan se aşează pe banca aflată cel mai aproape de cârmă.

Voia să se gândească la asta. În definitiv, Megan abia de-l cunoştea. Şi totuşi, îşi aminti, şi el se îndrăgostise de Amanda în doar puţin mai mult timp decât îi luase ei să îi trântească două vorbe. Dacă ar fi putut alege un bărbat pentru sora lui, acesta ar fi semănat mult cu Nathaniel Fury.

— I-ai spus şi ei asta? întrebă Sloan, pe un ton mai împăciuitor.

— Du-te naibii!

— Nu i-ai spus, decise el şi îşi sprijini un picior pe genunchiul celuilalt. Şi ea simte acelaşi lucru pentru tine?

— Va simţi acelaşi lucru. Nathaniel începea să se enerveze. Are nevoie de ceva timp ca să îşi dea seama de asta, atâta tot.

— Asta a spus ea?

— Asta spun eu. Nathaniel îşi trecu frustrat o mână prin păr. Uite, O’Riley, ori îţi vezi de treaba ta, ori mă iei la bătaie. Mi-a ajuns.

Zâmbetul lui Sloan se lăţi pe toată faţa.

— Eşti cam înnebunit după ea, nu?

Nathaniel mârâi şi ieşi în larg.

— Dar Kevin? Sloan studie profilul lui Nathaniel în timp ce îl privea. Unii ar putea avea o problemă cu fiul altui bărbat.

— Kevin este fiul lui Megan. Ochii lui se îndreptară spre Sloan, arzând. Va fi fiul meu.

Sloan aşteptă un moment pentru a se asigura că judeca foarte corect situaţia.

— Deci vrei să iei pachetul complet.

— Aşa e. Nathaniel scoase un trabuc şi îl aprinse. Ai o problemă cu asta?

— Nu pot spune că am. Sloan rânji şi acceptă trabucul oferit cu întârziere de Nathaniel. Dar tu ai putea întâmpina probleme. Sora mea este o femeie foarte încăpăţânată. Dar, văzând că eşti aproape un membru al familiei, aş fi bucuros să te ajut.

Nathaniel zâmbi în sfârşit.

— Mulţumesc, dar îmi place să mă descurc singur.

— Cum vrei tu.

Sloan se instală confortabil pe bancă, pentru a se bucura de drum.

*

— Eşti sigură că eşti în regulă?

Megan de abia intră pe poarta Turnurilor, când îşi dădu seama că era foarte îngrijorată.

— Sunt bine, serios. Protestele ei nu îi împiedicaseră pe cei din familia Calhoun să o oprească în bucătărie ca să o copleşească cu grijă şi ceai. Situaţia a luat în mod nejustificat amploare.

— Când cineva se ia de unul dintre noi, o corectă C.C., totul capătă amploare.

Ea se uită spre curte, unde copiii se jucau fericiţi.

— Chiar apreciez totul. Serios. Dar nu cred că mai

aveţi motive de îngrijorare.

— Nu o să mai avem. Colleen intră în cameră, privirea ei cercetând fiecare chip în parte. Ce faceţi toţi aici, copleşind fata? Afară toţi!

— Mătuşă Colleen, spuse Coco.

— Afară am spus! Tu, întoarce-te la bucătăria ta şi flirtează cu matahala aia cu care te strecori în fiecare noapte.

— Cum, eu…

— Du-te! Şi tu. Acum bastonul ei se învârtea ameninţător în faţa Amandei. Tu ai un hotel de condus, nu? Du-te să mai pui nişte flori, îi ordonă Suzannei. Şi tu du-te să te joci la vreun motor!

Ea îşi mută privirea de la C.C la Lilah.

— Mai dură cu mine, mătuşică? spuse Lilah alene.

— Du-te să dormi, îi răspunse Colleen.

— Mă înţelegi, spuse Lilah cu un oftat. Haideţi, doamnelor, am fost expediate.

Mulţumită când uşa se închise în urma lor, Colleen se aşeză cu greutate la masă.

— Dă-mi şi mie nişte ceai, îi ceru lui Megan. Vezi dacă e fierbinte.

Deşi se puse în mişcare, Megan nu se lăsă intimidată.

— Întotdeauna foloseşti atitudinea asta dură în favoarea dumitale, doamnă Calhoun?

— Asta, vârsta înaintată, un catalog întreg de avantaje. Ea luă ceaiul de la Megan şi sorbi, clătinând nemulţumită din cap când văzu că era fierbinte şi tare. Atunci stai jos şi ascultă ce am să îţi spun! Şi nu te mai strâmba la mine, domnişoară.

— Sunt foarte ataşată de Coco, îi spuse Megan. O pui într-o situaţie stânjenitoare.

— O pun într-o situaţie stânjenitoare? Ha! Ea şi bestia aia tatuată îşi fac ochi dulci de o săptămână. I-am dat un impuls, atâta tot. Dar se uită la Megan cu nesaţ. Eşti loială cu cine merită, nu?

— Da.

— Şi eu. Am dat câteva telefoane în dimineaţa asta, la câţiva prieteni din Boston. Prieteni influenţi. Nu spune nimic. Detest politica, dar uneori trebuie să faci un pact cu diavolul. Dumont ar trebui să conştientizeze în acest moment că orice contact cu tine ori cu fiul tău îi pune în pericol ambiţiile politice. Nu te va mai deranja niciodată.

Megan îşi lipi strâns buzele. Voia ca vocea ei să fie puternică. Orice ar fi spus, oricum s-ar fi exprimat, avea totuşi o spaimă în ea, ca şi cum i-ar fi stat cu o sabie deasupra capului, temându-se de ce ar putea face Baxter. Colleen îndepărtase într-o clipită sabia.

— De ce ai făcut asta?

— Nu îmi plac nemernicii. Cu atât mai puţin nemernicii care se pun cu familia mea.

— Eu nu fac parte din familia dumitale, spuse Megan încet.

— Ha! Gândeşte-te mai bine! Ai experimentat traiul alături de Calhoun, fetiţo. Suntem ca nisipurile mişcătoare. Eşti parte din familia noastră şi nu mai ai scăpare.

Lacrimile îi inundară ochii, orbind-o.

— Doamnă Calhoun – cuvintele lui Megan fuseseră întrerupte de zgomotul grăbit al bastonului lui Colleen. După ce îşi şterse lacrimile, Megan începu din nou. Mătuşă Colleen, se corectă ea, sunt foarte recunoscătoare.

— Aşa şi trebuie să fii. Colleen îşi drese vocea răguşită. Apoi ţipă mai tare: Veniţi înapoi aici! Nu mai ascultaţi pe la uşi.

Uşa se deschise larg, iar Coco intră prima. Se apropie de Colleen şi o sărută pe obraz.

— Opriţi toată nebunia asta, zise ea şi îşi goni nepoatele. Vreau ca fata să îmi spună cum l-a dat la apă pe tânărul acela zdravăn, pe nemernicul de Dumont.

Megan râse.

— Mai întâi, l-a lăsat fără suflare.

— Ha! Colleen bătu încântată cu bastonul în podea.

Nu fi zgârcită cu detaliile!

capitolul 9

B. se comportă ciudat. De când s-a întors pe insulă pentru vară e absentă, visătoare. A ajuns târziu la ceai, a uitat de întâlnirea de la prânz. Intolerabil. Agitaţia din Mexic enervantă. Concediat valet. Exces de apret.

„Incredibil”, se gândi Megan, uitându-se la notiţele scrise aproape neinteligibil de Fergus în registru. Putea să vorbească despre soţia lui, despre un potenţial război şi despre valet pe acelaşi ton de uşoară enervare. Ce viaţă mizerabilă trebuie să fi trăit Bianca. Cât de groaznic să fii prizoniera unei căsnicii cu un despot, fără să ai nicio putere să-ţi conduci destinul.

Ar fi fost mult mai rău dacă Bianca l-ar fi iubit, îşi zise în gând.

Şi aşa cum făcea des în orele liniştite de dinaintea somnului, Megan parcurse paginile cu seriile de numere. Avusese timp acum să regrete că nu ajunsese niciodată la bibliotecă.

Sau poate că Amanda ştia mai multe. Amanda ar putea să ştie dacă Fergus avusese conturi bancare în străinătate sau cutii de valori.

Uitându-se în jos, se întrebă dacă acesta ar fi răspunsul. Omul avusese case în Mâine şi în New York. Acestea ar putea fi numerele diferitelor cutii de valori. Sau chiar combinaţiile la seifurile din casele lui.

Îi plăcu ideea, un răspuns simplu la o problemă mică, dar sâcâitoare. Un bărbat obsedat de averea lui şi de îmbogăţire ca Fergus Calhoun foarte probabil avusese câteva ascunzători.

Nu ar fi fantastic, se gândi ea, dacă ar exista vreo

cutie de valori prăfuită într-un seif vechi de bancă? Nedeschisă în toţi aceşti ani, îşi imagină ea. Cu cheia pierdută sau aruncată. Conţinutul? Oh... rubine preţioase sau acţiuni negociabile valoroase. O singură fotografie învechită. O şuviţă de păr legată cu o panglică aurie.

Îşi dădu ochii peste cap şi râse în sinea ei.

— Ţine-ţi imaginaţia în frâu, Megan, şopti ea pentru sine. Trist e că nu e posibil în realitate.

— Ce nu e?

Ea tresări speriată, iar ochelarii ei îi alunecară spre bărbie.

— La naiba, Nathaniel!

El rânjea în timp ce închidea bine uşile terasei în spatele lui.

— Credeam că te vei bucura să mă vezi.

— Mă bucur. Dar nu trebuia să te furişezi aşa.

— Când un bărbat vine la fereastra unei femei noaptea, cam asta trebuie să facă.

Ea îşi puse ochelarii la loc.

— Există uşi.

— Şi tu iei totul prea literal. Se rezemă de spătarul fotoliului unde stătea şi o sărută ca un om înfometat. Mă bucur că vorbeşti de una singură.

— Nu fac asta.

— Te-am auzit adineauri. De aceea am decis să te urmăresc şi să intru. Se duse la uşa de pe hol şi o încuie. Arăţi incredibil de sexy stând aici la biroul tău mic, cu părul tău ridicat, cu ochelarii care îţi cad de pe nas. În halatul acela drăguţ de serios.

Ea îşi dori teribil de mult ca halatul de pluş pe care îl purta să se transforme pe loc în dantelă şi mătase. Dar nu avea nimic seducător cu care să se îmbrace, aşa că se mulţumise cu un halat şi cu parfumul lui Coco.

— Nu credeam că mai vii. Se face târziu.

— M-am gândit că poate apele erau agitate pe aici după ziua de ieri şi că poate stai cu Kevin până adoarme.

Nu a aflat nimic, nu?

— Nu. O impresiona că el întreba, că pentru el conta. Niciunul dintre copii nu ştie. Toată lumea a fost minunată. Este ca şi cum crezi că eşti singură într-o luptă şi apoi vezi că ai o armată de scuturi. Zâmbi şi îşi înclină capul. Ascunzi ceva la spate?

Sprâncenele lui se ridicară, în semn de mirare.

— Se pare că da. El scoase un bujor, geamănul celui pe care i-l oferise înainte. Un trandafir fără spini, spuse el.

Se apropie de ea în timp ce vorbea şi tot ce putu ea să gândească timp de o clipă de uimire fu că acest bărbat fascinant o dorea. Începu să scoată floarea geamănă ofilită din vaza de pe biroul ei.

— Nu face asta. Se simţea puţin prost, dar el se opri. N-o arunca.

— Eşti sentimentală, Meg? Impresionat că păstrase darul de la el, strecură noul boboc lângă celălalt. Stăteai aici, lucrând până târziu, uitându-te la floare şi gândindu-te la mine?

— S-ar putea. Nu putu să reziste zâmbetului din ochii lui. Da, m-am gândit la tine. Nu întotdeauna de bine.

— Să te gândeşti la mine e îndeajuns. Îi ridică mâna şi îi sărută palma. Aproape.

Spre surpriza ei, o ridică din scaun şi se aşeză în locul ei cu ea în braţe.

— Dar aşa este mult mai bine.

I se părea prostesc să nu fie de acord, aşa că îşi odihni capul pe umărul lui.

— Toată lumea se pregăteşte pentru petrecerea de Ziua Independenţei, îi spuse ea alene. Coco şi Olandezul se ceartă pe reţete pentru sosul de grătar şi copiii sunt foarte dezamăgiţi că nu îi lasă să detoneze mici bombe colorate.

— Vor face două feluri de sos şi îi vor obliga pe toţi să aleagă unul. Era atât de bine să stea împreună aşa, se gândi el, singuri şi liniştiţi la finalul zilei. Şi copiii nu vor fi dezamăgiţi după ce vor vedea spectacolul de artificii pe care l-a pregătit Trent.

Kevin nu vorbise de nimic altceva toată seara, îşi aminti ea.

— Am auzit că va fi un spectacol nemaipomenit.

— Poţi conta pe asta. Trupa asta nu face nimic pe jumătate. Îţi plac artificiile, dulceaţă?

— Aproape la fel de mult ca şi copiilor. Râse şi se înghemui lângă el. Nu pot să cred că este iulie deja. Tot ce trebuie să fac sunt doar câteva zeci de lucruri ca să pot concura în marea întrecere pentru grătar şi să îi împiedic pe copii să-şi dea foc şi să mă şi bucur de spectacol.

— Munca întâi, şopti el. Lucrezi la registrul lui Fergus?

— Aham… Nu ştiam cât de mult strânsese, sau cât de puţin ţinea la oameni. Uite aici! Îi arătă cu degetul pe pagină. Oricând scria ceva despre Bianca, era ca şi cum ea ar fi fost servitoarea lui sau, mai rău, proprietatea personală. Verifica în fiecare zi conturile casei, până la ultimul bănuţ. Este o notiţă aici despre cum i-a scăzut bucătăresei 33 de cenţi pentru o discrepanţă la bucătărie.

— Mulţi oameni se gândesc la bani mai ceva ca într-o piaţă arabă. Răsfoi alene registrul. Pot fi sigur că nu stai în poala mea pentru bani – de vreme ce ştii totul până la cel mai mic detaliu despre contul meu bancar.

— Eşti în regulă.

— Abia.

— Fluxul de capital e de obicei modest în primii ani ai oricărei afaceri – şi când iei în calcul echipamentul pe care l-ai cumpărat, avansul pentru casă şi ratele la asigurare şi taxele de licenţă…

— Dumnezeule, cât îmi place când vorbeşti despre profit şi pierderi. Lăsă registrul să se închidă şi o muşcă uşor de ureche. Vorbeşte-mi despre cheltuieli şi venituri, sau despre bilanţurile trimestriale. Bilanţurile trimestriale mă înnebunesc.

— Atunci vei fi fericit să afli că eu şi Holt am subestimat plăţile federale.

— Mmm… Se opri brusc şi îşi miji ochii. Adică?

— Datorezi guvernului încă 230 de dolari, care pot fi

adăugaţi la impozitele pentru următorul trimestru, sau, mai bine, pot depune o declaraţie rectificativă.

El înjură cu jumătate de gură.

— Cum de trebuie să îi plătim în avans, totuşi?

Îl sărută uşor, compătimitor.

— Pentru că Nathaniel, dacă nu faci asta, atunci Fiscul îţi va face viaţa un iad. Sunt aici să te salvez de ei. Şi în acelaşi timp, dacă poţi să mai suporţi un şoc, atunci îşi sugerez să îţi deschizi un Keogh – un cont de pensionare pentru liber-profesionişti.

— Pensionare? La naiba, Meg. Am 33 de ani.

— Şi nu întinereşti. Ştii care sunt estimările pentru cheltuielile tale la vârsta pensionării, domnule Fury?

— M-am răzgândit. Nu îmi place când îmi vorbeşti de contabilitate.

— Are sens şi din punct de vedere al taxelor, insistă ea. Banii pe care îi pui pentru pensie nu sunt impozabili până la vârsta pensionării. Atunci când, de obicei, pragul de impozitare este mai mic. Şi oricum, planurile de viitor poate nu sunt romantice, dar există o recompensă.

El îşi strecură o mână sub halatul ei.

— Aş prefera o recompensă imediat.

Pulsul ei o luă la goană.

— Am formularele necesare.

— Sunt sigur că da.

— Pentru Keogh. Tot ce trebuie să faci este să... Oh! Halatul ei se deschise sub magia mâinilor lui. Ea oftă, tremură şi se topi. Cum ai făcut asta?

— Vino în pat! Îţi voi arăta acum, zise el ridicând-o în braţe.

*

În zori, Nathaniel cobora scara arcuită a terasei cu mâinile în buzunare, fluierând. Olandezul, într-o postură similară, cobora pe cealaltă parte, şi ambii bărbaţi se opriră

în loc când se întâlniră la mijloc.

Se uitară unul la altul.

— Ce faci aici la ora asta? întrebă Olandezul.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Locuiesc aici, îţi aminteşti?

Nathaniel îşi înclină capul.

— Tu locuieşti acolo jos. Arătă spre nivelul bucătăriei.

— Iau aer, spuse Olandezul după ce căută o inspiraţie de moment.

— Şi eu.

Olandezul privi rapid spre terasa lui Megan. Nathaniel se uită sugestiv spre terasa lui Coco. Fiecare decise să îl lase pe celălalt în pace.

— Ei bine, presupun că vrei micul dejun.

Nathaniel îşi trecu limba peste dinţi.

— Presupun că aş putea mânca ceva.

— Hai atunci, nu pot sta aici toată dimineaţa.

Mulţumiţi cu soluţia găsită, îşi continuară drumul în bună înţelegere.

*

Megan dormi prea mult. Nu îi stătea în fire să iasă fugind din camera ei, încă încheindu-se la bluză. Ea se opri să arunce o privire în camera lui Kevin, văzu patul făcut în grabă şi oftă.

Toată lumea era trează în afară de ea.

Fugi spre biroul ei, tăind de pe lista micilor plăceri ale zilei micul dejun cu fiul ei.

— Oh, Doamne! exclamă Coco, fluturând din mâini, când Megan aproape că o dărâmă în fugă, pe hol. S-a întâmplat ceva?

— Nu, iartă-mă! Sunt doar în întârziere.

— Ai o întâlnire?

— Nu. Megan îşi trase răsuflarea. Adică am întârziat la

muncă.

— Of, Doamne! Credeam că s-a întâmplat ceva. Tocmai ţi-am lăsat un bileţel pe birou. Du-te, dragă, nu vreau să te reţin!

— Dar… Megan se nimeri vorbind spre spatele lui Coco care se îndepărta deja, aşa că se întoarse în biroul ei ca să citească mesajul.

Ideea lui Coco de notă lăsată la muncă era ceva nu tocmai profesional.

Megan, dragă, sper că ai dormit bine. Este cafea proaspătă în cafetieră şi ţi-am lăsat un coşuleţ cu brioşe. Chiar nu ar trebui să sari peste micul dejun. Kevin a mâncat ca un mic lup. Este aşa de plăcut să vezi un băieţel mâncând bine. El şi Nate se vor întoarce în câteva ore. Nu munci prea mult!

Cu dragoste,

Coco

P.S.: Cărţile spun că ai două întrebări importante la care trebuie să răspunzi. Una cu inima, una cu mintea. Nu-i aşa că e interesant?

Megan expiră puternic şi citi din nou biletul atunci când Amanda intră în birou.

— Ai un minut?

— Sigur. Îi întinse hârtia pe care o ţinea în mână. Crezi că poţi să interpretezi asta pentru mine?

— Ah, unul dintre mesajele alambicate ale lui Coco. Cu buzele strânse, Amanda citi biletul. Ei bine, cu cafeaua şi brioşele este uşor.

— Am înţeles partea aia. De fapt, Megan se servise şi cu una, şi cu alta. Vrei ceva?

— Nu, mulţumesc, mi le-a livrat pe ale mele. Kevin a mâncat bine la micul dejun. Pot să confirm. Când l-am

văzut, înfuleca pâine frigănele şi se bătea cu Nathaniel pentru ultima felie.

Megan aproape că îşi scuipă cafeaua.

— Nathaniel a fost aici la micul dejun?

— A mâncat şi a fermecat-o pe mătuşa Coco, în timp ce îi spunea lui Kevin nu ştiu ce poveste despre o caracatiţă uriaşă. Se vor întoarce în câteva ore, continuă ea, căci Kevin l-a convins pe Nate să îl ia cu el din nou în tur. Şi nu a trebuit să îl bată la cap mult, adăugă ea cu un zâmbet. Şi noi nu am crezut că te-ar deranja.

— Nu, desigur că nu.

— Şi partea cu cărţile nu poate fi interpretată. E mătuşa Coco pur şi simplu. Amanda puse din nou biletul pe birou. Te cam sperie cum de fiecare dată are dreptate însă, nu? Ai primit întrebări în ultima vreme?

— Nu, nimic special.

Amanda se gândi la ce îi spusese Sloan despre sentimentele lui Nathaniel.

— Eşti sigură?

— Hmm? Da. Mă gândeam la registrul lui Fergus. Presupun că ar putea fi considerată o întrebare. Cel puţin este una pe care vreau să ţi-o adresez.

Amanda se aşeză confortabil.

— Spune.

— Numerele de la final. Le-am menţionat şi înainte. Deschise un dosar şi îi înmână Amandei o copie a listei. Mă întrebam dacă ar putea fi parole sau numere de cutii de valori, sau combinaţii de seif. Numere de lot, poate pentru o afacere imobiliară? Ea dădu din umeri. Ştiu că este prostesc să rămân aşa de fixată pe ele.

— Nu. Amanda făcu un semn cu mâna, ignorând ultima afirmaţie. Ştiu ce spui. Urăsc sentimentul când lucrurile nu se potrivesc. Am parcurs majoritatea hârtiilor de anul acesta atunci când căutam indicii ca să găsim colierul. Nu-mi amintesc nimic cu care să se potrivească aceste numere, dar mă pot uita din nou prin materiale.

— Lasă-mă pe mine, spuse Megan repede. Simt că e proiectul meu.

— Bucuroasă. Am o mulţime de făcut, şi cu marea sărbătoare de mâine, de-abia dacă mai am timp să mă aranjez. Tot ce cauţi se află în depozitul de sub camera din turn a Biancăi. Avem totul sortat pe an şi conţinut, dar oricum va dura ceva să cauţi.

— Îmi place să caut şi apoi să găsesc.

— Atunci te vei simţi ca în rai. Megan, urăsc să îţi cer asta, dar este ziua liberă a dădacei, şi Sloan e ocupat până peste urechi cu placaje sau ceva. Ne-am jucat de-a pasatul copiilor de dimineaţă, dar eu am o întâlnire în sat după-amiază. Aş putea s-o reprogramez.

— Vrei să stau cu copilul.

— Ştiu că eşti ocupată, dar…

— Mandy, am crezut că nu mă mai întrebi. Ochii lui Megan se luminară. Când pot s-o iau?

*

Kevin se hotărî că acea vară era cea mai bună din viaţa lui. Îi era dor de bunicii lui, de cai şi de prietenul lui cel mai bun, John Silverhorn, dar erau prea multe lucruri de făcut acolo ca să îi fie cu adevărat dor de casă.

Se putea juca cu Alex şi cu Jenny în fiecare zi, avea propriul fort şi locuia într-un castel. Erau bărci cu care putea naviga şi stânci pe care să se caţăre – şi Coco sau domnul Olandez întotdeauna avea o gustare pregătită în bucătărie. Max îi spusese poveşti cu adevărat fabuloase. Sloan şi Trent uneori îl lăsau să ajute cu renovările, iar Holt îl lăsă să conducă mica şalupă.

Toate mătuşile lui noi se jucau cu el şi uneori, dacă era foarte, foarte atent, îl lăsau să ţină în braţe unul dintre bebeluşi.

După părerea lui Kevin, era o afacere foarte bună.

Apoi mai era şi Nathaniel. Aruncă o privire către

bărbatul de lângă el, care conducea decapotabila pe drumul şerpuitor către Turnuri. Kevin decisese că Nathaniel ştia ceva despre orice. Avea muşchi şi un tatuaj, şi întotdeauna mirosea ca marea.

Atunci când conducea marele vas de agrement, cu ochii mijiţi în lumina soarelui şi cu mâinile lui mari pe cârmă, era eroul oricărui băieţel.

— Poate… Kevin se opri când Nathaniel se uită la el.

— Poate ce, prietene?

— Poate aş putea să mai merg cu tine uneori, zise Kevin pe nerăsuflate. Nu voi pune multe întrebări şi nici nu-ţi voi sta în drum.

Exista oare vreun bărbat care putea rezista unui copil aşa de dulce? Nathaniel opri maşina la intrarea familiei.

— Te iau cu barca oricând. Lovi uşor cu degetul cozorocul şepcii de căpitan pe care o pusese pe capul lui Kevin. Şi poţi întreba orice, oricând.

— Chiar aşa? Kevin îşi îndreptă şapca să poată vedea.

— Chiar aşa.

— Mulţumesc! Kevin îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Nathaniel într-o îmbrăţişare spontană care îi făcu inima lui Nathaniel să crească de dragoste. Trebuie să îi spun mamei. Intri şi tu?

— Da. Mâinile lui mai zăboviră încă puţin asupra băiatului înainte de a-i da drumul.

— Haide! Kevin fugi ca din puşcă şi o luă sus pe trepte. Lovi uşa din fugă. Mamă, am venit!

— Ce copil liniştit şi demn, comentă Megan în timp ce ieşi în hol din salon. Trebuie să fie Kevin al meu.

Cu un râs uşor, Kevin se repezi spre ea, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă ce copil ţinea în braţe.

— Este Bianca?

— Delia.

Kevin îşi miji ochii, studiind-o.

— Cum poţi să-ţi dai seama? Arată la fel.

— Ochii unei mame, murmură ea şi se aplecă să îi dea

un sărut. Unde ai fost, marinare?

— Am mers în larg, departe pe ocean şi înapoi, de două ori. Am văzut nouă balene. Una era un pui.

— Chiar aşa?

— Şi Nate m-a lăsat să navighez şi să acţionez sirena şi am ajutat să facem traseul. Şi unui bărbat de pe puntea doi i-a fost rău tot drumul, dar mie nu, pentru că „simt marea”. Şi Nate spune că pot merge cu el din nou. Pot, nu-i aşa?

Nouă ani de când era mamă o pregătiseră pe Megan să urmărească şirul rapid de informaţii.

— Ei bine, îmi imaginez că da.

— Ştiai că balenele se împerechează pe viaţă şi că nu sunt deloc peşti, chiar dacă trăiesc în apă? Sunt mamifere, ca noi şi elefanţii, şi câinii şi trebuie să respire. De aceea ies la suprafaţă şi dau apa afară prin orificiile de pe spate.

Nathaniel intră în mijlocul acestei discuţii. Se opri şi se uită la ei. Megan stătea acolo, zâmbind la fiul ei, cu mâna lui în mâna ei şi cu bebeluşul sprijinit de şold.

„Vreau”. Dorinţa se ivi în Nathaniel ca lumina soarelui, caldă, luminoasă. Femeia – dacă fusese vreodată vreo îndoială. Dar el voia, aşa cum spusese şi Sloan, tot pachetul. Femeia, băiatul, familia.

Megan se uită la el şi îi zâmbi. Inima lui se opri.

Ea începu să vorbească, dar privirea din ochii lui Nathaniel o făcu să-şi piardă glasul. Deşi făcu inconştient un pas înapoi, el era deja acolo, cu mâna pe obrazul ei, cu buzele pe ale ei cu o tandreţe care îi înmuie genunchii.

Bebeluşul râse încântat şi se întinse să prindă în pumn părul lui Nathaniel.

— Aşa. Nathaniel o luă pe Delia şi o ridică făcând-o să scoată un ţipăt de bucurie şi să dea din picioare.

Când o aşeză pe şold, Megan şi Kevin se uitau ţintă la el. El legănă copilul şi apoi lăsă capul în jos ca să se uite la Kevin.

— E vreo problemă că o sărut pe mama ta?

Megan scoase un mic sunet gâtuit. Privirea lui Kevin se lăsă imediat în jos, spre podea.

— Nu ştiu, murmură el.

— E chiar drăguţă, nu?

Kevin dădu din umeri şi roşi.

— Cred că da.

Nu era sigur de cum trebuia să se simtă. Mulţi bărbaţi îi sărutaseră mama. Bunicul lui şi Sloan – şi Holt, şi Trent, şi Max. Dar acum era altfel. Ştia asta. Nu mai era chiar copil. Ridică rapid privirea şi apoi şi-o coborî din nou.

— Vei fi iubitul ei acum?

— Ah… Nathaniel se uită la Megan şi fu întâmpinat de o privire care îi spunea în mod clar că era pe cont propriu. Cam aşa ceva. Te deranjează?

Pentru că simţi brusc că stomacul îi e plin de fluturi, Kevin ridică iar din umerii lui mici din nou.

— Nu ştiu.

Dacă băiatul nu avea să se uite în sus din nou, Nathaniel hotărî că era timpul să se lase în jos lângă el. Se lăsă pe vine, încă ţinând bebeluşul în braţe.

— Poţi să te gândeşti cât vrei şi să-mi spui apoi. Nu plec nicăieri.

— OK.

Ochii lui Kevin urcară către mama lui şi apoi înapoi la Nathaniel. Se dădu mai aproape de urechea lui Nathaniel.

— Ei îi place?

Nathaniel îşi stăpâni râsul şi răspunse solemn:

— Da, îi place.

După ce respiră adânc, Kevin încuviinţă din cap.

— Bine, cred că poţi să o săruţi dacă vrei.

— Apreciez asta.

Îi întinse lui Kevin palma şi dădură mâna ca între bărbaţi, iar pieptul băiatului se umflă ca un balon.

— Mulţumesc că m-ai luat azi cu tine. Kevin îşi scoase şapca de căpitan. Şi că m-ai lăsat să port asta.

Nathaniel îi aşează din nou şapca pe cap.

— Păstreaz-o!

Ochii băiatului sclipiră de bucurie.

— Serios?

— Da.

— Uau! Mulţumesc! Uite, mama, pot să o păstrez. Vreau să i-o arăt mătuşii Coco.

Alergă sus pe scări tropăind sonor cu adidaşii. Când Nathaniel se ridică din nou în picioare, ochii lui Megan îl fixau.

— Ce te-a întrebat?

— Discuţie între bărbaţi. Femeile nu înţeleg astfel de lucruri.

— Oh, serios? Înainte să îl contrazică, el îşi încleştă degetele în betelia pantalonilor ei şi o apropie. Am permisiunea să fac asta acum.

O sărută încet, în timp ce Delia se străduia să îşi găsească loc între ei.

— Permisiune, spuse Megan când putu să respire din nou. De la cine?

— De la bărbaţii tăi. Străbătu fără să se grăbească holul şi o puse pe Delia pe covoraşul ei de joacă unde îşi regăsi fericită ursuleţul de pluş. În afara tatălui tău, dar el nu este pe aici.

— Bărbaţii mei? Vrei să spui Kevin şi Sloan. Începu să realizeze despre ce vorbea, şi asta o făcu să se aşeze pe braţul unui fotoliu. Ai vorbit cu Sloan despre… noi?

— Urma să ne batem, dar nu s-a ajuns până acolo. Foarte liniştit, Nathaniel se duse până la bufet şi îşi turnă un whisky dintr-o carafă. Am rezolvat problema.

— Aşa aţi făcut. Tu şi fratele meu. Presupun că niciunul dintre voi nu s-a gândit că poate am ceva de spus.

— Nu am vorbit despre asta. Nu era încântat că ţi-ai petrecut noaptea cu mine.

— Nu este treaba lui, spuse Megan aspru.

— Poate este, poate că nu. Totul e de domeniul trecutului acum. N-ai de ce să te enervezi.

— Nu sunt enervată. Sunt iritată că ai luat iniţiativa să explici relaţia noastră familiei mele fără să discuţi asta întâi cu mine.

Şi fusese tulburată, mai mult decât ar fi vrut, văzând privirea de veneraţie din ochii lui Kevin.

„Femeile”, se gândi Nathaniel şi dădu pe gât whisky-ul.

— Ori îi explicam ceva lui Sloan, ori mă trezeam cu un pumn în faţă.

— Ce ridicol!

— Nu erai acolo, iubito.

— Exact. Îşi dădu capul pe spate. Nu îmi place să fiu discutată. Am avut parte de destule vorbe pe la spate de-a lungul anilor.

Foarte atent, Nathaniel îşi lăsă paharul jos.

— Megan, dacă încerci să ajungi din nou la Dumont, o să mă enervezi.

— Nu fac asta. Pur şi simplu descriu o stare de fapt.

— Şi ţi-am descris şi eu una. I-am spus fratelui tău că sunt îndrăgostit de tine, şi totul s-a aranjat.

— Ar fi trebuit… Se întrerupse, căci i se tăiase respiraţia. I-ai spus lui Sloan că mă *iubeşti!*

— Aşa am zis. Acum o să-mi spui că trebuia să-ţi spun ţie prima.

— Eu… nu ştiu ce vreau să spun. Dar era foarte, foarte fericită că stătea jos.

— Răspunsul preferat este „Şi eu te iubesc”. Aşteptă şi ignoră durerea surdă. Nu prea poţi pronunţa asta.

— Nathaniel. „Fii calmă”, se avertiză. „Rezonabilă. Logică”. Totul se mişcă aşa de rapid. Acum câteva săptămâni, nici nu te cunoşteam. Nu mă aşteptam să se întâmple tot ce s-a întâmplat între noi. Încă sunt uluită de tot. Am sentimente foarte puternice, foarte reale pentru tine, altfel nici nu aş fi stat cu tine în acea primă noapte.

Îl ucidea încet.

— Dar?

— Dragostea nu este ceva ce pot declara aşa de uşor. Nu vreau să te rănesc sau să fiu rănită, sau să fac o greşeală care l-ar putea răni pe Kevin.

— Chiar crezi că timpul este soluţia? Că nu contează ce se întâmplă în interiorul tău, dacă doar aştepţi o perioadă rezonabilă de timp, dacă studiezi toate datele, dacă faci toate calculele, răspunsul corect iese la suprafaţă.

Umerii ei se încordară.

— Dacă vrei să spui că am nevoie de timp, da, chiar aşa este.

— Bine, acordă-ţi tot timpul care îţi trebuie, dar adaugă asta în ecuaţia ta. În doi paşi, ajunse în faţa ei, luând-o în braţe, cu gura strivind-o pe a ei. Simţi exact ceea ce simt şi eu.

Aşa era – îi era teamă că da.

— Nu acesta este răspunsul.

— Este singurul răspuns. Ochii lui îi sfredeleau pe ai ei. Nici eu nu te căutam, Megan. Drumul îmi era bine trasat. Tu ai schimbat totul pentru mine. Aşa că acum va trebui să îţi ajustezi coloanele ordonate şi să îmi faci loc. Pentru că te iubesc şi te voi avea. Tu şi Kevin îmi veţi aparţine. Îi dădu drumul din braţe. Gândeşte-te la asta, spuse el şi plecă.

*

„Idiotule!” Nathaniel continuă să se blagoslovească în timp ce opri maşina în faţă la Shipshape. Evident, găsise o nouă modalitate de a curta o femeie: „Ţipă şi dă ultimatumuri”. Clar modul perfect de a cuceri pe cineva.

El îl luă pe Dog de pe bancheta din spate şi fu lins plin de compătimire pe faţă.

— Vrei să te îmbeţi? întrebă el pe micul ghemotoc de blană. Nu, ai dreptate, nu e o soluţie.

Intră în clădire şi puse câinele jos, întrebându-se unde putea găsi o alternativă.

Munca, decise el, era o alegere mai bună decât

băutura.

Se ţinu ocupat cu un motor până când auzi sunetul familiar al unei sirene. Trebuia să fie Holt, care făcea ultimul tur al zilei.

Dispoziţia lui era încă destul de proastă, dar se duse afară pe ponton ca să ajute la legarea parâmelor.

— Vacanţa aduce mulţi turişti, comentă Holt după ce parâmele fuseseră legate. Am avut tururi bune azi.

— Da. Nathaniel se încruntă la grupul de oameni care încă mai zăboveau pe ponton. Urăsc mulţimile.

Sprânceana lui Holt se ridică.

— Tu eşti cel care a venit cu ideea turului special de 4 iulie ca să îi atragem pe oameni.

— Avem nevoie de bani. Nathaniel intră înapoi în atelier. Nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— Cine te-a enervat?

— Nimeni, spuse Nathaniel aprinzându-şi sfidător un trabuc. Nu sunt obişnuit să fiu blocat pe uscat, atâta tot.

Holt se îndoia că i se spusese tot adevărul, dar în stilul masculin, dădu din umeri acceptând explicaţia şi ridică o cheie franceză.

— Motorul arată bine.

— Pot să plec oricând. Nathaniel strânse trabucul între dinţi. Nimic nu mă reţine. Tot ce trebuie să fac este să îmi fac bagajul şi să sar pe un cargobot.

Holt oftă şi acceptă rolul de ascultător.

— Este vorba de Megan, nu?

— Nu i-am spus eu să intre în viaţa mea, nu?

— Păi vezi tu…

— Eu am fost aici primul. Chiar în timp ce rostea cuvintele, Nathaniel îşi dădu seama cât de stupid sunau, dar nu se putea opri. Femeia are un cip în cap. Nici măcar nu e genul meu, cu costumaşele alea ale ei şi servieta lucioasă. Cine a spus că mă voi stabili aici, să mă izolez pe vecie? N-am stat nicăieri undeva mai mult de o lună de când aveam 18 ani.

Holt se prefăcea că lucrează la motor.

— Tu ai început o afacere, ţi-ai luat o ipotecă. Şi mi se pare că eşti aici de mai bine de şase luni.

— Nu înseamnă nimic.

— Megan face apropouri de nuntă?

— Nu. Nathaniel se încruntă supărat la trabuc şi mârâi: Eu fac apropouri.

Holt scăpă cheia franceză din mâini.

— Stai puţin! Lasă-mă să înţeleg. Tu te gândeşti la căsătorie şi stai pe aici gândindu-te la cargoboturi şi cum nu vrei să rămâi legat aici?

— Nu am cerut să fiu legat de ceva, s-a întâmplat. Nathaniel trase din trabuc, apoi blestemă. La naiba, Holt, m-am făcut de râs.

— Ciudat cum tot facem asta în preajma femeilor, nu? Te-ai certat cu ea?

— I-am spus că o iubesc. Ea a început cearta. Începu să se plimbe prin atelier şi aproape că răsturnă dintr-un şut lada cu ustensile. Ce s-a întâmplat cu zilele în care femeile voiau să se mărite, când asta era Sfântul Graal, când întindeau capcane pentru bărbaţi?

— În ce secol suntem?

Faptul că Nathaniel reuşi să râdă era un semn bun.

— Crede că mă mişc prea repede.

— Ţi-aş spune să o iei mai uşor, dar te ştiu de prea mult timp.

Mai calm, Nathaniel luă o cheie tubulară, se uită la ea, apoi o puse jos din nou.

— Suzanna a avut viaţă grea cu Dumont. Cum ai făcut-o să-şi lase deoparte reticenţele?

— Am ţipat mult la ea, spuse Holt reamintindu-şi.

— Am încercat asta.

— I-am adus flori. Are o slăbiciune pentru flori.

Ceea ce îl făcu să se gândească că poate avea să se oprească în drum spre casă să îi cumpere nişte flori.

— Am făcut şi asta.

— Ai încercat să implori?

Nathaniel se crispă.

— Aş prefera să n-o fac. Îşi miji ochii. Tu?

Holt deveni brusc foarte concentrat asupra motorului.

— Vorbim despre tine. La naiba, Nate, mai spune-i din poeziile alea afurisite care îţi plac aşa de mult. Nu ştiu. Nu sunt bun la chestii romantice.

— Ai reuşit s-o obţii pe Suzanna.

— Da. Holt zâmbi mândru. Aşa că cucereşte-ţi şi tu femeia.

Nathaniel încuviinţă din cap şi îşi stinse trabucul.

— Aşa intenţionez.

capitolul 10

Soarele apusese când Nate ajunse acasă. Făcuse revizia generală la un motor şi reparase o carenă, dar încă nu reuşise să scape de starea de spirit proastă.

Îşi aminti un citat – Horaţiu, se gândi el – despre furia care e o nebunie temporară. Dacă nu găseai un mod de a ieşi din nebunia temporară, atunci sfârşeai la azilul de nebuni. Nu era o imagine prea plăcută.

Singurul mod în care putea să se descurce cu starea aceea era să înfrunte situaţia. Şi pe Megan. Urma să le facă pe amândouă imediat după ce se spăla.

— Şi va trebui să aibă şi ea de-a face cu mine, nu? îi spuse el lui Dog în timp ce căţeluşul se agita în spatele lui să iasă din maşină. Fii mai înţelept ca mine, Dog, şi stai departe de femeile deştepte care au mai mult creier decât logică.

Dog dădu din coadă înţelegător sau compătimitor, iar apoi fugi să ude un tufiş.

Nathaniel trânti portiera şi începu să traverseze curtea.

— Fury?

Se opri, încercă să vadă cine vorbea în semi-întunericul serii de lângă casă.

— Da?

— Nathaniel Fury?

Îl privi pe bărbat apropiindu-se, tot musculos şi puternic în denim decolorat. Faţa ridată, mersul ţanţoş, o şapcă murdară trasă peste faţă.

Nathaniel recunoscu tipul de individ. Văzuse genul acesta de bărbat care aducea necazuri, în spelunci şi porturi din întreaga lume. Instinctiv, îşi transferă greutatea de pe un picior pe altul.

— Eu sunt. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, zâmbi bărbatul. *Eu* te pot ajuta pe *tine*.

Chiar în momentul când primul semnal de avertisment străbătu creierul lui Nathaniel, cineva îl prinse de la spate, cu braţele răsucite şi pironite în loc. Văzu primul pumn şi se încordă, primindu-l cu putere în burtă. Durerea fu incredibilă şi începu să vadă dublu şi să nu mai fie pregătit pentru a doua lovitură primită în falcă.

Scoase un geamăt şi i se înmuiară picioarele.

— A căzut ca o fată. Credeam că trebuia să fie un dur. Vocea din spatele lui mârâi, şi bărbatul îl lăsă puţin mai liber. Cu o mişcare rapidă şi fluidă, Nathaniel lovi cu capul înapoi, izbindu-şi ţeasta tare de ţesutul moale al nasului celuilalt. Folosindu-l pe atacator drept sprijin, lovi cu ambele picioare înainte şi le izbi de pieptul ca un butoi.

Omul din spatele lui înjură şi slăbi strânsoarea îndeajuns ca Nathaniel să se poată elibera. Avu la dispoziţie numai câteva secunde în care să-şi evalueze adversarii şi şansele.

Văzu că ambii bărbaţi erau masivi, unul sângerând cu putere din nasul spart, celălalt mârâind şi suflând greu după lovitura primită în piept. Nate izbi cu cotul înapoi şi avu satisfacţia de moment de a auzi lovitura de os pe os.

Se repeziră spre el precum câinii.

El se luptase toată viaţa, ştia cum să suporte durerea şi să continue să lupte. Îşi gustă propriul sânge, simţind puterea din braţ când îşi strânse pumnul. Îi sunară parcă nişte clopote în cap când fu lovit în tâmplă. Respiraţia îl ardea de la o altă lovitură în coaste.

Dar continuă să se mişte în timp ce ei se roteau în jurul lui, repezind pumni, împrăştiind sânge şi transpiraţie. Evită rapid o lovitură spre gâtul lui cu un picot şi reuşi să izbească puternic cu dosul mâinii. Îşi juli pielea de pe încheieturi, dar durerea era dulce.

Observă o mişcare rapidă cu coada ochiului şi se întoarse spre ea. Lovitura îi trecu pe lângă umăr şi răspunse cu două izbituri rapide în gâtul adversarului care îl făcu pe unul dintre bărbaţi să cadă neputincios în genunchi.

— Doar noi doi acum. Nathaniel îşi şterse sângele de la gură şi îşi măsură inamicul. Haide!

Pierderea avantajului îl făcu pe adversar să bată în retragere. Simţea că înfruntându-l pe Nathaniel era ca şi cum înfrunta un lup cu colţii ascuţiţi dezgoliţi. Partenerul lui era inutil, iar bărbatul începu să caute cea mai bună cale de evadare.

Apoi ochii i se luminară.

Se repezi şi apucă una dintre scândurile care urma să fie prinsă pe terasă. Rânjea acum, înaintând şi rotind scândura ca pe o bâtă. Nathaniel simţi curentul de aer trecându-i pe lângă ureche şi se feri în stânga, apoi lemnul îi plesni umărul în următoarea lovitură.

Se repezi în jos. Puterea cu care se lansă asupra celuilalt îi făcu să cadă de pe terasă şi să se prăbuşească prin uşa de la intrare.

— Am lansat bomba! ţipă Bird. Tot echipajul pe punte!

Aripile lui băteau frenetic în timp ce bărbaţii se rostogoleau în cameră.

O măsuţă se făcu ţăndări sub greutatea lor. Lupta nu era deloc plăcută şi nici nu exista vreo graţie în pumnii de la mică distanţă sau în degetele încârligate. Casa răsuna de zgomotul de mobilă spartă şi de respiraţii grele.

Ceva nou se strecură în jungla mirosurilor de transpiraţie şi sânge. Când recunoscu frica, Nathaniel simţi adrenalina pompând şi mai tare şi folosi noua armă la fel de necruţător precum pumnii.

Îşi încleşta mâna în gâtul gros, cu degetul mare strivindu-i traheea. Lupta luă sfârşit pentru oponentul său. Omul dădea din mâini şi din picioare, sufocându-se.

— Cine te-a trimis?

Dinţii lui Nathaniel erau dezgoliţi în timp ce îl prinse pe bărbat de păr şi îl lovi puternic cu capul de podea.

— Nimeni. Respirând printre dinţi, Nathaniel îl întoarse, îi suci braţul şi îl ridică puternic la spate. O să îţi rup braţul ca pe o creangă. Şi apoi ţi-l voi rupe şi pe celălalt înainte să trec la picioare. Cine te-a trimis?

— Nimeni, repetă omul şi apoi ţipă ascuţit când Nathaniel puse mai multă presiune. Nu-i ştiu numele, nu-l ştiu! ţipă iar, aproape plângând acum. Un tip din Boston. Ne-a dat cinci sute de dolari la fiecare ca să te învăţăm minte.

Nathaniel îi ţinu braţul răsucit într-o poziţie dureroasă, cu genunchiul pe spinarea lui.

— Descrie-l!

— Înalt, păr negru, costum de fiţe. Bărbatul bolborosea încontinuu înjurături, incapabil să se mişte fără să îşi facă şi mai rău. Pentru numele lui Dumnezeu, îmi rupi braţul!

— Continuă să vorbeşti şi numai asta voi rupe.

— Faţă drăguţă – ca un star de cinema. A spus să venim aici şi să te căutăm. Primeam dublu dacă te băgăm în spital.

— Se pare că nu vei primi acel bonus. După ce îi eliberă braţul, Nathaniel îl luă de guler. Uite ce vei face. Te duci înapoi la Boston şi îi spui amicului tău cu faţă frumoasă că ştiu cine e şi unde să îl găsesc. Doar pentru că putea, Nathaniel îl lovi pe bărbat de perete în timp ce îl dădea afară. Spune-i să nu se străduiască să-şi păzească spatele, pentru că, atunci când voi decide să vin după el, nici nu mă

va vedea. Ai priceput?

— Da, da, aşa îi spun.

— Acum du-te să-ţi iei partenerul. Celălalt se străduia să stea în patru labe. Şi luaţi-o la goană.

Nu avură nevoie de mai multe îndemnuri. Apăsându-şi o mână pe coaste, Nathaniel îi privi până când dispărură şchiopătând din vedere.

Atunci lăsă să-i scape un geamăt de durere, şchiopătând îndurerat prin uşa spartă în casă.

— Nici n-am început încă să lupt! spuse Bird.

— Că de mare ajutor ai mai fost, mormăi Nathaniel.

Avea nevoie de gheaţă, se gândi, de o cutie de aspirină şi de un pahar de whisky.

Făcu un alt pas, oprindu-se, apoi ocărând când privirea începu să i se înceţoşeze şi picioarele să-i tremure ca gelatina.

Dog veni din colţul unde se ascunsese, chelălăind la picioarele lui Nate.

— Am nevoie doar de un minut, spuse el în gol, apoi camera se înclină ciudat într-o parte. La naiba, murmură şi leşină.

Dog îl linse, îl împinse cu nasul, apoi se aşeză lângă el, dând din coadă şi aşteptând. Dar mirosul de sânge îl sperie. După câteva momente ieşi pe uşă.

Nathaniel tocmai îşi revenea când auzi paşi apropiindu-se. Se strădui să se ridice în şezut, crispându-se la durerile fiecărei lovituri pe care nu o simţise în timpul luptei. Ştia că, dacă bărbaţii s-ar fi întors după el, puteau să şi danseze pe faţa lui fără ca el să opună rezistenţă.

— Om la apă, strigă Bird, făcându-l pe Nathaniel să şuiere printre dinţi.

Holt se opri în uşă şi începu să blesteme.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Apoi se apropie de Nathaniel şi îl ajută să se ridice în picioare.

— Doi indivizi.

Prea slăbit ca să îi fie ruşine, Nathaniel se sprijini cu putere de Holt. Începu să îşi dea seama că poate avea nevoie de mai mult decât de aspirină.

— Ai intrat în timp ce te jefuiau?

— Nu. Au trecut pe aici ca să mă bată.

— Se pare că s-au descurcat. Holt aşteptă ca Nathaniel să-şi tragă răsuflarea şi să-şi recapete echilibrul. Au zis de ce?

— Da. Îşi mişcă falca dureroasă şi văzu stele verzi. Au fost plătiţi. De Dumont.

Holt ocări iar. Prietenul lui era vânăt, însângerat şi lovit. Şi se părea că el venise prea târziu ca să facă altceva decât să îl ajute să cureţe mizeria.

— Te-ai uitat bine la ei?

— Da, destul de bine. I-am trimis cu un şut la Boston să-i transmită lui Dumont un mic mesaj din partea mea.

Pe jumătate cărându-l pe Nathaniel la uşă, Holt se opri şi îl studie iar.

— Arăţi aşa şi ai câştigat?

Nathaniel mârâi doar.

— Trebuia să-mi dau seama. Vestea îl făcu pe Holt mai vesel. Ei bine, hai să te ducem la spital!

— Nu. Nu voia să îi dea lui Dumont satisfacţie. Nenorocitul le-a spus că le dă un bonus dacă mă bagă în spital.

— Aşadar, asta este exclus, spuse Holt înţelegând perfect. Atunci doar un doctor.

— Nu este aşa de rău. Nu e nimic rupt. Îşi verifică coastele rănite. Nu cred. Am nevoie doar de nişte gheaţă.

— Da, sigur. Dar fiind bărbat, Holt înţelegea de ce Nathaniel nu voia să vadă un doctor. Bine, alegem următoarea cea mai bună opţiune. Îl ajută să intre în maşină. Ia-o uşor, campionule!

— Nici nu pot altfel.

Pocnind din degete, Holt îi ordonă lui Dog să intre în maşină.

— Stai un minut să-i dau un telefon Suzannei ca să îi spun ce se întâmplă.

— Hrăneşte pasărea, bine?

Nathaniel pendulă între durere şi amorţire până când se întoarse Holt.

— Cum de-ai ştiut să vii?

— Câinele tău. Holt porni maşina şi o scoase uşor pe alee. Se crede Lassie.

— Serios? Impresionat, Nathaniel se chinui să mângâie capul lui Dog. Ce câine, nu?

— Are asta în sânge.

Nathaniel se ridică uşor cât să îşi pipăie prudent faţa cu degetele.

— Unde mergem?

— Unde altundeva?

Holt se îndrepta spre Turnuri.

*

Coco ţipă când îl văzu, cuprinzându-şi obrajii în mâini, în timp ce Nathaniel intră clătinându-se în bucătăria familiei, cu un braţ agăţat de umerii lui Holt.

— Oh, sărăcuţul de tine! Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident?

— Am intrat în ceva. Nathaniel se aşeză cu greutate pe scaun. Coco, îţi dau tot ce am, inclusiv sufletul meu nemuritor, pentru o pungă de gheaţă.

— Dumnezeule!

Dându-l pe Holt la o parte, luă faţa lui Nathaniel în mâini. Pe lângă vânătăi şi zgârieturi, era şi o tăietură sub un ochi. Celălalt era plin cu sânge şi se umfla rapid. Nu îi trebui mult să vadă că el intrase în nişte pumni.

— Nu-ţi face griji, dragule, avem noi grijă de tine. Holt, fugi în camera mea. Am un flacon cu analgezice în cutia cu medicamente, de când am avut problema cu dintele.

— Fii binecuvântată, reuşi Nathaniel să spună.

Închise ochii, ascultând-o mişcându-se prin bucătărie. Câteva clipe mai târziu, şuieră printre dinţi şi se feri când o compresă răcoroasă îi atinse tăietura de sub ochi.

— Gata, gata, dragule, îi şopti ea. Ştiu că doare, dar trebuie să o curăţăm ca să nu se infecteze. Voi pune nişte peroxid acum, aşa că trebuie să fii curajos.

El zâmbi, dar asta nu îi fu de mare ajutor pentru buza spartă.

— Te iubesc, Coco.

— Şi eu te iubesc, dragule.

— Hai să fugim! Noaptea asta.

Răspunsul ei fu un sărut pe frunte.

— Nu ar trebui să baţi, Nathaniel. Să ştii că nu rezolvi nimic aşa.

— Ştiu.

Cu respiraţia tăiată după ce alergase, Megan întră în fugă în bucătărie.

— Holt a spus... Oh, Doamne! Se apropie de Nathaniel, îi luă mâna rănită şi o strânse atât de tare că el trebui să scrâşnească din dinţi ca să nu ţipe. Sângele i se usca pe faţă şi avea tot felul de vânătăi. Cât de grav eşti rănit? Ar trebui să te ducem la spital.

— Am păţit şi mai rău.

— Holt a spus că au venit după tine doi bărbaţi.

— Doi? Mâna lui Coco se opri. Te-au atacat doi bărbaţi? Nu mai avea nicio urmă de blândeţe în priviri. Dar este îngrozitor, nedrept! Cineva ar trebui să-i înveţe cum să se lupte corect.

În ciuda buzei, Nathaniel rânji.

— Mulţumesc mult, frumoaso, dar deja le-am dat eu o lecţie.

— Sper că le-ai spart capetele. După ce respiră adânc, Coco se întoarse să îi îngrijească faţa. Megan, dragă, pregăteşte o pungă de gheaţă pentru ochiul lui. Se va umfla.

Megan se supuse, sfâşiată bucăţele din cauza urmelor de lovituri de pe faţa lui şi a faptului că nici măcar nu se uitase la ea.

— Uite. Îi puse punga de gheaţă peste ochi în timp ce Coco îi curăţă încheieturile zdrelite.

— Pot să o ţin. Mulţumesc.

Luă punga de la ea şi lăsă gheaţa să îi amorţească durerea.

— E nişte antiseptic în dulapul din stânga, pe al doilea raft, spuse Coco.

Megan, cu lacrimi în ochi, se întoarse să îl aducă.

Uşa se deschise din nou, şi de această dată intră un grup întreg. Disconfortul iniţial al lui Nathaniel de a avea audienţă se transformă fără să vrea în amuzament în timp ce familia Calhoun îl asalta cu întrebări şi indignare. Planuri de răzbunare erau făcute şi abandonate în timp ce Nathaniel simţea împunsătura iodului.

— Lăsaţi-l pe băiat să respire! ordonă Colleen, dându-şi la o parte nepoatele înfuriate şi nepoţii furioşi de parcă era o regină în sala tronului. Îl privi atent pe Nathaniel. Te-au cam aranjat, nu?

— Da, doamnă.

În ochii ei se strecură o privire vicleană.

— Dumont, murmură ea, astfel încât numai el să poată auzi.

Nathaniel tresări.

— Din prima.

Ea se uită la Coco.

— Pari să fii pe mâini bune aici. Am de dat un telefon.

Zâmbi uşor. Era de ajutor să ai contacte, se gândi ea în timp ce ieşi bătând cu bastonul în podea. Şi cu ajutorul lor, va avea grijă ca Baxter Dumont să afle că îşi pusese ştreangul de gât şi că încă o mişcare greşită putea să îl coste cariera.

Nimeni nu se punea cu familia lui Colleen Calhoun.

Nathaniel se uită după Colleen şi apoi înghiţi pastila

pe care i-o dăduse Coco.

— Hai să-ţi scoatem tricoul!

Încercând să pară mai veselă, Coco atacă materialul cu foarfecă de la bucătărie.

Comentariile furioase amuţiră atunci când torsul vânăt al lui Nathaniel ieşi la iveală.

— Oh! Coco începu să lăcrimeze. Oh, puiule!

— Nu răsfăţa băiatul! Olandezul intră cu două sticle în mâini. Una cu hamamelis şi cealaltă cu whisky. O privire spre Nathaniel îl făcu să scrâşnească din dinţi dureros de tare, dar apoi rosti cu o voce nepăsătoare. Nu e niciun pui. Ia o gură din asta, căpitane!

— Tocmai a luat o pastilă, începu Coco.

— Ia o duşcă, insistă Olandezul.

Nathaniel se crispă când whisky-ul îi înţepă buza. Dar îl ajută să calmeze multe din celelalte dureri.

— Mulţumesc.

— Uită-te la tine! Olandezul pufni şi puse hamamelis pe o compresă. Să îi laşi să te pocnească aşa, ca pe un băiat de oraş cu bureţi în loc de pumni.

— Erau doi, mârâi Nathaniel.

— Şi? Olandezul îi tamponă uşor vânătăile. Atât de lipsit de antrenament eşti că nu te poţi descurca cu doi?

— Le-am tăbăcit fundurile.

Nathaniel îşi atinse un dinte cu limba. Durea, dar cel puţin nu se mişca.

— Sper că da. Olandezul se întoarse, cu chipul luminat de mândrie. Au încercat să te jefuiască?

Privirea lui Nathaniel se întoarse pentru o clipă la Megan.

— Nu.

— Ai coastele învineţite, spuse Olandezul ignorând blestemele lui Nathaniel. Îl pipăi şi îl palpă până când zâmbi satisfăcut. Nu ţi-ai fisurat nimic. Se lăsă pe vine şi se uită la ochii lui Nathaniel. Ţi-ai pierdut cunoştinţa?

— Poate. Să recunoască asta îl durea la fel de mult ca

bătaia. Pentru un minut.

— Privire înceţoşată?

— Nu, doctore, acum nu.

— Nu face pe deşteptul! Câte? Ridică două degete butucănoase.

— 87.

Nathaniel ar fi luat iar sticla de whisky, dar Coco o dădu la o parte.

— Nu mai bea după pastila pe care ţi-am dat-o.

— Femeile cred că ştiu totul. Dar Olandezul îi aruncă o privire, asigurând-o că pacientul lor va fi în regulă. Ai nevoie de somn acum. O baie caldă şi cearceafuri răcoroase. Vrei să te car eu?

— La naiba, nu! Încă o umilinţă de care nu avea nevoie. Luă mâna lui Coco şi o sărută. Mulţumesc, dragă. Aş mai trece prin asta dacă aş şti că tu mă îngrijeşti după aceea. Se uită din nou la Holt. Mi-ar fi de ajutor să mă duci acasă.

— Prostii! Coco alungă repede ideea. O să stai aici, unde te putem îngriji. Ai putea avea o contuzie, aşa că facem cu rândul să te trezim pe timpul nopţii să ne asigurăm că nu cazi în comă.

— Poveşti de femei, mârâi Olandezul, dar îi dădu dreptate pe la spatele lui Nathaniel.

— Voi pregăti patul din camera de oaspeţi trandafirie, spuse Amanda. C.C., de ce nu pregăteşti o baie fierbinte pentru eroul nostru? Lilah, adu gheaţa cu tine!

Nathaniel nu avea destulă energie să se lupte cu ele, aşa că se lăsă pe spate în timp ce Lilah veni spre el şi îl sărută uşor.

— Hai, durule!

Sloan se apropie ca să îl ajute să stea pe picioare.

— Doi ai spus? Erau mici de înălţime?

— Mai mari decât tine, amice. Plutea un pic în timp ce cobora scările cu Sloan şi Max.

— Hai să dăm pantalonii jos, spuse Lilah în timp ce îl

aşezară pe o parte a patului.

Încă mai avea energie să ridice o sprânceană.

— Nu ai spus niciodată asta când chiar ar fi contat. Fără supărare, adăugă el, uitându-se înspre Max.

— Nicio problemă.

Cu un chicotit, Max se aplecă să îi dea jos încălţămintea. Ştia cum era să fii îngrijit de femeile Calhoun şi îşi dădea seama că, după ce Nathaniel urma să treacă peste durere, avea să-şi dea seama că ajunsese în rai.

— Ai nevoie de ajutor să intri în cadă?

— Mă descurc, mulţumesc.

— Strigă dacă ţi se face rău. Sloan ţinu uşa deschisă, aşteptând până când camera se eliberă. Şi apoi când o să te simţi în stare, aş vrea să aud toată povestea.

Singur, Nathaniel reuşi să intre în cada cu apă fierbinte. Prima senzaţie de durere trecu, transformându-se treptat în ceva mai apropiat de confort. Până când ieşi din cadă, ce era mai rău părea să fi trecut.

Până când se văzu în oglindă.

Avea un bandaj sub ochiul stâng şi încă unul pe tâmplă. Ochiul drept arăta ca o roşie putrezită. Avea şi vânătăi, buza umflată, o zgârietură urâtă pe falcă. Per ansamblu, arăta ca naiba, se gândi el.

Cu un prosop în jurul taliei, intră înapoi în cameră, chiar în timp ce Megan intră de pe hol.

— Îmi pare rău. Ea îşi strânse buzele, încercând să se abţină să nu spună tot felul de cuvinte prosteşti. Amanda zicea că poate mai ai nevoie de o pernă, de mai multe prosoape.

— Mulţumesc. El reuşi să se urce pe pat şi să se lase pe spate cu un oftat.

Fericită că avea ceva practic de făcut, Megan se grăbi spre pat şi îi aranjă pernele, netezi cearceafurile.

— Pot să-ţi mai aduc ceva? Mai multă gheaţă? O supă?

— Nu, sunt bine.

— Te rog, vreau să te ajut. Am nevoie să te ajut. Nu mai putu să se abţină şi îşi puse o mână pe obrazul lui. Te-au rănit. Îmi pare atât de rău că te-au rănit.

— Doar vânătăi.

— La naiba, nu mai fi aşa de prost – nu acum când mă uit la tine, nu când văd ce ţi-au făcut. Se dădu înapoi furioasă şi se uită neajutorată în ochii lui. Ştiu că eşti supărat pe mine, dar nu mă poţi lăsa să fac ceva?

— Mai bine stai jos. Când îl ascultă, el îi luă mâna. Avea nevoie de contactul cu ea la fel de mult ca ea. Ai plâns.

— Un pic. Se uită la mâinile lui rănite. M-am simţit atât de neajutorată jos, văzându-te aşa. Ai lăsat-o pe Coco să te îngrijească şi nici nu te-ai uitat la mine. Înecaţi de emoţii, ochii ei se întorseseră spre el. Nu vreau să te pierd, Nathaniel. Abia te-am găsit şi nu mai vreau să fac o altă greşeală.

— Mereu se întoarce totul la el, nu?

— Nu, nu. La mine.

— La ce ţi-a făcut el, o corectă Nathaniel sumbru.

— Bine, da. Îi duse mâna la obraz. Te rog, nu pleca de lângă mine. Nu am toate răspunsurile încă, dar ştiu că atunci când Holt a spus că ai fost rănit… inima mea s-a oprit pur şi simplu. N-am fost niciodată atât de speriată, însemni atât de mult pentru mine, Nathaniel. Lasă-mă să am grijă de tine până când te simţi mai bine.

— Bine. El se înmuie şi întinse mâna să îi mângâie părul. Poate Dumont mi-a făcut o favoare de data asta.

— Ce vrei să spui?

El clătină din cap. Poate creierul lui era puţin afectat de medicamente şi de durere. Nu avusese de gând să îi spună, cel puţin nu încă. Dar credea că ea avea dreptul să ştie.

— Cei doi bărbaţi care m-au atacat noaptea trecută erau angajaţi de Dumont.

Orice urmă de culoare din obrajii ei dispăru.

— Ce vrei să spui? Spui că Baxter i-a plătit ca să te atace. Ca să...

— Să mă scuture un pic, atâta tot. Cred că era ofticat că l-am aruncat în apă şi căuta să se răzbune. Se mişcă în pat şi se crispă. Ar fi trebuit să fie mai deştept şi să angajeze nişte profesionişti. Cei doi erau chiar amatori.

— *Baxter* a făcut asta. Privirea ei se înceţoşă. Închise ochii până când fu sigură că putea vedea clar din nou. E vina mea.

— Pe naiba! Niciodată nu a fost vina ta, încă de la început. El a făcut ce ţi-a făcut, ţie, Suzannei, copiilor. Laşul nu a putut nici măcar să vină să mă bată chiar el. Hei! O trase uşor de păr. Am câştigat, îşi aminteşti? Nu a primit lucrul pentru care a plătit.

— Crezi că asta contează?

— Contează pentru mine. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, Megan, dacă chiar vrei să faci ceva pentru mine, ţi-l vei scoate din minte.

— Este tatăl lui Kevin, şopti ea. Îmi vine rău când mă gândesc la asta.

— Nu e nimic. Stai aici cu mine, vrei?

Pentru că putea să vadă că medicamentul începea să-şi facă efectul, ea făcu ceea ce o rugase. Uşor îi aşeză capul pe pieptul ei.

— Dormi puţin, şopti ea. Nu ne vom gândi la asta acum. Nu ne vom gândi la nimic.

El oftă şi se lăsă cuprins de somn.

— Te iubesc, Megan.

— Ştiu. Îi mângâie părul şi rămase trează lângă el în timp ce el dormi.

Niciunul dintre ei nu îl văzu pe băiat stând în pragul uşii cu ochii îngroziţi şi obrajii palizi.

*

Nathaniel se trezi în ritmurile propriei dureri. Capul îi

bubuia ca o tobă, cu pulsaţii surde în craniu şi câteva riffuri entuziaste în tâmpla stângă. Durerea se întindea de-a lungul coastelor, o zvâcnire neîntreruptă care promitea să rămână constantă şi persistentă. Umărul lui se alătura concertului cu un murmur tărăgănat.

Se ridică în fund, doar ca să se testeze. Era ţeapăn ca un mort, se gândi el cu dezgust. Cu mişcări lente şi ciudate, se dădu jos din pat. În afară de durerea de cap, totul era clar. Poate prea clar, se gândi el crispat în timp ce intră şchiopătând în duş. Singura lui plăcere era că ştia că, de fapt, cei doi vizitatori neaşteptaţi sufereau mai mult decât el în acel moment.

Chiar şi acele moi ale duşului provocară dureri ascuţite pe cele mai grave vânătăi. Cu dinţii încleştaţi, aşteptă ca durerea să devină doar un disconfort.

Va supravieţui.

Gol şi ud, ieşi din duş, iar apoi umplu chiuveta cu apă rece ca gheaţa. Ţinându-şi respiraţia, îşi cufundă faţa în ea până când răceala şocantă aduse o amorţeală binecuvântată.

Mai sigur pe el, intră din nou în dormitor, unde îl aşteptau haine curate, împachetate pe un scaun. Tot ocărând, reuşi să se îmbrace. Se gândea la cafea, aspirină şi o farfurie plină când uşa se deschise.

— N-ar trebui să fii în picioare. Coco, cu o tavă pe care o ducea cu ambele mâini, plescăi nemulţumită. Acum scoate cămaşa aia şi urcă-te din nou în pat.

— Draga mea, am aşteptat toată viaţa să te aud spunând asta.

— Cred că te simţi mai bine, spuse Coco şi râse, iar apoi aşeză tava pe o măsuţă şi îşi înfoie părul.

Urmărind gestul familiar, Nathaniel se gândi că de vreo două săptămâni, poate mai mult, culoarea părului era neschimbată. Trebuie să fie de vină starea ei de spirit, decise el.

— Mă descurc.

— Scumpul de tine! Ridică o mână să îi atingă uşor

vânătăile de pe faţă. Arăta chiar şi mai rău în dimineaţa aceea, dar nu avea inima să îi spună. Cel puţin stai jos şi mănâncă.

— Mi-ai citit gândurile. Mai mult decât bucuros, se aşează pe un scaun. Apreciez serviciul.

— Măcar atât să facem.

Coco duse măsuţa de lângă pat până la scaunul lui şi îi despături şervetul. Nathaniel se gândi că i l-ar fi pus şi la gât dacă nu îl lua el înainte.

— Megan mi-a spus ce s-a întâmplat. Că Baxter a angajat... gorilele alea. Mă gândesc să merg eu însămi până la Boston şi să am o discuţie cu acel om.

Ochii ei furioşi îi încălziră inima lui Nathaniel. Era ca o zeiţă celtică aprigă.

— Iubito, n-ar avea nicio şansă împotriva ta. Gustă din ochiuri şi închise ochii de plăcerea mâncării calde şi delicioase. O să lăsăm lucrurile aşa, dragă.

— Nu poţi face asta! Trebuie să suni la poliţie. Desigur, aş prefera ca voi, băieţii, să vă duceţi cu toţii la el să-i învineţiţi ochii... îşi duse mâna la piept, fiindcă imaginea descrisă îi făcu inima să bată repede. Dar, continuă ea cu un oarecare regret, lucrul corect este să contactezi autorităţile şi să le laşi pe ele să se ocupe.

— Fără poliţişti. Nathaniel luă o înghiţitură de crochete de cartofi. Dumont va suferi mult mai mult, neştiind ce voi face şi când.

— Ei bine... Coco se gândi un moment şi începu să zâmbească. Cred că aşa ar fi. Ca şi cum ar aştepta să cadă sabia.

— Da. Şi poliţia ar complica lucrurile pentru Megan şi băiat.

— Ai dreptate, desigur. Îşi trecu uşor mâna peste părul lui. Sunt aşa de bucuroasă că te au pe tine alături.

— Îmi doresc ca şi ea să simtă la fel.

— Să ştii că simte la fel. Doar că îi e frică. Megan a avut atât de multe de înfruntat. Şi tu... ei bine, Nathaniel, eşti un bărbat care lasă orice femeie puţin derutată.

— Aşa crezi?

— Aşa ştiu. Ai dureri mari în dimineaţa asta, dragă? Poţi să iei încă o pastilă.

— Mă voi opri la aspirină.

— Aşa mă gândeam. Coco scoase un flacon din buzunarul de la şorţ. Ia-le cu suc!

— Da, doamnă. El se supuse, apoi se întoarse la ouă. Ai văzut-o pe Megan de dimineaţă?

— De abia în zori am convins-o să te lase puţin şi să meargă să doarmă.

Informaţia îi plăcu mai mult chiar şi decât mâncarea.

— Da?

— Şi modul în care te privea… Coco îi mângâie mâna. Ei bine, o femeie ştie. Mai ales când şi ea e îndrăgostită. Obrajii i se înroşiră. Presupun că ştii că eu şi Niels… că noi suntem… împreună.

El scoase un sunet. Nu voia imaginea aceea cu ei doi împreună în întuneric. Coco şi Olandezul erau ca nişte părinţi pentru el, şi niciun copil, chiar şi la 33 de ani, nu voia să se gândească la acea parte din relaţia parentală.

— Aceste câteva săptămâni au fost minunate. Am avut un mariaj foarte fericit şi am amintiri pe care le preţuiesc şi pe care le voi preţui toată viaţa. Şi de-a lungul anilor, am avut câteva relaţii drăguţe, compatibile. Dar cu Niels… Avea o privire visătoare în ochi. Mă face să mă simt tânără şi plină de viaţă din nou, aproape delicată. Nu este doar sexul, adăugă ea, făcându-l pe Nathaniel să se crispeze.

— Ah, hai, Coco! Sorbi din cafea, simţind că îşi pierdea rapid pofta de mâncare. Nu vreau să ştiu despre asta.

Ea râse uşor, adorându-l.

— Ştiu cât de apropiat eşti de Niels.

— Da, sigur. Începea să se simtă prizonier în scaun, îngrădit de tavă. Am navigat mult timp împreună, şi este…

— Ca un tată pentru tine, spuse ea cu blândeţe. Ştiu.

Voiam doar să-ţi spun că şi eu îl iubesc. Ne vom căsători.

— Poftim? Furculiţa căzu pe farfurie cu zgomot. *Să vă căsătoriţi*? Tu şi Olandezul?

— Da. Vădit tulburată acum, pentru că nu ştia dacă expresia lui era îngrozită sau pur şi simplu şocată, Coco începu să se joace cu mărgelele de la gât. Sper că nu te deranjează.

— Să mă deranjeze?

Creierul îi era complet gol. Acum începu să se umple din nou – mişcările neliniştite ale mâinilor ei, tonul vocii ei, privirea neliniştită din ochi. Nathaniel dădu masa la o parte şi se ridică în picioare.

— Imaginează-ţi o femeie cu clasă ca tine îndrăgostită de bădăranul acela bătrân. Eşti sigură că nu ţi-a strecurat ceva în supă?

Uşurată, ea zâmbi.

— Dacă a făcut asta, îmi place. Avem binecuvântarea ta?

El îi luă mâinile, uitându-se în jos înspre ele.

— Ştii, aproape toată viaţa am vrut ca să fii mama mea.

— Oh! Ochii ei se umplură de lacrimi. Nathaniel.

— Acum bănuiesc că o să fii. O privi din nou înainte să o sărute, pe un obraz şi pe altul, iar apoi pe buze. Ar fi bine să fie bun cu tine, altfel va trebui să-mi dea socoteală.

— Sunt atât de fericită. Coco se lăsă, plângând, în braţele lui. Sunt atât de fericită, Nate! Nici nu am văzut asta în cărţi. Suflarea i se opri când îşi apăsă faţa udă de gâtul lui. Sau în frunzele de ceai sau nici măcar în cristale. S-a întâmplat pur şi simplu,

— Cele mai bune lucruri aşa se întâmplă de obicei.

— Vreau să fii fericit. Se retrase şi căută prin buzunar una dintre batistele ei dantelate. Vreau să crezi în ce ai cu Megan şi să nu o laşi să-ţi scape. Are nevoie de tine, Nate. Şi Kevin la fel.

— Asta e ce i-am spus şi eu. El zâmbi uşor în timp ce

luă batista şi îi şterse lacrimile. Nu cred că era gata să audă asta.

— Tu continuă să i-o spui. Vocea ei deveni mai fermă. Continuă să spui asta până când ea e gata să te audă. Şi dacă Megan avea nevoie de un îndemn, se gândi Coco, ea va fi fericită să o facă. Ei bine, acum. Îşi netezi părul şi pantalonii. Am un milion de lucruri de făcut. Vreau să te odihneşti ca să fii gata de picnic şi de artificii.

— Mă simt bine.

— Te simţi de parcă te-ar fi călcat un camion. Se duse hotărâtă spre pat, aranjând cearceafurile şi pernele. Poţi să stai întins încă o oră sau două sau poţi să stai afară pe terasă la soare. Este o zi minunată, poţi să stai pe şezlong. Când se trezeşte Megan, o pun să-ţi facă un masaj.

— Asta sună promiţător. Voi opta pentru soare.

Porni spre uşile de la terasă când auzi paşi grăbiţi pe hol. Megan intră în cameră.

— Nu-l găsesc pe Kevin, zise ea repede. Nimeni nu l-a văzut toată dimineaţa.

capitolul 11

Era albă ca varul şi încerca să rămână calmă. Ideea că băiatul ei fugise de acasă era atât de absurdă că ea continuă să îşi spună că totul era o greşeală, o festă. Poate un vis.

— Nimeni nu l-a văzut, repetă ea, ţinându-se de clanţă ca să nu cadă din picioare. Câteva… câteva dintre hainele lui au dispărut, la fel şi rucsacul.

— Sun-o pe Suzanna, spuse Nathaniel repede. Probabil e cu Alex şi Jenny.

— Nu. Clătină din cap încet, dintr-o parte în alta. Trupul îi era ca de sticlă, ca şi cum s-ar fi făcut cioburi dacă se mişca prea repede. Sunt aici. Sunt toţi aici. Nu l-au văzut. Eu dormeam. Rostea fiecare cuvânt deliberat, de

parcă nu îşi putea înţelege propria voce. Am dormit până târziu, apoi l-am căutat în camera lui, ca de obicei. Nu era acolo, aşa că m-am gândit că era jos sau afară. Dar când am mers jos, Alex îl căuta. Frica începu să o cuprindă, cu fiori pe spate. L-am căutat, apoi am venit înapoi sus. Atunci am văzut că unele dintre lucrurile lui… câteva dintre lucrurile lui…

— Bine, bine, dragă, nu te îngrijora! Coco se grăbi să îi pună un braţ de sprijin în jurul taliei. Sunt sigură că se joacă doar. Sunt atâtea locuri în casă sau pe afară unde se poate ascunde.

— Era aşa de emoţionat pentru ziua de azi. Numai despre asta putea să vorbească. Urma să se joace de-a Războiul Civil cu Alex şi Jenny. El… urma să fie Daniel Boone.

— Îl găsim, îi spuse Nathaniel.

— Normal că îl găsim. Coco începu să o îndepărteze pe Megan. Vom organiza o echipă de căutare. Va fi aşa de entuziasmat când va afla că îl căutăm!

*

O oră mai târziu, erau cu toţii împrăştiaţi prin casă, căutând prin cotloane şi ascunzători, iar şi iar. Megan încerca să se ţină tare şi căută fiecare centimetru, începând din turn şi venind în jos.

Trebuia să fie acolo, se încuraja ea. Desigur că îl va găsi dintr-o clipă în alta. Nu avea sens altfel.

Panica o cuprindea, şi trebuia să o stăvilească.

Se juca doar un joc. Plecase în explorare. Iubea casa atât de mult. Desenase zeci de imagini cu ea ca să le trimită înapoi în Oklahoma, astfel încât toată lumea să poată vedea că trăieşte într-un castel.

Urma să îl găsească după următoarea uşă pe care o deschidea.

Megan îşi spunea toate aceste lucruri ca pe o litanie, în timp ce căuta în fiecare cameră.

Dădu ţeste Suzanna într-unul dintre holurile întortocheate. Îi era frig, atât de frig, chiar dacă soarele bătea puternic în ferestre.

— El nu îmi răspunde, spuse ea sfârşită. Îl tot chem, dar nu răspunde.

— Este o casă atât de mare. Suzanna o luă pe Megan de mâini şi o strânse tare. Odată, când eram copii, ne jucam de-a v-aţi ascunselea şi nu am găsit-o pe Lilah timp de trei ore. Se strecurase într-un dulap de la etajul trei şi adormise acolo.

— Suzanna. Megan îşi strânse buzele. Trebuia să înfrunte adevărul şi repede. Două dintre tricourile lui preferate lipsesc şi ambele perechi de adidaşi. Şepcile de baseball. Banii pe care îi pusese deoparte nu mai sunt. Nu este în casă. A fugit de acasă.

— Trebuie să stai jos!

— Nu, eu... trebuie să fac ceva. Să sun la poliţie. Oh, Doamne! Megan cedă şi îşi prinse chipul între mâini.

I se putea întâmpla orice. E doar un băieţel. Nici nu ştiu de cât timp a plecat. Nici măcar nu ştiu. Ochii ei, plini de frică, se concentrară asupra Suzannei. I-ai întrebat pe Jenny, pe Alex? Poate le-a spus lor ceva. Poate...

— Desigur că i-am întrebat, Megan, spuse Suzanna cu blândeţe. Kevin nu le-a spus nimic de plecare.

— Unde s-ar duce? De ce? Înapoi în Oklahoma, spuse ea ghicind cu speranţă. Poate că încearcă să ajungă înapoi în Oklahoma, poate că era nefericit, doar s-a prefăcut că îi place aici.

— E fericit aici. Dar vom verifica. Hai să mergem jos!

*

— Am scotocit toată secţiunea asta, îi spuse Olandezul lui Nathaniel. Cămări, debarale, chiar şi prin frigiderul cu carne. Trent şi Sloan verifică zonele aflate în renovare, iar Max şi Holt verifică fiecare tufiş de pe terenuri.

Deşi îngrijorarea i se citea în ochi, mâinile cu care făcea cafea erau sigure.

— Mie mi se pare că, dacă băiatul doar se juca şi auzea toate chemările şi strigătele, ar fi ieşit să vadă de ce se agită toată lumea aşa.

— Am trecut prin toată casa de două ori. Nathaniel se uita înverşunat pe fereastră. Amanda şi Lilah au cercetat fiecare centimetru din Refugiu. Nu e acolo.

— N-are niciun sens pentru mine. Kevin era atât de fericit. Venea aici în fiecare zi să mă roage să-i spun poveşti de pe mare.

— Ceva l-a pus pe fugă. Simţi un fior în ceafă. Frecându-se absent, Nathaniel se uită înspre stânci. De ce fuge un copil? Fiindcă e speriat sau rănit, sau nefericit.

— Băiatul nu are nicio astfel de problemă, spuse Olandezul aspru.

— Eu nu credeam asta.

Nathaniel fusese şi speriat, şi rănit, şi nefericit când era de vârsta lui Kevin şi credea că putea să recunoască semnele. Şi fuseseră şi ocazii în care fugise. Dar nu avusese unde să se ducă.

Fiorul de la ceafă persista. Din nou, privirea lui se îndreptă pe stânci.

— Am un presentiment, spuse el ca pentru sine.

— Ce anume?

— Un presentiment. Mă duc să verific ceva.

*

Era parcă atras de stânci. Nathaniel îşi urmă instinctul, deşi terenul pietros îi făcea rănile dureroase, iar căţărarea abruptă îl lăsă fără suflu. Cu o mână pe coastele îndurerate, continuă drumul, căutând cu privirea stâncile şi ierburile înalte.

Ştia că era un loc care ar fi atras un copil. Îl atrăsese şi pe el când fusese mic. Şi ca bărbat.

Soarele aflat la amiază era alb, iar marea era de un albastru safir, spumoasă când se lovea de stânci. Frumoasă şi letală. Se gândi la un băiat împiedicându-se pe potecă, poticnindu-se, alunecând. Greaţa îl cuprinse atât de violent că trebui să se oprească şi să aştepte să îşi revină.

Nimic nu i se întâmplase lui Kevin, se asigură. Nu va lăsa nimic rău să i se întâmple lui Kevin.

Se întoarse şi începu să se caţăre tot mai sus, strigând numele băiatului în timp ce căuta.

Pasărea îi atrase atenţia. Un pescăruş alb, graţios ca un dansator, care trecu în zbor pe deasupra ierburilor şi stâncilor şi apoi se întoarse cu un ţipăt muzical aproape uman, ciudat de feminin. Rămase pe ioc, uitându-se la pasăre. Pentru o secundă, Nathaniel ar fi jurat că ochii erau verzi, ca de smarald.

Pasărea pluti în jos şi se opri pe o lespede mai jos, ridicând privirea, de parcă îl aştepta.

Nathaniel începu să coboare, ignorând săgeţile de durere din corpul rănit. Tunetul valurilor îi inunda mintea. Pentru un moment i se păru că simţea parfumul unei femei. Dulce, moale, catifelat – dar era doar marea.

Pasărea se îndepărtă, avântându-se spre cer şi alăturându-se perechii sale – un alt pescăruş, orbitor de alb. Pentru un moment ei zburară împreună în cerc, chemându-se unul pe altul cu ceva ce semăna a bucurie. Apoi plecară împreună în larg.

Gâfâind puţin, Nathaniel urcă pe lespedea şi văzu crevasa mică în stâncă unde băiatul stătea ghemuit.

Primul impuls fu să ridice copilul în braţe, să îl ţină aproape. Dar se stăpâni. Nu era sigur că nu era chiar el motivul pentru care Kevin fugise.

În schimb, se aşeză pe lespede şi spuse încet:

— Frumoasă privelişte!

Kevin îşi ţinu faţa sprijinită de genunchi.

— Mă duc înapoi în Oklahoma.

O încercare de sfidare care părea doar obosită.

— Pot să iau autobuzul.

— Aşa cred şi eu. Aşa ai vedea mult din ţară. Dar credeam că îţi place aici.

Kevin răspunse ridicând din umeri.

— E bine.

— Cineva îţi face probleme, prietene?

— Nu.

— Te-ai certat cu Alex?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Mă întorc pur şi simplu în Oklahoma. Era prea târziu să iau autobuzul noaptea trecută, aşa că am venit aici să aştept. Cred că poate am adormit. Cu umerii lăsaţi, îşi ţinu faţa ferită. Nu mă poţi obliga să mă întorc.

— Ei bine, sunt mai mare decât tine, aşa că aş putea. Vorbi pe un ton blând şi atinse părul lui Kevin. Dar băiatul se dădu la o parte. Prefer să nu te oblig să faci ceva până când nu înţeleg ce se întâmplă cu tine.

Lăsă timpul să treacă, privind marea, ascultând vântul, până când îl simţi pe Kevin relaxându-se uşor lângă el.

— Mama ta este puţin îngrijorată în legătură cu tine. Toată lumea este. Poate ar trebui să te întorci şi să îţi iei la revedere înainte să pleci.

— Mama nu mă va lăsa să plec.

— Te iubeşte mult.

— Nu ar fi trebuit să mă nască.

Era multă amărăciune în cuvintele lui, cuvinte care erau mult prea dure pentru un copil.

— Ce lucru prostesc să spui! Cred că ai dreptul să fii supărat dacă vrei, dar nu are rost să spui lucruri prosteşti.

Capul lui Kevin se ridică brusc. Avea faţa acoperită de lacrimi şi de praf, şi inima lui Nathaniel fu sfâşiată.

— Dacă nu mă avea pe mine, lucrurile ar fi fost altfel. Ea se preface întotdeauna că nu contează. Dar eu ştiu.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai sunt un bebeluş. Ştiu ce a făcut el. A lăsat-o

însărcinată, apoi a plecat. A plecat şi nu i-a mai păsat. A plecat şi s-a căsătorit cu Suzanna, şi apoi a părăsit-o şi pe ea. Şi pe Alex, şi pe Jenny. Aşa sunt eu fratele lor.

Erau nişte mări învolburate, se gândi Nathaniel, mări pe care trebuia să navighezi cu grijă. Ochii băiatului, îndureraţi şi furioşi, se fixară asupra lui.

— Mama ta ar trebui să îţi explice astea, Kevin.

— Mi-a spus că uneori oamenii nu se pot căsători şi să fie împreună, chiar dacă au copii. Dar el nu m-a vrut. El nu m-a vrut niciodată şi îl urăsc.

— Nu mă voi certa cu tine pe tema asta, rosti Nathaniel cu grijă. Dar mama ta te iubeşte şi asta contează mult mai mult. Dacă tu pleci o vei răni foarte mult.

Buzele lui Kevin tremurară.

— Ea te-ar avea pe tine dacă eu plec. Tu ai sta cu ea dacă n-aş fi eu.

— Mă tem că nu te înţeleg, Kevin.

— El… el a pus să te bată. Vocea lui Kevin deveni mai piţigăiată pe măsură ce se lupta să spună cuvintele. Am auzit noaptea trecută. Te-am auzit pe tine şi pe mama, şi ea a spus că era vina ei, dar e a mea. Pentru că el este tatăl meu şi el te-a rănit, şi acum şi tu mă urăşti, aşa că vei pleca.

— Ticălos mic! Copleşit de emoţii, Nathaniel îl ridică pe băiat în genunchi şi îl scutură. Ai făcut asta pentru că eu am câteva vânătăi? Arăt eu de parcă nu pot avea grijă de mine? Ceilalţi doi tolomaci au trebuit să se târască acasă.

— Serios? Kevin îşi trase nasul şi îşi frecă ochii. Totuşi…

— La naiba cu totuşi! Tu n-ai nicio vină, şi ar trebui să te scutur bine până când îţi clănţăne dinţii că ne-ai îngrijorat pe toţi aşa.

— El e tatăl meu, spuse Kevin, ridicându-şi bărbia. Deci asta înseamnă…

— Asta nu înseamnă nimic. Tata era un beţiv care obişnuia să mă bată doar pentru că îi plăcea şase zile din şapte. Asta mă face pe mine să fiu ca el?

— Nu. Lacrimile îi curgeau acum fără reţinere. Dar credeam că nu mă mai placi şi că nu o să rămâi ca să fii tatăl meu acum, cum e Holt cu Alex şi cu Jenny.

Mâinile lui Nathaniel deveniră mai blânde când îl trase pe băiat în braţele lui.

— Greşeşti. Îi sărută părul şi absorbi fulgerul de iubire. Ar trebui să te atârn de vergă, marinare.

— Ce este verga?

— Îţi arăt mai târziu. Îl strânse mai tare în braţe. Te-ai gândit că poate speram ca tu să fii fiul meu? Că vreau ca tu şi mama ta să fiţi familia mea?

— Serios?

Vocea lui Kevin era înăbuşită de pieptul lui Nathaniel.

— Credeai că te antrenam la cârmă doar ca să te resping apoi?

— Nu ştiu. Cred că nu.

— Te-am căutat, Kevin. Şi nu numai azi.

Cu un oftat, Kevin îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Nathaniel.

— Mi-a fost foarte frică. Dar apoi a venit pasărea.

— Pasărea?

Amintindu-şi, Nathaniel se uită în jur. Dar stâncile erau goale.

— Apoi nu mi-a mai fost aşa de frică. A stat cu mine toată noaptea. Ea era acolo ori de câte ori mă trezeam. A zburat cu cealaltă, dar atunci ai venit tu. Mama e supărată pe mine?

— Probabil.

Kevin oftă iar – un sunet lung şi suferind care îl făcu pe Nathaniel să zâmbească.

— Cred că am dat de bucluc.

— Ei bine, strânge-ţi lucrurile şi hai să îl înfruntăm.

Kevin îşi ridică rucsacul şi îl luă pe Nathaniel de mână cu încredere.

— Te doare? Se uită la faţa lui Nathaniel.

— Păi da.

— Mai târziu, pot să îţi văd toate vânătăile?

— Sigur. Doar am unele de toată frumuseţea.

*

Nathaniel simţi fiecare vânătaie în timp ce urcară poteca de pe stânci şi începură să meargă pe panta pietroasă înapoi spre casă. Meritase totul, fiecare înţepătură şi durere, ca să vadă expresia de pe faţa lui Megan.

— Kevin! Traversă în fugă peluza, cu părul în vânt, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Haide, şopti Nathaniel băiatului. Va dori să te îmbrăţişeze mai întâi.

Băiatul dădu din cap, lăsă rucsacul să cadă şi alergă în braţele ei.

— Oh, Kevin… Nu putea să îl ţină destul de strâns în braţe, chiar şi îngenuncheată pe iarbă, ţinându-l aproape, legănându-l şi plângând de uşurare.

— Unde l-ai găsit? Trent se uită mirat la Nathaniel.

— Sus pe stânci, vârât într-o crevasă.

— Dumnezeule! C.C. se cutremură. A petrecut noaptea acolo?

— Aşa părea. Aveam presentimentul acesta. Nu îl pot explica. Şi iată că era chiar acolo.

— Un presentiment? Trent se uită la soţia lui. Aminteşte-mi să-ţi explic cândva cum l-am găsit pe Fred când era căţeluş.

Max îl bătu pe Nathaniel pe spate.

— Mă duc să sun la poliţie să le spun că l-am găsit.

— Probabil îi e foame. Coco îşi stăpâni lacrimile şi se înghemui şi mai tare lângă Olandez. Hai să-i facem ceva de mâncare!

— Adu-i înăuntru când termină să se smiorcăie din pricina lui… Vocea i se frânse, dar Olandezul camuflă asta tuşind. Femeile. Mereu se agită.

— Hai, haideţi înăuntru! Suzanna îi luă de mână pe Alex şi pe Jenny.

— Dar vreau să-l întreb dacă a văzut fantome, se plânse Alex.

— Mai târziu. Holt rezolvă problema luându-l pe Alex în cârcă.

Cu un oftat tremurat, Megan se dădu înapoi şi îi mângâie faţa lui Kevin.

— Eşti bine? Nu eşti rănit?

— Nu. Era ruşinat că plânsese în faţa surorii şi a fratelui său. Avea totuşi nouă ani. Sunt bine.

— Să nu mai faci asta *niciodată*. Schimbarea bruscă de la mama care plângea la mama care certa îl făcu pe Nathaniel să ridice din sprâncene. Ne-ai îngrijorat pe toţi, tinere. Te-am căutat ore întregi, chiar şi mătuşa Colleen. Am chemat poliţia.

— Îmi pare rău. Dar entuziasmul implicării poliţiei în poveste întrecu sentimentul de vină.

— Nu este îndeajuns să-ţi pară rău, Kevin Michael O’Riley.

Privirea lui Kevin coborî în pământ. Avea necazuri mare atunci când ea îi folosea toate numele.

— Promit că nu voi mai face asta niciodată.

— Nu trebuia să faci asta nici acum. Trebuie să pot să am încredere în tine şi acum… Oh! Începu încă o dată să plângă şi îi strânse capul la piept. Am fost aşa de speriată, iubitule. Te iubesc aşa de mult. Unde plecai?

— Nu ştiu. Poate la bunica.

— La bunica. Ea se dădu în spate şi oftă. Nu-ţi place aici?

— Îmi place cel mai mult.

— Atunci de ce ai fugit, Kevin? Eşti supărat pe mine?

El clătină din cap şi apoi îşi propti bărbia în piept.

— Credeam că tu şi Nate eraţi supăraţi pe mine pentru că a luat bătaie. Dar Nate spune că nu este vina mea şi că nu eşti supărată pe mine. Spune că nu contează

pentru *el*. Nu eşti supărată pe mine, nu?

Ochii ei îngroziţi zburară spre Nate, şi îl trase pe Kevin aproape din nou.

— Oh, nu, iubitule, nu sunt. Nimeni nu este. Se uită din nou la fiul el, cuprinzându-i chipul în mâini. Îţi aminteşti când ţi-am spus că uneori oamenii nu pot fi împreună? Ar trebui să explic că uneori ei nu ar trebui să fie împreună. Asta s-a întâmplat între mine şi… Nu se putea referi la el ca la tatăl lui Kevin. Între mine şi Baxter.

— Dar am fost un accident.

— Oh, nu. Ea zâmbi şi îi sărută obrajii. Un accident este ceva care îţi doreşti să nu se fi întâmplat. Tu ai fost un dar. Cel mai bun din viaţa mea. Dacă te mai gândeşti vreodată că nu te vreau, atunci trebuie să te punem într-o cutie şi să te legăm frumos cu o panglică ca să pricepi mai bine.

El chicoti.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Acum hai să te curăţăm! Se ridică şi îl luă pe fiul ei de mână, apoi se uită în urmă la Nathaniel.

— Mulţumesc.

*

Aşa cum fac de obicei copiii, Kevin reveni la normal după noaptea lui pe stânci şi se abandonă vacanţei. Era, pentru moment, un erou, impresionându-şi fraţii cu poveştile lui din întuneric, cu marea şi cu o pasăre albă cu ochii verzi.

Ca de obicei, toţi câinii erau de faţă, la întrunirile familiei, aşa că Sadie şi Fred alergau cu puii lor şi cu copiii prin curte. Bebeluşii dormeau în ţarcuri sau erau daţi în leagăne sau cocoloşiţi în braţe calde. Câţiva oaspeţi de la hotel se alăturau grupului atraşi de râsete şi de vocile vesele.

Fără tragere de inimă, Nathaniel refuză să facă parte

din echipa de softball alcătuiră ad-hoc, gândindu-se că o alunecare la a treia bază l-ar fi scos din joc. Aşa că se oferi să fie arbitru şi avu plăcerea să se certe cu fiecare jucător pe care îl dădea afară.

— Eşti orb sau doar prost? C.C. Îşi aruncă bâta pe jos cu dezgust. Doar pentru că ai ochiul umflat nu înseamnă că nu puteai să vezi mingea aia. Mingea era în afara terenului cu o jumătate de kilometru.

Nathaniel îşi strânse trabucul între dinţi.

— Nu de unde stau eu, dulceaţă.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Atunci stai în locul greşit.

Jenny profită de ocazie să încerce să facă roata peste bază şi câştigă aplauzele celor de pe teren.

— C.C., ai una dintre cele mai bune zone de bătaie pe care am avut plăcerea să le văd. Şi aceea a fost lovitura a treia. Afară cu tine.

— Dacă nu erai deja plin de vânătăi… Ea înghiţi un hohot de râs şi mârâi în loc. Tu urmezi, Lilah.

Când jocul se încheie pentru festin, Nathaniel se lăsă în jos lângă Megan.

— Ai un braţ destul de bun, iubito.

— Am antrenat echipa de liga mică a lui Kevin în Oklahoma. Privirea i se îndreptă către fiul ei, ca de mult mai multe ori în timpul acelei după-amiezi. Nu pare afectat, nu?

— Nu. Dar tu?

— Am ceva fluturi în stomac încă. Îşi puse mâna pe abdomen şi continuă pe o voce mai scăzută: N-am crezut că ştie despre Baxter. Despre… tot. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Un băiat trebuie să aibă propriile secrete, chiar şi faţă de mama lui.

— Presupun că e adevărat. Era o zi prea frumoasă, decise ea, prea preţioasă ca să stea îngrijorată. Orice i-ai spus acolo sus, oricum ai spus-o, a fost exact ce trebuia, înseamnă mult pentru mine. Se uită din nou la el. Tu

însemni mult pentru mine.

Nathaniel sorbi din bere şi o studie.

— Încerci să ajungi undeva, Meg. De ce nu o spui pur şi simplu?

— În regulă. După plecarea ta de ieri, am petrecut mult timp gândindu-mă. La cum m-aş simţi dacă nu te-ai mai întoarce. Ştiam că ar fi o gaură în viaţa mea. Poate că aş fi în stare să o umplu din nou, sau poate doar parţial, dar ceva ar lipsi întotdeauna. Când m-am întrebat cum ar fi, găseam mereu acelaşi răspuns. Oricum aş fi analizat problema şi oricâte permutări aş fi făcut, răspunsul nu se schimba niciodată.

— Care este răspunsul atunci, Meg?

— Tu, Nathaniel. Se înclină în faţă şi îl sărută. Doar tu.

*

Mai târziu, când cerul era întunecat şi luna plutea deasupra apei, ea privi artificiile explodând. Culoarea înflorea în culoare. Cascade de scântei strălucitoare cădeau din cer în apă într-o celebrare a libertăţii, a noilor începuturi şi, se gândi Megan, a speranţei.

Era un spectacol ameţitor, pe care copiii îl urmăreau cu ochii mari şi cu gurile căscate. Ecourile bubuiturilor vibrară în aer până când, în final, într-un crescendo de mitralieră, culoarea şi lumina se contopiră tot mai sus. Într-un interludiu ameţitor cerul străluci cu auriu, roşu, albastru şi alb orbitor, în cercuri şi spirale, cascade şi turnuri care apoi se risipiră în stele distincte peste mare.

Cu mult după ce spectacolul se terminase, rămăşiţele petrecerii fuseseră strânse şi copiii adormiseră, Megan simţea forţa sărbătorii în sânge. În camera ei, îşi perie părul până când îi cădea în valuri pe umeri. Anticipaţia vibra înăuntrul ei, şi îşi legă halatul împrumutat lejer în talie. Încet, ieşi pe uşile terasei şi se îndreptă către camera lui Nathaniel.

Nu fusese greu de convins să mai stea o noapte. Era

obosit şi îl durea tot corpul, şi nu îl încânta perspectiva drumului chiar dacă scurt spre casă. Dar o baie lungă în cadă nu îl relaxase aşa cum sperase. Era copleşit de nevoi neliniştite şi de imagini ale chipului lui Megan, luminat de strălucirea artificiilor.

Apoi intră în dormitor şi o văzu.

Purta un halat de mătase de un albastru intens care curgea pe corpul ei şi se lipea de fiecare curbă. Părul îi strălucea, foc auriu, iar ochii îi era la fel de întunecaţi şi de misterioşi ca safirele.

— Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea un masaj. Megan zâmbi ezitant. Am experienţă cu muşchii încordaţi. Cu caii, cel puţin.

Lui îi era aproape frică să respire.

— De unde ai făcut rost de asta?

— Oh! Megan îşi atinse uşor halatul. L-am împrumutat de la Lilah. Mă gândeam că o să-ţi placă mai mult decât halatul de baie. Când el nu reacţionă deloc, începu să se piardă. Dacă preferi să plec, înţeleg. Nu mă aştept să te simţi în stare să… Nu trebuie să facem dragoste, Nathaniel, vreau doar să te ajut.

— Nu vreau să pleci.

Zâmbetul ei înflori din nou.

— De ce nu te aşezi atunci? O să încep cu spatele. Serios, mă pricep la asta. Râse uşor. Caii mă iubeau.

El traversă camera spre pat, îi atinse părul, obrazul.

— Purtai halat de mătase ca să lucrezi la grajduri?

— Întotdeauna, spuse ea şi îl ajută să se aşeze. Stai pe burtă, spuse ea ferm. Încântată de sarcina ei, turnă ulei pe mâini, apoi îşi frecă palmele una de alta ca să îl încălzească. Încet, astfel încât mişcarea saltelei să nu îl zdruncine, îngenunche peste el. Să-mi spui dacă te doare.

Începu cu umerii, încet peste vânătăi, mai ferm peste muşchii încordaţi. Avea un corp de războinic, se gândi ea, dur şi bine închegat, cu toate semnele de bătălie pe el.

— Ai exagerat azi.

El mormăi doar, închizând ochii, lăsându-se în voia plăcerii mâinilor ei. Simţi mătasea pe piele când ea se mişca. Simţi parfumul ei prin aroma uleiului, un alt balsam pentru simţuri.

Durerile începură să cedeze şi apoi se preschimbară într-o durere mai adâncă, mult mai primitivă, care începu să-i curgă prin sânge când ea îl sărută pe umăr.

— Mai bine?

— Nu, mă ucizi. Nu te opri.

Râse încet şi moale în timp ce îi lăsă prosopul jos de pe şolduri şi îi masă spatele în jos.

— Sunt aici ca să te fac să te simţi mai bine, Nathaniel. Trebuie să te relaxezi ca să fac asta cum trebuie.

— Te descurci foarte bine. El gemu în timp ce mâinile ei se mişcau tot mai jos, în cercuri, masând. Apoi buzele ei, uşoare, moi ca şoaptele.

— Ai un corp aşa de frumos. Propria ei respiraţie începu să fie din ce în ce mai greoaie în timp ce mângâia şi explora. Îmi place să mă uit la el, să îl ating. Încet, îşi duse buzele în sus pe spinarea lui, peste umeri, şi îl muşcă uşor de ureche. Întoarce-te, şopti ea. Voi testa ceva.

Buzele ei erau acolo când el se întoarse, ca să îl sărute lung, să înfierbânte. Dar când el întinse mâinile ca să-i cuprindă sânii, ea se trase înapoi.

— Stai! Deşi mâinile îi tremurau, mai turnă ulei. Cu privirea aţintită în ochii lui, îşi întinse degetele peste pieptul lui. Ţi-au lăsat semne, şopti ea.

— Eu le-am lăsat mai multe.

— Nathaniel, cavalerul care luptă cu balaurii. Stai nemişcat, şopti ea şi se aplecă mai aproape ca să sărute zgârieturile şi vânătăile de pe faţa lui. Voi face ca totul să se vindece.

Inima lui bătea puternic. Putea simţi bătăile în palma ei. În lumina lămpii, ochii lui erau întunecaţi ca fumul. Halatul se strânse în jurul genunchilor ei când îl încălecă. Îi masă umerii, braţele, mâinile, sărutându-i încheieturile zgâriate, mângâindu-le cu limba.

Aerul era ca siropul, greu şi dulce. Îi umplea plămânii cu fiecare respiraţie greoaie. Nicio altă femeie nu îl făcuse să se simtă neajutorat, epuizat şi sătul, totul deodată.

— Megan, am nevoie să te ating.

Privindu-l, ea îşi desfăcu halatul. Dintr-o singură mişcare fluidă, mătasea căzu de pe umerii ei. Dedesubt purta un furou subţire de aceeaşi culoare şi textură. Când el întinse mâna, o bretea subţire alunecă de pe umărul ei.

Ea închise ochii, cu capul pe spate, în timp ce mâinile lui mângâiau mătasea, apoi pielea. Culorile se întorseseră în aceleaşi nuanţe strălucitoare, ameţitoare care erupsese pe cer. Stelele se roteau în mintea ei, magnific de fierbinţi. Dorindu-şi mai mult, se ridică peste el şi îl primi înăuntrul ei cu o încetineală atât de dulce care îi făcu pe amândoi să geamă.

Ea se cutremură când el se arcui în sus, prinzându-i şoldurile cu mâinile. Acum culorile păreau să îi străbată sângele, fierbinte, iar pielea i se umezi, devenind alunecoasă. Brusc lacomă, se aplecă spre el, devorându-i buzele, cu degetele înfipte în pielea învineţită pe care căutase mai devreme să o aline.

— Lasă-mă pe mine! El gemu şi îi apăsă mâinile pe sâni. Lasă-mă pe mine!

Cu o ferocitate care îl şocă, ea se mişca într-un ritm sălbatic, călărindu-l ca fulgerul. El îi strigă numele în timp ce privirea lui deveni tot mai neclară, iar nevoia se convulsiona dureros înăuntrul lui. Eliberarea veni ca un bici de catifea.

Ea se strânse în jurul lui ca un pumn şi îl risipi.

Ca o apă, se lăsă peste el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

— Te-am rănit?

El nu reuşi să găsească puterea de a o cuprinde în braţe şi le lăsă în schimb sleite, pe pat.

— Nu mai pot simţi altceva decât pe tine.

— Nathaniel. Îşi înălţă capul ca să îl sărute pe inima care bătea ca un tunet. Am uitat să-ţi spun ceva ieri.

— Hmm… ce anume?

— Şi eu te iubesc.

Îi privi ochii deschizându-se şi văzu emoţiile care îi întunecară.

— Asta e bine.

Braţele lui, care îşi regăsiseră puterea, o mângâiau, o legănau.

— Nu ştiu dacă este destul, dar…

Buzele lui îi cuprinseră gura.

— Nu strica totul. În numele dragostei, Megan. Este destul pentru noaptea asta. O sărută din nou. Rămâi cu mine.

— Da.

capitolul 12

Artificiile de 4 Iulie fuseseră grozave, dar când familia Calhoun îşi reuni eforturile pentru a organiza petrecerea de logodnă a lui Coco, atunci cu siguranţă urma să fie un eveniment considerabil mai strălucitor.

Totul de la un bal mascat la o croazieră la lumina lunii fusese luat în calcul, votul final fiind pentru o cină dansantă sub stele. Având la dispoziţie numai o săptămână pentru aranjamente, fiecare avea ceva de făcut.

Megan avea în fiecare zi de lustruit argintăria, să spele cristalurile şi să inventarieze feţele de masă.

— Toată agitaţia asta. Colleen se apropie bocănind de debaraua unde Megan număra şervetele. Când o femeie de vârsta ei se leagă de un bărbat, ar trebui să aibă bunul-simţ să facă asta discret.

Megan pierdu numărătoarea şi începu iar cu răbdare.

— Nu-ţi plac petrecerile, mătuşă Colleen?

— Atunci când e un motiv pentru ele. N-am considerat niciodată că e un motiv de sărbătoare atunci când o femeie

se pune sub papucul unui bărbat.

— Coco nu face asta. Olandezul o adoră.

— Hmm. Timpul va decide. Odată ce un bărbat ţi-a pus inelul pe deget, nu mai trebuie să fie atât de dulce şi de amabil. Ochii ei o studiară pe Megan. Nu de aceea îl amâni pe marinarul acela cu umerii laţi? Nu ţi-e frică de ce se întâmplă după jurăminte?

— Desigur că nu. Megan luă un teanc de şervete înainte să piardă din nou numărătoarea. Şi vorbim de Coco şi Olandez, nu de mine. Merită să fie fericită.

— Nu toată lumea primeşte ce merită, spuse Colleen. Ştii asta mult prea bine, nu?

Exasperată, Megan se întoarse spre ea.

— Nu ştiu de ce încerci să strici asta. Coco e fericită. Eu sunt fericită. Încerc din răsputeri să îl fac pe Nathaniel fericit.

— Nu te văd cumpărând flori de nuntă pentru tine, fetiţo.

— Mariajul nu este răspunsul pentru toată lumea. Nu a fost pentru tine.

— Nu, sunt prea deşteaptă ca să cad în capcana aceea. Poate că eşti ca mine. Bărbaţii vin şi pleacă. Poate că unul bun pleacă la fel ca restul, dar ne descurcăm, nu-i aşa? Pentru că ştim cum sunt ei de fapt, în adâncul lor. Colleen se apropie, cu ochii întunecaţi fixaţi asupra lui Megan. I-am cunoscut pe cei mai răi. Egoismul, cruzimea, lipsa de onoare şi de etică. Poate că unul intră în viaţa noastră pe moment, unul care pare diferit. Dar suntem prea înţelepte, prea grijulii, ca să ne luăm acel angajament. Dacă ne trăim vieţile singure, măcar ştim că niciun bărbat nu ne va putea răni.

— Nu sunt singură, spuse Megan cu o voce tremurândă.

— Nu, tu ai un fiu. Într-o zi el va creşte mare şi, dacă ai făcut o treabă bună, atunci va pleca din cuib ca să îşi construiască altul.

Colleen clătină din cap, iar pentru un moment păru

atât de tristă încât Megan dădu să o îmbrăţişeze. Dar femeia în vârstă îşi ţinu capul drept.

— Vei avea satisfacţia să ştii că ai scăpat de capcana căsătoriei, ca mine. Crezi că nimeni nu m-a cerut? A fost unul, spuse Colleen înainte ca Megan să poată vorbi. Unul care aproape că mă ispitise înainte să îmi amintesc, înainte să îl fac să plece, înainte să risc iadul pe care mama mea l-a cunoscut.

Gura ei se subţie când îşi aminti.

— El a încercat să o facă în orice fel să cedeze, cu regulile lui, cu banii lui, cu nevoia de a poseda. În final, a omorât-o şi apoi încet, încet a înnebunit. Dar nu din cauza vinovăţiei. Cred că în cele din urmă ce l-a ros a fost pierderea a ceva ce nu a putut deţine niciodată. De aceea a curăţat casa de orice amintire a ei şi s-a închis în propriul purgatoriu.

— Îmi pare rău, şopti Megan. Îmi pare atât de rău.

— Pentru mine? Sunt bătrână şi a trecut vremea de a fi îndurerată. Am învăţat din experienţa mea, aşa cum ai învăţat şi tu dintr-a ta. Să nu ai încredere, să nu rişti. Las-o pe Coco să aibă florile ei de nuntă, noi avem libertatea noastră.

Se îndepărtă mergând ţeapăn, lăsând-o pe Megan într-o mare de emoţii.

Colleen greşea, îşi spuse în sinea ei şi începu să se agite din nou cu şervetele. Ea nu era rece, distantă şi incapabilă de iubire. Numai cu câteva zile în urmă îşi declarase dragostea. Nu lăsa umbra lui Baxter să întunece ce avea cu Nathaniel.

Oh, dar făcea asta. Obosită, se sprijini de uşa debaralei. Asta făcea şi nu era sigură că îşi putea schimba comportamentul. Dragostea şi sexul nu presupuneau aceeaşi implicare. Nimeni nu ştia asta mai bine decât ea. Ea îl iubise pe Baxter din plin, vital. Şi aceea era umbra. Chiar dacă ştia că tot ce simţea pentru Nathaniel era mai plin, mai bogat şi mult mai real, nu putea scăpa de acea îndoială.

Trebuia să se gândească bine, cu calm, de îndată ce avea mai mult timp. Răspunsul era mereu acolo, se linişti singură, dacă te uitai îndeajuns de mult, îndeajuns de atent. Tot ce trebuia să facă era să proceseze datele.

Ea îşi aruncă pe jos cu dezgust şervetele frumos numărate. Ce fel de femeie era? Încerca să îşi transforme sentimentele în ecuaţii, de parcă erau un fel de cod pe care trebuia să îl descifreze înainte să ştie ce era în inima ei.

Asta trebuia să înceteze. Ea trebuia să se oprească. Dacă nu se putea uita în propria inimă, atunci era cazul să…

Gândurile ei se duseră mai departe, se întoarseră, repezindu-se la o idee ca un uliu asupra unui iepure.

Oh, Doamne, un cod! Lăsând şervetele în dezordine, porni în fugă pe hol către dormitorul ei.

Registrul lui Fergus era acolo unde îl lăsase, aranjat frumos pe colţul biroului ei. Îl înşfăcă şi începu să răsfoiască frenetic printre pagini.

Nu trebuiau să fie cotaţii de la bursă sau numere de conturi, pricepu ea. Nu trebuia să fie nimic atât de logic. Numerele erau înşirate la spatele registrului, după zeci de pagini albe – după ultima notiţă a lui Fergus. În ziua de dinaintea morţii Biancăi.

De ce nu văzuse asta înainte? După acea dată nu existau intrări în jurnal, nu existau cifre de contabilitate. Doar pagini goale. Apoi numerele, scrise grijuliu.

Un mesaj, se întrebă Megan, ceva ce se simţise dator să scrie, dar nu îşi dorise ca altcineva să citească. O mărturisire a vinovăţiei poate? Sau o pledoarie de a fi înţeles?

Se aşeză la birou şi respiră adânc. Erau doar numere, îşi reaminti. Nu exista nimic ce nu putea face cu numerele.

Trecu o oră şi apoi două. Pe măsură ce muncea, biroul se umplu cu foi de hârtie aruncate. De fiecare dată când se oprea să îşi odihnească ochii sau creierul obosit, se întreba dacă era nebună să creadă că descoperise un cod misterios la finalul cărţii.

Dar ideea o prinsese şi o ţinu legată de birou. Auzi sunetul sirenei în timp ce o barcă de agrement trecea. Umbrele se alungiră dinspre după-amiază spre seară.

Ea era din ce în ce mai hotărâtă pe măsură ce eforturile ei eşuau. Urma să găsească cheia. Nu conta cât de mult dura, urma să o găsească.

Ceva căpătă sens. Se opri, se lăsă pe spate şi calculă iar. De parcă un mecanism se pusese în mişcare, îşi dădu seama. Încet şi cu migală transcrise numerele în litere şi lăsă criptograma să se formeze.

Primul cuvânt era *Bianca*.

— Oh, Doamne! Megan îşi duse mâna la buze. Este foarte real.

Continuă pas cu pas, tăind, schimbând, avansând literă cu literă, cuvânt cu cuvânt. Când emoţia începu să crească în ea, se lăsă pe spate. Era un răspuns pe care îl putea găsi doar cu mintea. Emoţiile o grăbeau şi făcea greşeli. Aşa că nu se mai gândi la nimic în afară de logica acelui cod.

Numerele începură să devină neclare în ochii ei. Se forţă să îi închidă, să se relaxeze un pic până când mintea ei putea funcţiona din nou. Apoi deschise ochii şi citi.

Bianca mă bântuie. Nu mai am pace. Tot ce era al ei trebuie pus deoparte, vândut, distrus. Fantomele există? Este o prostie, o minciună. Dar tot văd ochii ei, uitându-se fix la mine în timp ce cădea. Verzi ca smaraldele ei. Îi voi lăsa ceva care să o mulţumească.

Şi asta va fi tot. Noaptea asta voi dormi.

Cu respiraţia tăiată, Megan citi în continuare. Instrucţiunile erau foarte simple, foarte precise. Pentru un bărbat înnebunit de enormitatea propriilor fapte, Fergus Calhoun încă mai era conştient la acel moment.

Puse hârtia în buzunar şi se grăbi afară din cameră. Nu îi alertă pe cei din familia Calhoun. Ceva o împingea să găsească pe cont propriu. Descoperi ce avea nevoie în zona

în renovare a aripii familiei. Cu o rangă, o daltă şi o ruletă se căţără pe treptele de fier ale turnului Biancăi.

Mai fusese înainte acolo, ştia că Bianca obişnuia să stea la ferestre şi să se uite spre stânci către Christian. Acolo plânsese, visase, murise.

Familia Calhoun renovase spaţiul din nou, cu stil, cu perne colorate în spaţiul de stat de la fereastră, cu măsuţe delicate şi vaze de porţelan. Un şezlong de catifea, o lamă de cristal.

Bianca ar fi fost mulţumită.

Megan închise uşa grea în spatele ei. Folosind ruleta, urmă indicaţiile lui Fergus. Doi metri de la uşă, doi metri şi jumătate de la peretele nordic.

Fără să se gândească la ce distrugea, Megan rulă covorul floral uşor decolorat şi înfipse dalta între scândurile de lemn.

Era o muncă grea. Lemnul era vechi, dar gros şi puternic. Cineva lustruise podeaua bine, redându-i strălucirea. Trase şi împinse, oprindu-se numai ca să îşi odihnească muşchii şi, când soarele apusese, să aprindă lămpile.

Prima scândură cedă cu un scârţâit. Dacă s-ar fi lăsat purtată de imaginaţie, ar fi zis că păruse un strigăt de femeie. Megan transpirase şi se blagoslovea că nu îşi amintise să ia o lanternă. Refuzând să se gândească la păianjeni sau mai rău, băgă mâna în gaură. I se păru că simte marginea a ceva, dar oricât de mult se întindea şi se străduia, nu putea să îl prindă. Înverşunată renunţă şi se mută la următoarea scândură.

Blestemând aşchiile şi muşchii ei neantrenaţi, reuşi să o desprindă. Cu un mârâit, o aruncă deoparte şi, gâfâind, se întinse pe burtă ca să pipăie în gaură.

Vârful unui deget atinse ceva metalic. Mai că îi venea să plângă. Mânerul aproape îi scăpă din mâna transpirată, dar trase în cele din urmă cutia sus şi o puse în poală.

Nu avea mai mult de treizeci de centimetri lăţime şi lungime şi nu era grea, dar era prăfuită de anii pe care îi

petrecuse în întuneric. Aproape cu tandreţe, Megan dădu la o parte stratul gros de praf. Degetele ei poposiră pe încuietoare, dar apoi îşi dădu seama că nu era cutia ei ca să o deschidă.

*

— Nu ştiu unde ar putea să fie. Amanda se duse înapoi la salon, aruncându-şi mâinile în aer. Nu este nici în biroul ei, nici în cameră.

— Se agita într-o debara ultima oară când am văzut-o. Colleen îşi înclină paharul. Este adult. Poate s-a dus să se plimbe.

— Da, dar… Suzanna se uită la Kevin. Nu avea niciun sens să îngrijoreze copilul, îşi aminti. Doar pentru că Megan nu întârzia niciodată, nu avea sens să presupună că era ceva în neregulă. Poate este în grădină. Zâmbi şi îi dădu bebeluşul lui Holt. Mă duc să mă uit.

— Mă duc eu. Nathaniel se ridică. Nu credea că Megan uitase de întâlnirea lor pentru cină şi că se dusese să se plimbe în grădină, dar mai bine se uita decât să se îngrijoreze. Dacă ajunge cât timp sunt plecat…

Dar apoi auzi paşii ei şi se uită înspre uşă.

Părul îi era ciufulit, ochii mari. Faţa şi hainele îi erau pline de praf. Şi zâmbea strălucitor.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Megan, ce Dumnezeu? Sloan se holbă la ea uluit. Arăţi de parcă te-ai fi târât printr-un şanţ.

— Nu chiar. Râse şi îşi trecu o mână prin părul ciufulit. M-a cam luat valul şi am pierdut noţiunea timpului. Sloan, am împrumutat câteva dintre uneltele tale. Sunt în turn.

— În ce…

Dar în timp ce traversa camera, ochii ei erau aţintiţi asupra lui Colleen. Îngenunche la picioarele ei şi îi puse cutia în poală.

— Am găsit ceva ce îţi aparţine.

Colleen se uită încruntată la cutie, dar inima îi bătea în urechi.

— De ce crezi că îmi aparţine?

Uşor, Megan luă mâna lui Colleen şi o aşeză pe cutia de metal prăfuită.

— El a ascuns-o sub podeaua din turn, turnul ei, după ce ea a murit. Vocea ei calmă opri tot zgomotul din cameră ca o bombă. El spunea că ea îl bântuia. Megan scoase codul transcris din buzunar şi îl puse pe cutie.

— Nu pot citi, spuse Colleen cu nerăbdare.

— Îl voi citi eu pentru tine. Dar când Megan luă înapoi hârtia, Colleen o apucă de încheietură.

— Stai! Cheam-o şi pe Coco. O vreau aici.

În timp ce o aşteptau, Megan se ridică şi se duse lângă Nathaniel.

— Era vorba de un cod, îi spuse înainte să se întoarcă cu faţa către lumea din cameră. Numerele de la finalul registrului. Nu ştiu de ce nu l-am văzut... Apoi zâmbi. Căutam prea mult, prea de aproape. Şi azi am ştiut. Pur şi simplu am ştiut. Se opri, îşi ridică braţele şi apoi le lăsă să cadă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă spun de îndată ce am aflat. Nu gândeam.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, o corectă Lilah. Dacă unul dintre noi ar fi trebuit să o găsească, s-ar fi întâmplat până acum.

— Ca o vânătoare de comori? Kevin era curios.

— Da, spuse Megan şi îl trase mai aproape ca să îl ciufulească.

— Nu cred că avem timp acum, dragă. Coco se certa cu Amanda în timp ce era condusă în cameră. Sunt în mijlocul agitaţiei pentru cină.

— Stai aici şi taci, îi comandă Colleen. Fata are ceva să citească. Pregăteşte-i mătuşii tale ceva de băut, îi spuse lui C.C. S-ar putea să aibă nevoie de un pahar. Şi mai dă-mi şi mie unul dacă tot eşti acolo. Îşi ridică ochii ca de pasăre şi se uită la Megan. Hai, citeşte!

Şi Megan citi biletul, ţinându-l de mână pe Nathaniel. O auzi pe Coco cum exclamă şi apoi oftează. Propriul ei glas era răguşit de lacrimile ţinute în frâu atunci când lăsă foaia jos.

— Aşa că… am mers sus şi am scos nişte scânduri din podea. Şi am găsit-o.

Chiar şi copiii erau tăcuţi în momentul în care Colleen îşi puse mâinile pe cutie. Tremurară un pic şi apoi rămaseră ferme când descuie cutia şi ridică capacul. Acum buzele îi tremurau şi ochii i se umplură de lacrimi. Scoase o ramă mică ovală, înnegrită de vreme.

— O fotografie, spuse ea cu o voce îngroşată. Cu mama şi cu mine, Sean şi Ethan. A fost făcută cu un an înainte să moară. Am stat în grădina din New York. O mângâie o dată şi i-o întinse lui Coco.

— Oh, mătuşă Colleen, este singura fotografie cu voi toţi.

— O ţinea pe masa de toaletă din camera ei, ca să se poată uita la ea în fiecare zi. O carte de poezie. Colleen scoase un volum subţire şi îl mângâie. Iubea să citească poezie. Este Yeats. Îmi citea uneori şi îmi spunea că îi aducea aminte de Irlanda. Această broşă. Scoase un obiect mic şi simplu din email decorat cu violete. Eu şi Sean i-am dăruit-o de Crăciun. Doica ne-a ajutat să o cumpărăm, desigur. Noi eram prea mici. O purta adesea.

Mângâie un ceas de mână cu marcasite şi cheiţa în formă de fundiţă, un câine din jad sculptat care era cu puţin mai mare decât degetul ei.

Găsi şi alte comori mici – o piatră albă netedă, o pereche de soldăţei de tinichea, praful unei flori vechi. Apoi perlele, un colier elegant cu patru şiraguri delicate care stătuseră acolo decenii în săculeţul lor negru de catifea.

— Bunicii mei i-au dat colierul ca dar de nuntă. Colleen trecu cu degetul uşor peste perlele netede. Ea mi-a spus că mi-l va da mie în ziua nunţii. Lui nu-i plăcea când le purta ea. Erau prea simple, spunea el. Prea comune. Le păstra în săculeţ, în cutia ei de bijuterii. Le scotea des şi mi

le arăta. Spunea că perlele date cu dragoste sunt mai preţioase decât diamantele oferite pentru a fi expuse. Îmi spunea să le preţuiesc cum o făcuse şi ea şi să le port des pentru că... Vocea i se pierdu şi se întinse după pahar, sorbind ca să îşi dreagă glasul. Pentru că perlele au nevoie de căldură.

Îşi închise ochii şi se lăsă pe spătar.

— Credeam că el le-a vândut, că a scăpat de ele împreună cu restul.

— Eşti obosită, mătuşă Colleen. Suzanna se apropie tăcută de ea. Nu vrei să te duc sus? Îţi pot aduce o tavă cu cina.

— Nu sunt invalidă. Colleen rosti cuvintele răstit, dar mâna ei o acoperi pe a Suzannei şi o strânse. Sunt bătrână, nu fragilă. Am destulă minte să iau decizii. Tu. Puse broşa în mâna Suzannei. Asta este a ta. Vreau să o porţi.

— Mătuşă Colleen...

— Poart-o acum. O dădu pe Suzanna deoparte şi luă cartea de poezii. Îţi petreci jumătate din timp visând, îi spuse ea lui Lilah. Visează cu asta.

— Mulţumesc. Lilah se aplecă şi o sărută.

— Tu primeşti ceasul, îi spuse Amandei. Tu îţi faci mereu griji de cât este ceasul. Şi tu, continuă ea, uitându-se la C.C. şi ignorând mulţumirile Amandei. Ia jadul. Îţi place să repari lucruri care adună praf.

Sprânceana ei se ridică înspre Jenny.

— Îţi aştepţi rândul, nu?

Jenny zâmbi nevinovat.

— Nu, doamnă.

— Vei avea acest obiect. Îi oferi lui Jenny piatra. Eram mai mică decât tine când i-am dat-o mamei. Credeam că este magică. Poate că e.

— Este drăguţă. Încântată de noua ei comoară, Jenny şi-o frecă de obraz. Pot să o pun pe pervaz.

— Ea ar fi foarte mulţumită, spuse Colleen încet. Şi ea o ţinea pe pervaz. Cu o tuse aspră, îşi drese iar glasul. Voi,

băieţi, îi luaţi pe aceştia şi să nu îi pierdeţi. Au fost soldăţeii fraţilor mei.

— Ce tare! Alex studie cu admiraţie soldatul minuţios construit. Mulţumesc.

— Mulţumesc, repetă Kevin. E ca un cufăr cu comori, spuse el, zâmbindu-i. Nu-i dai nimic mătuşii Coco?

— Ea va primi fotografia.

— Mătuşă Colleen! Copleşită, Coco îşi căută batista. Nu trebuia.

— O vei primi ca pe un dar de nuntă şi pentru asta vei fi recunoscătoare.

— Sunt recunoscătoare. Nu ştiu ce să spun.

— Vezi să cureţi rama. Sprijinindu-se în baston, Colleen se ridică şi se întoarse spre Megan. Pari mulţumită de tine.

Inima lui Megan era prea plină ca să se prefacă.

— Sunt.

Pentru un moment, ochii umezi ai lui Colleen sclipiră.

— Ar trebui să fii. Eşti o fată deşteaptă, Megan. Şi descurcăreaţă. Îmi aminteşti de mine însămi, acum mult timp. Ridică uşor perlele, lăsând şiragurile sclipitoare să îi mângâie degetele.

— Stai! Megan păşi spre ea. Lasă-mă să te ajut să ţi le pui la gât.

Colleen clătină din cap.

— Perlele au nevoie de tinereţe. Sunt pentru tine.

Şocată, Megan îşi lăsă mâinile în jos.

— Nu, nu le poţi da aşa. Bianca voia ca tu să le ai.

— Ea voia ca ele să fie date mai departe.

— În familie. Ele… ele ar trebui să ajungă la Coco, sau…

— Ele ajung unde spun eu că ajung, rosti Colleen pe un ton regal.

— Nu este corect.

Megan căută prin cameră o persoană care să o susţină, dar întâlni numai zâmbete satisfăcute.

— Mie mi se pare corect, murmură Suzanna. Amanda?

Amanda îşi atinse ceasul pe care şi-l fixase de rever.

— Întru totul.

— Minunat! Coco plângea în batistă. Minunat!

— Se potriveşte ca o mănuşă, fu de acord C.C. privind-o pe Lilah.

— Îţi sunt destinate. Îşi ridică chipul către Max. Numai un neghiob se împotriveşte destinului.

— Atunci am căzut de acord? Suzanna primi şi aprobarea bărbaţilor. S-a votat!

— Ha! Deşi era foarte mândră, Colleen se încruntă. De parcă aveam nevoie de aprobare pentru ce este al meu. Ia-le! Le împinse în mâinile lui Megan. Du-te sus şi spală-te! Arăţi ca un coşar. Vreau să te văd purtându-le când cobori.

— Mătuşă Colleen…

— Fără smiorcăieli. Fă cum ţi se spune!

— Haide! Suzanna o luă pe Megan de braţ şi o conduse afară din cameră. Te ajut.

Satisfăcută, Colleen se aşeză din nou şi bătu din baston.

— Ei bine, unde este băutura mea?

*

Mai târziu, când luna răsărea deasupra mării, Megan merse cu Nathaniel până la stânci. Briza şoptea secrete în iarbă şi tachina florile sălbatice.

Ea purta o rochie albastră simplă de vară cu o fustă largă care se răsucea în vânt. Perlele străluceau ca nişte luni mici perfecte în jurul gâtului ei.

— Ai avut o zi lungă, Megan.

— Capul încă mi se învârte. A renunţat la tot, Nathaniel. Nu înţeleg cum a putut oferi toate lucrurile care contau atât de mult.

— Este o femeie nemaipomenită. Numai cineva special poate recunoaşte magia.

— Magia?

— Pragmatica mea Megan. O trase de mână până când se aşezară pe o piatră, privind apa agitată. Nu te miră deloc cum fiecare dar a fost aşa de potrivit? De ce acum 80 de ani Fergus Calhoun a fost convins că trebuie să aleagă exact acele lucruri pe care să le ascundă? Broşa cu flori pentru Suzanna, ceasul pentru Amanda, Yeats pentru Lilah şi jadul pentru C.C.? Şi portretul pentru Coco?

— Coincidenţă, şopti Megan, dar în vocea ei se simţea îndoiala.

El râse doar şi o sărută.

— Destinul se hrăneşte din coincidenţe.

— Şi perlele?

— Acestea. El le urmări cu degetul. Un simbol al familiei, al răbdării, al inocenţei. Ţi se potrivesc foarte bine.

— Ele... Ştiu că trebuia să găsesc o cale să nu le accept, dar când Suzanna mi le-a pus la gât, parcă îmi aparţineau.

— Aşa şi este. Întreabă-te de ce le-ai găsit tu, de ce, în toate lunile în care familia Calhoun a căutat smaraldele, nu au dat niciodată peste vreun indiciu despre cutie. Registrul lui Fergus a apărut după ce te-ai mutat la Turnuri. Există un cod numeric. Cine este mai capabil să rezolve cifrul decât contabilul nostru logic?

Megan scutură din cap şi râse.

— Nu-mi pot explica.

— Atunci acceptă doar.

— O piatră magică pentru Jenny, soldăţei de jucărie pentru băieţi. Îşi sprijini capul de umărul lui Nathaniel. Presupun că nu mă pot opune atâtor coincidenţe. Sau destinului. Fericită, închise ochii şi lăsă aerul să îi mângâie obrajii. Este greu de crezut că doar acum câteva zile eram aşa de îngrijorată. L-ai găsit prin apropiere, nu?

— Da. Credea că era mai bine pentru ea să nu-i menţioneze drumul abrupt până pe lespedea de piatră. Am urmărit pasărea.

— Pasărea? Contrariată, ea se dădu înapoi. Ce ciudat! Kevin mi-a spus şi el despre o pasăre. Una albă cu ochii verzi, care a rămas cu el în noaptea aceea. Are o imaginaţie bogată.

— A fost o pasăre, îi spuse Nathaniel. Un pescăruş alb cu ochii verzi. Ochii Biancăi.

— Dar…

— Acceptă magia oriunde o găseşti. Îşi strecură un braţ în jurul umerilor ei şi amândoi se bucurară de zgomotul valurilor. Am ceva pentru tine, Megan.

— Mmm?

Se simţea confortabil, aproape adormită şi scoase un geamăt de protest când el se îndepărtă un pic.

Nathaniel scoase din buzunarul jachetei câteva hârtii.

— S-ar putea să nu le poţi citi în lumina asta.

— Ce sunt acestea? Amuzată, le luă. Alte chitanţe?

— Nu. Este o poliţă de asigurare pe viaţă.

— O… Pentru Dumnezeu! N-ar trebui să le porţi aşa după tine. Trebuie să le pui într-o cutie de valori sau un seif. Ignifug.

— Taci. Nervii lui începură să fie încordaţi, aşa că se ridică în picioare, merse până la marginea stâncii şi înapoi. Acolo este şi o poliţă de spitalizare, ipoteca mea, câteva acţiuni. Şi un afurisit de Keogh.

— Un Keogh! Megan ţinu hârtiile de parcă erau diamante. Ai completat formularele.

— Pot fi pragmatic, dacă de asta este nevoie. Vrei siguranţă, îţi voi da siguranţă. Sunt multe alte cifre pentru tine de adunat.

Ea îşi strânse buzele.

— Ai făcut asta pentru mine.

— Aş face orice pentru tine. Ai prefera să investesc în acţiuni municipale decât să ucid balauri? Bine.

Ea îl privi cum stătea cu marea şi cerul în spate, cu picioarele lui încordate ca un căpitan pe punte, cu ochii plini de o putere care înfrunta întunericul. Şi cu vânătăile

care se vindecau de pe chipul său.

— Ţi-ai înfruntat balaurul acum mulţi ani, Nathaniel. Îşi făcu de lucru cu mâinile, îndreptând hârtiile. Eu am avut probleme înfruntându-l pe al meu. Se ridică şi se apropie de el, punându-i hârtiile înapoi în buzunar. Mătuşa Colleen m-a încolţit azi. Mi-a spus multe lucruri, despre cât de deşteaptă sunt că nu-mi asum riscuri. Cum nu voi face niciodată greşeala de a lăsa un bărbat să devină prea important pentru mine. Că îmi va fi mai bine singură decât să mă încred în cineva, să îi ofer inima. M-a supărat şi m-a speriat. Mi-a luat ceva să înţeleg ce voia să facă. Mă provoca să mă înfrunt pe mine însămi.

— Şi ai făcut asta?

— Nu este uşor pentru mine. Nu mi-a plăcut tot ce-am văzut, Nathaniel. În toţi aceşti ani m-am convins că eram puternică şi independentă. Dar am lăsat pe cineva atât de neimportant să îmi întunece viaţa şi pe cea a lui Kevin. Credeam că îmi protejam fiul şi pe mine însămi.

— Ai făcut o treabă bună, din punctul meu de vedere.

— Prea bună, în unele privinţe. M-am închis în mine pentru că aşa era mai sigur. Şi apoi ai venit tu. Întinse o mână şi o puse pe obrazul lui. Mi-a fost aşa de frică de ce simt pentru tine. Dar s-a terminat. Te iubesc, Nathaniel. Nu contează dacă era magie sau destin, coincidenţă sau noroc chior. Sunt bucuroasă că te-am găsit.

Îşi ridică faţa spre el şi savură libertatea sărutului, parfumul mării şi promisiunea braţelor lui.

— Nu am nevoie de planuri de pensionare şi de poliţe de asigurare, Nathaniel, şopti ea. Nu că tu nu ai avea nevoie. Este important ca tu… Nu mai râde.

— Sunt nebun după tine. Încă râzând, Nathaniel o ridică în braţe şi o învârti în cercuri ameţitoare.

— O perioadă nebună. Megan se strădui să îşi recapete răsuflarea şi se lipi de el. Vom cădea de pe stâncă.

— Nu în noaptea asta. Nimic nu ni se poate întâmpla acum. Nu simţi? Suntem magici acum. O puse din nou jos şi

o ţinu atât de aproape de el, că nici aerul nu mai avea loc între ei. Te iubesc, Meg, dar să fiu al naibii dacă trebuie să îngenunchez.

Ea rămase brusc nemişcată.

— Nathaniel, nu cred...

— Bine. Nu crede. Doar ascultă. Am navigat în jurul lumii nu numai o dată şi am văzut într-un deceniu mai mult decât văd majoritatea oamenilor în toată viaţa lor. Dar m-am întors acasă ca să te găsesc. Nu spune nimic, şopti el. Stai jos!

O conduse înapoi la piatră şi se aşeză cu ea.

— Am şi altceva pentru tine, nu doar hârtii. Uite, spuse el în timp ce scoase o cutiuţă din buzunar. Spune-mi că nu era sortit!

Cu degete tremurânde, ea deschise cutia. Cu o expresie de mirare, îşi ridică ochii spre el.

— Este o perlă, şopti ea.

— Voiam să iau diamantul tradiţional. Părea cea mai bună opţiune. Dar când l-am văzut, am ştiut. Scoase inelul din cutie. Coincidenţă?

— Nu ştiu. Când ai cumpărat inelul?

— Săptămâna trecută. Mă gândeam la prima plimbare cu tine aici. Luna şi stelele. Studie inelul, cu o perlă solitară înconjurată de diamante mici şi strălucitoare. Luna şi stelele, spuse el din nou, luând-o de mâini. Am vrut să ţi le ofer.

— Nathaniel. Încercă să îşi spună că totul se întâmpla prea repede, prea nebuneşte, dar gândul nu voia să rămână. Este minunat!

— Este predestinat. O sărută uşor pe buze. Aşa cum şi noi suntem predestinaţi. Căsătoreşte-te cu mine, Megan! Începe o viaţă cu mine. Lasă-mă să fiu tatăl lui

Kevin şi să facem şi mai mulţi copii împreună! Lasă-mă să îmbătrânesc cu tine şi să te iubesc!

Nu putea găsi vreun motiv logic pentru care ar fi trebui să aştepte. Aşa că răspunse cu inima:

— *Da*. Da pentru tot. Râzând, îl îmbrăţişă puternic. Oh, Nathaniel. Da, da, da…

El îşi miji ochii de bucurie şi uşurare.

— Eşti sigură că nu vrei să mă evaluezi întâi?

— Sunt sigură. Sunt atât de sigură. Se trase înapoi şi întinse mâna stângă. Te rog. Vreau luna şi stelele. Te vreau pe tine.

El îi puse inelul pe deget.

— Mă ai deja, iubito.

Când o trase din nou aproape, i se păru că aude aerul oftând, ca o femeie.

epilog

— Mamă! Am ajuns!

Megan ridică privirea de la biroul ei, spre Kevin, tocmai când el intra în fugă pe uşă. Îşi ridică sprânceana uitându-se la haina şi cravata pe care le purta el.

— Măi, măi, ce chipeş arăţi!

— Ai spus că trebuie să mă îmbrac frumos pentru cina pentru ziua mătuşii Colleen. Cred că e OK. Îşi întinse gâtul. Tata mi-a arătat cum să o leg singur.

— Şi ai făcut o treabă foarte bună. Se abţinu să nu întindă şi să îndrepte nodul. Cum a fost afacerea cu turul astăzi?

— A fost grozav. Valuri calme şi briza răcoroasă. Am văzut prima balenă la babord.

— Cât îmi plac cuvintele marinăreşti. Îl sărută pe nas.

— Dacă nu ar trebui să merg la şcoală, aş putea lucra cu tata şi Holt în fiecare zi, nu doar duminica.

— Dacă nu ai merge la şcoală, nu ai şti mai multe decât ştii acum. Duminicile vor trebui să fie suficiente, îl trase uşor de păr. Ofiţere.

El se aşteptase la asta. Şi, de fapt, nu îl deranja

şcoala. Până la urmă, era cu un an în faţa lui Alex. Rânji la mama lui.

— Toată lumea e aici. Când sosesc noii bebeluşi?

— Mmm… Cu surorile Calhoun în diverse stadii de sarcină, asta era o întrebare bună. Aş spune undeva între începutul lunii viitoare şi Anul Nou.

El îşi trecu vârful unui deget peste colţul biroului ei.

— Cine crezi că va naşte prima? C.C. sau Suzanna?

— De ce mă întrebi? Megan îşi ridică privirea din registru şi ochii ei se îngustară. Kevin, sper că nu pariezi cine va naşte prima.

— Dar, mamă…

— Fără pariuri, repetă ea şi schiţă un zâmbet. Dă-mi un minut ca să termin aici şi vin!

— Grăbeşte-te! Kevin sări. Petrecerea a început deja.

— În regulă, doar să… „Să nimic”, gândi ea, şi închise registrul cu zgomot. Orele de lucru s-au terminat. Hai să petrecem!

— Ce bine! Luând-o de mână, Kevin o trase din cameră. Alex a spus că Olandezul a pregătit un tort mare care va avea cam o sută de lumânări.

— Nu chiar o sută, spuse Megan râzând. Când se apropiară de aripa familiei, se uită spre tavan. Dragul meu, ar trebui să mă duc mai întâi sus.

— Cauţi pe cineva?

Nathaniel coborî pe trepte. Avea o licărire în ochi şi un ghemotoc roz în braţe.

— Eram sigură că o s-o trezeşti.

— Era trează. Nu-i aşa, draga mea? Îşi înclină capul ca să o sărute pe fiica lui. Ea m-a chemat.

— Serios.

— Nu poate vorbi încă, îl informă Kevin pe tatăl său. Are doar şase săptămâni.

— E foarte avansată pentru vârsta ei. Deşteaptă, ca mama ei.

— Suficient de deşteaptă ca să recunoască un fraier.

Alcătuiau un tablou minunat, se gândi ea, bărbatul mare cu un băiat alături şi un bebeluş în braţe. Vino aici, Luna!

— Şi ea vrea la petrecere, declară Kevin, întinzând un deget să mângâie obrazul surorii lui.

— Sigur că vrea. Asta mi-a spus mie.

— Of, tată.

Zâmbind, Nathaniel ciufuli părul lui Kevin.

— Aş putea mânca o balenă, ofiţere. Dar tu?

— Sigur că da. Kevin o luă la fugă spre salon. Haideţi, haideţi, toată lumea aşteaptă.

— Am ceva de făcut înainte. Nathaniel se aplecă peste fiica lui ca să o sărute pe Megan.

— Pfff!

Dându-şi ochii peste cap, Kevin se îndreptă spre sursa zgomotului, adevărata distracţie.

— Pari foarte mulţumit de tine, şopti Megan.

— De ce nu aş fi? Am o soţie frumoasă, un fiu grozav, o fiică incredibilă. Îşi plimbă încheieturile degetelor peste colierul de perle al lui Megan. Ce mi-aş mai putea dori? Dar tu?

Megan îşi ridică mâna şi îi trase gura spre a ei.

— Am luna şi stelele.

Sfârşit